
G. BLOCHMAN
TRENUL DE BOMBAY
Romanele Captivante
15

L. G. BLOCHMAN

TRENUL DE BOMBAY

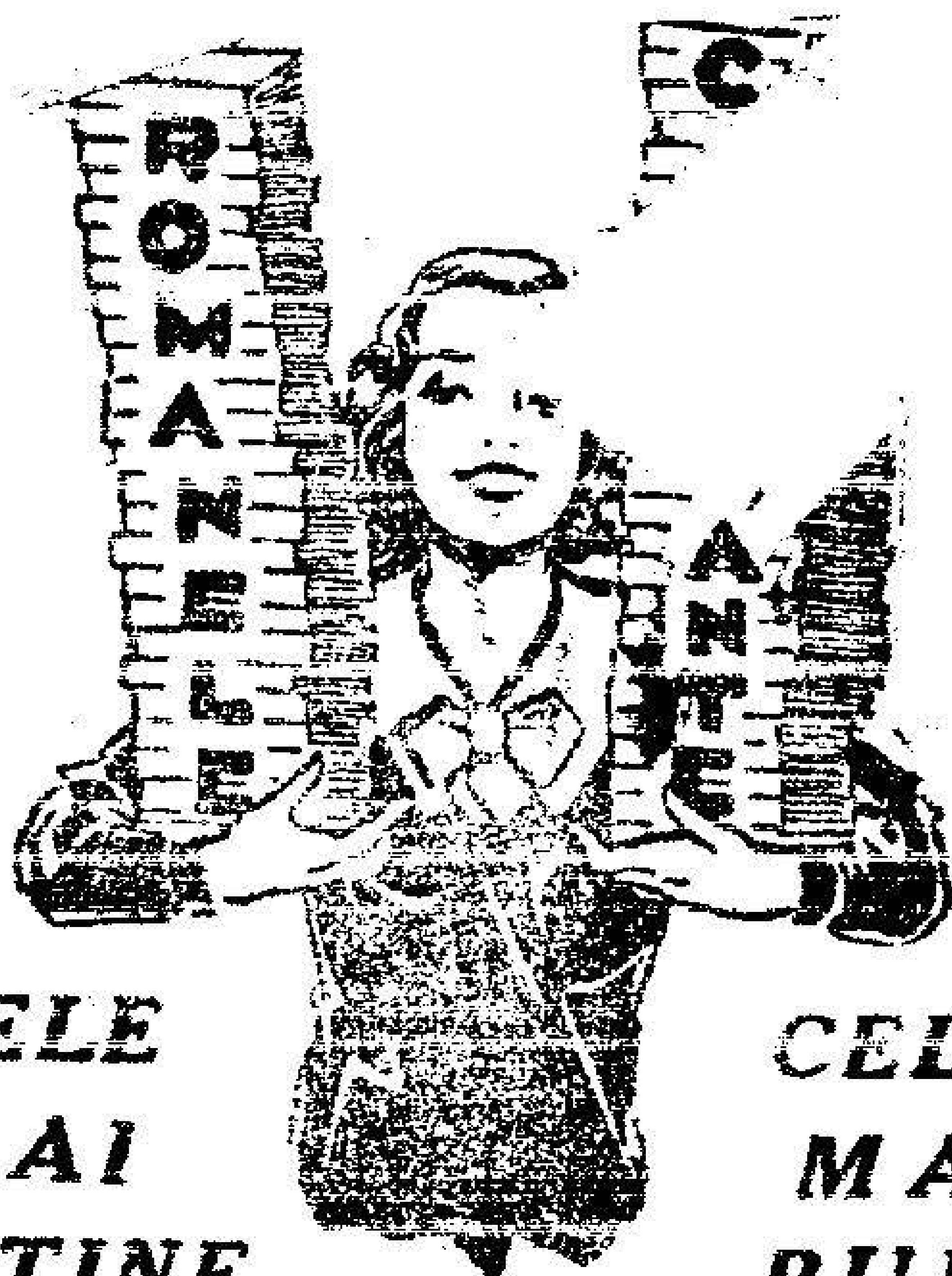
ROMAN

TRADUCERE
DE
V. STERIAN

Editura „Ziarul", Bucureşti
Imprimeriile „Adevărul" S. A.

COLECȚIA

„ROMANELE C[illegible]TIVANTE“



CELE MAI IEFTINE

CELE MAI BUNE

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI UN ROMAN.

L. G. BLOCHMAN

TRENUL DE BOMBAY

CALEA FERATĂ EST-INDIANĂ

CALCUTA (GARA DE HOWRAH)
Plecarea la 21,36 —, Vineri

CAPITOLUL 1

De luni de zile, sub soarele de foc al Bengalului, mocnea o agitaţie înăbuşită; când ajunse la culmea încordării, o bombă făcu explozie în Palatul Guvernământului, la Calcutta, într'o Joi dimineaţa.

Nu încăpea nicio îndoială: bomba asta era destinată Excelenţei Sale sir Anthony Daniels, baronet C. B. E., K. S. I., K. C. I. E., guvernator al Bengalului. Şi chiar guvernatorul în persoană, dupăce-şi sfârşise breakfestul, fu cel care descoperi maşina infernală, deja sfârâind, pe biroul său. Cu un gest repede, o svârli afară departe pe fereastra deschisă, şi o privi explodând în grădină, unde făcu mult sgomot, împroşcând fum şi pământ, dezrădăcinând arbuşti

guvernatorul isbucni în înjurături puţin demne de un bărba[illegible]at.

Trupeşte, sir Antthony Daniels nu era decât un mic guvernator cu părul cărunt, dar felul lui de a-şi purta capul, fălcile lui dârze şi vocea lui limpede şi poruncitoare păreau a-i înălţa statura. Era un administrator experimentat şi era mândru de anii lui îndelungaţi de serviciu în Indii, care-i făcuseră reputaţia de a fi aspru, dar drept. Nu bomba îl scosese aşa din sărite. Işi da perfect seama că era o protestare împotriva ordinului dat de el de a se aresta câteva sute de agitatori politici. Bomba nu era decât un incident normal. Dar ciuda lui era că ea explodase în chiar dimineaţa în care el primise din Anglia o cablogramă care-l preocupa! Cablograma — confirmată de ordinele în acelaş sens ale Vice-Regelui — venea Sub-secretarul de Stat, şi suna:

Veniţi Londra imediat primul pachebot spre a asista Consiliu ţinut India Office şi aduceţi documentele secrete indicate în precedenta telegramă cifrată.

— La dracu, Luke-Patson, se adresă secretarului său particular guvernatorul, plecarea mea pripită în Anglia după incidentul cu bomba va face să se creadă că dau bir cu fugiţii. Se va zice: „Aha, pe bătrânul Daniels l-a apucat tremuriciul”.

— Excelența Voastră ar putea explica poate la India Office această situație, își dădu cu părerea Luke-Patson, și să ceară...

Nici nu-i de gândit la așa ceva! Cablul specifică: *cu primul pachebot*. Trenul curier de Bombay pleacă azi, Luke-Patson. Trebue să-l luăm astăseară. Reține un vagon.

Atașatul militar al guvernatorului, căpitanul Worthing intra în cameră. Era un ofițer tânăr, de-o eleganță desăvârșită, palid, purtând o umbră de mustață blondă.

— Tocmai voiam să te chem, căpitane. Fă-ți geamantanul. Te'ntorci la d-ta în Anglia astăseară cu Bombay Mail *).

Căpitanul Worthing păli puțin.

— Dar... dar eu nu trebuia să plec în permisie decât la anul, Excelență.

— Nu prea pari bucuros de plecare. Cine-ți vorbește de permisie! E vorba de o misiune specială. Mă vei însoți. Fă-ți valiza.

— Ințeles, Excelență. Venisem să raportez, că poliția caută un Hindus încins doar cu un șorț pe trupul gol, care a fost văzut alergând prin grădina Palatului înainte tocmai de explozie și care a răușit să scape... și că o mulțime destul de agitată venind dinspre Maidan s'a pornit încoace prin Old Court House Street. A sosit însă în grabă o companie de mitralieri din Fort William. Ei

---

*) Trenul curier, trenul poştă de Bombay.



instalează două mitraliere Lewis la porțile lui Hastings Street.

— Auzi! Poftim! bodogăni guvernatorul. Să poftească să le demonteze. Telefonează la Fort William și spune generalului că n'am nicio nevoie de mitraliere. Nu vreau masacre în fața ușii mele, ca acela dela Amritsar.

— E oare prudent, Excelență. Gloatele sunt cam...

— De câtă vreme ești în Indii, căpitane Worting?

— De cinci ani, sir.

— Și eu, împlinesc aci douăzeci și cinci și cunosc mentalitatea indiană. Un indian știe să facă deosebirea între curaj și frică. Chemându-mă la Londra tocmai azi după blestemata asta de explozie, vreun bonz de-acolo din Whitehall mă expune să trec drept un laș. Eu nu sunt un laș. Vezi te rog de ridică mitralierele.

— Ințeles, Excelență.

— Cât despre d-ta, L.-P.... (Când guvernatorul îi spunea secretarului său particular L.-P., în loc de Luke-Patson, dispoziția lui era excelentă. Retragerea companiei de mitraliere va dovedi că nu e un iepure fricos și asta îl însenina). — Cât despre d-ta L.-P. du-te de clasează și prepară dosarele secrete D și E ca să le putem duce Domnilor bonzi.

Luke-Patson se întoarse în biroul său să

claseze faimoasele dosare. Tot felul de documente îi acopereau masa, și cu mâna lui stângă întinsă el le împiedica să sboare în curentul pricinuit de ventilatorul din tavan. Mâna asta, mare, păroasă puțin, dar îngrijită, vorbea limpede de proporțiile trupești și de caracterul lui Luke-Patson — un sdrahon de bărbat cam de patruzeci de ani, cu o față aprinsă și cu niște buze cărnoase care trădau inclinarea lui pentru ospețe și alcool. Calcutta știa că trăia luxos, că avea cai de curse și că juca pe gros. Gurile rele spuneau că abia aștepta să-și depărteze nevasta și cei doi copii, pentru toate lunile calde, în munți undeva sau chiar în Anglia, — și luni mai răcoroase și suportabile în Calcutta nu sunt decât vreo trei! Dar, în Indii, să-ți bârfești aproapele nu e, între Europeni, decât o distracție nevinovată. Rar omul despre viața căruia să nu se poată născoci mai multe povești scandaloase decât ar putea încăpea în dosarele secrete ale Guvernământului Bengalului — dosare pe care Luke-Patson le verifica în momentul acesta.

— Un pachet pentru Domnia-voastră, Sahib.

Un *șiprasy* cu turban roș depuse un pachețel pe biroul lui și rămase smirna

— Ce mai vrei?

— Are răspuns, Sahib.

Secretarul deschise pachețelul. Conținea

un teanc de bancnote mari. O scrisoare învăluia banii. Dupăce o citi, Luke-Patson aşternu câteva rânduri repezi drept răspuns. Vârî foaia într'un plic fără titlu pe care-l lipi şi-l întinse aducătorului. Acesta se temeni şi plecă.

In aceeaşi clipă intră căpitanul Worthing.

Luke-Patson ascunse scrisoarea primită în dosarul secret D tot vânzolit de ventilator. Ridicând ochii, văzu pe căpitan fixând cu o privire surprinsă teancul de bilete de bancă. Liniştit, Luke-Patson băgă banii 'n buzunar.

— Am trimes după ceva bani la bancă, explica el. O să-mi trebuie în călătoria asta. Am şi câteva datorii de regulat. Bookmakerii mei mă încolţiseră încă de dimineaţă.

— Bine de d-ta, că ai buzunarele doldora. Acesta de aici e dosarul D? Il cere guvernatorul.

— I-l aduc Excelenţei Sale în câteva minute. N'am terminat încă verificarea.

— Excelenţa Sa îl vrea imediat, aşa cum e, Luke-Patson. Mi-a zis să i-l aduc.

— Atunci, să i-l dau.

Luke-Patson adună documentele, le puse într'o servietă de piele şi însoţi pe ataşatul militar în biroul guvernatorului.

Sir Daniels luă servieta spunând:

— Bun. Mai e ceva de lichidat, L.-P., înainte de plecare?

— E un tânăr American care ar vrea să

vă vadă pentru o concesie minieră în munți. Eu i-am spus să se adreseze la Serviciul Minelor. Pretinde însă că vrea să vorbească Excelenței Voastre. I-am răspuns că Excelența Voastră părăsește Calcutta pentru rațiuni de Stat și că nu-l va putea primi decât la înapoiere.

— Bine, L.-P. Dar oare... O, bună ziua, scumpa mea.

In prag sta femeia guvernatorului, înaltă, foarte femeie de lume, purtând cu grație cei cincizeci de ani ai ei.

Căpitanul și secretarul se retraseră discreți.

— E adevărat că pleci cu trenul-poștă chiar diseară? întrebă lady Daniels.

— Este exact.

— Dece nu ceri un tren special care să te ducă la Bombay după un orar secret?

— Pentrucă țiu să iau trenul-poștă.

— Anthony! După cele întâmplate azi dimineață?...

— Merg cu Bombay-Mail, apăsă guvernatorul. Nu fug de nimeni. Dacă cineva vrea să mă omoare, va afla că Marea-Britanie poate trimete noi guvernatori încă mai repede decât pot fi făcuți să dispară. Nu mi-e frică.

— Atunci, plec cu tine.

— Ai face mai bine să pleci iar sus la Simla cât ține sezonul cald, să-ți complectezi colecția de fluturi de Himalaya.

— Merg cu tine, repetă lady Daniels.

Sir Anthony, cu un gest, făcu să se'nțeleagă că se supunea voinții soției lui. Lady Daniels se retrase.

Guvernatorul o însoți la ușă și reveni la biroul lui... Tresări. Pe birou văzu un carton, murdărit, soios, pe care nu-l văzuse cu o clipă înainte. Un scris gros, rotund și stângaci așternuse aceste cuvinte:

Nu te bucura de triumful tău: e prea devreme.

Guvernatorul luă cartonul. Incruntă din sprâncene, apoi pufni disprețuitor. In India se mai întâmplau multe lucruri ce rămân de neînțeles pentru omul alb. Dar el nu crezuse niciodată în minunile supranaturale ale Yogi-lor. Carta asta — ce dracu! — nu se întrupase subit pe masa lui. Trebuie că fusese svârlită prin fereastra deschisă, cu o dibăcie de scamator indian. Nici nu va pomeni de ea poliției.

Sir Anthony rupse carta în bucăți și le svârli la coș!

In aceeași seară de Joi, la ora opt și jumătate, un detașament de lanceri sălbatici și bărboși, falnici în turbanele lor albastre cu aur, coborau pe caii lor neastâmpărați Hastings Street și Strand Road. Steguleţe albe și roșii fluturau în vârful lăncilor lor. Călăreții trebuiau să facă loc prin traficul care încurca drumul până la puntea pluti-

toare. Un amestec de care cu bivoli, cu conducătorii lor jumătate goi, de *gharris* *) și de vechi taxiuri, cu șoferi desculți. Imbulzeală, înjurături. Insfârșit puntea fu degajată pentru a îngădui mașinii guvernatorului Bengalului să meargă repede din Calcutta la gara Howrah, terminus al Companiei Indiilor occidentale. Câteva minute după ora nouă, guvernatorul ajută pe lady Daniels să coboare din auto. Pășind pe un covor de ceremonie, traversară gara ca să se ducă la vagonul particular al guvernatorului — un vagon de-o albeață de zăpadă adăugat la un tren de vagoane roșii: Bombay Mail-ul.

In fiecare Joi seara, Bombay Mail-ul părăsea gara Howrah, în două secții. Cea dintâi și plecase. Cea de a doua, trenul-pachebot, precipitându-se în curs de o mie trei sute cincizeci de mille prin Indii, ajungea tocmai la timp la Bombay, cheiul Ballard-Ballard Pier-Sâmbăta și coincidea cu plecarea săptămânală a unui pachebot al P. & O. mergând spre Anglia. Bombay-Mail-ul trebuia să se puie în mișcare la 21 și 36, ora indiană.

Ropote de aplause se porniră din mulțime pentru a felicita pe guvernator că scăpase de explozia bombei. Sir Daniels ridica cilindrul său cenușiu. Doamne ale membri-

---

*) Trăsuri de piață.

lor Consiliului legislativ făcură reverențe lady-ei Daniels. Pentru a întâmpina pe guvernator, maharajahul de Zunjore, înconjurat de demnitari hinduși în turbane și gătiți în mătăsuri strălucitoare, înaintă în zdrăngănit de săbii, urmat de aghiotanții săi îmbrăcați în verde.

Vagonul particular al maharajahului trebuia la început să fie fixat la Bombay-Mail. Dar impiegații Companiei declarară că trenul-poștă nu putea adăuga decât un singur vagon particular. Sir Anthony poftise atunci pe maharajah să fie mosafirul său în vagonul guvernământului, iar suita avea să și-o plaseze în vagonul următor, de clasa întâia. Egrete fixate cu un giuvaer scump dansau la turbanul albastru de cicoare al maharajahului în timp ce stătea de vorbă cu guvernatorul.

Diferiți călători, domni, doamne, Europeni, Americani, se grăbeau să urce cu bagajele lor în vagoanele roșii.

Șeful gării dădu semnalul de pornire mecanicului. Aburii șuierară. Trenul începu să păfăie. Guvernatorul și suita lui urcară în vagonul rezervat. Răsună un cor de „good bye". Soții engleze, ducând înapoi în Europa copiii pentru continuarea studiilor, fluturând de prin ferestre batiste muiate în lacrimi înspre bieții soți siliți să rămâie în Indii în timpul sezonului dogoritor. Trenul se urni.

Un tânăr Anglo-Saxon în haine „shorts" kaki alergă dealungul cheiului ca s'ajungă trenul, urmat de un servitor indian cu favoriţi purtând o pernă de voiaj.

Un poliţist în civil, ieşind din mulţime, se isbi violent de tânărul Anglo-Saxon, care în avântul alergării făcu să cadă pe poliţist. Policemenii europeni în uniformă săriră la vinovat. Trenul începea să-şi iuţească mersul.

Tânărul înebunit arătă un paşaport american şi un dreptunghiu de carton verde. Primul poliţist examină pasaportul cu ciudă.

— „Amerikin", făcu el.

— „Clasa doua", spuse celalt privind biletul verde.

Ii deteră drumul tânărului. El se năpusti spre trenul care înainta. Servitorul său bărbos deschisese deja uşa unui compartiment de a doua, al treilea vagon în urmă celui rezervat. Uşa pocni, închizându-se după el. Bombay-Mail-ul, părăsind gara Howrah, dispăru în noaptea caldă.

CAPITOLUL 2

In vagonul particular al guvernatorului, toţi erau cu nervii încordaţi. Sticlele de şampanie, în răcitoarele lor, pe masa compartimentului salon-sufragerie nu izbuteau

să risipească indispoziția generală, după cum nici cele două ventilatoare ale plafonului nu izbuteau să micșoreze căldura, grea și umedă.

Maharajahul din Zunjore se agita ca și cum i-ar fi intrat în cap că s'ar putea să fie bănuit el că ar fi cauza acestei neliniști misterioase, sau a acestei spaime care făcea să dispară orice glumă și orice încercare de conversație.

De obicei, maharajahul din Zunjore, în prezența Europenilor, nu se turbura câtuși de puțin. Cu tot turbanul lui bleu lavande, împodobit cu diamante, era în drept să se considere ca un gentleman. Nu-și făcuse el educația la „public schools" engleze și la Oxford? De fapt, în propriul lui Stat, Hindușii ortodocși nemulțumiți îl acuzau de a fi devenit chiar cu adevărat un gentleman englez și că s'ar interesa mai mult de polo și de „pig-shcking *)" decât de afacerile poporului său din Zunjore. Cu toate acestea Alteța-Sa se simți până într'atâta de turburat, că răsturnă o cupă de șampanie pe genuchii lui Luke-Patson.

Dupăce se scuză, maharadjahul rămase în picioare. Jucându-se mașinalicește cu cupa lui goală, el se adresă guvernatorului:

— Aș dori să pun cu sufletul deschis o întrebare Excelenței Voastre, spuse el cu o

---

* Vânătoarea de mistreți.

voce cultivată, fără cea mai mică urmă de ceeace se numeşte în Indii „şişi accent".

Guvernatorul studiă câteva secunde trăsăturile regulate ale prinţului înainte de a-i răspunde.

— Presupun că Alteţa Voastră preferă ca să spun secretarilor mei să se retragă.

— E inutil. Imi închipui că ei ştiu mai mult decât mine în chestiunea aceasta, adăugă el cu o urmă de ironie.

— In ce chestiune, Alteţă?

Maharajahul de Zunjore respiră adânc, ca pentru a se egala proporţiilor adevărate ale unui potentat străin.

— Ce vrea să însemneze drept vorbind cererea Excelenţei Voastre ca s'o însoţesc în Anglia?

Sir Anthony înăbuşi un căscat discret.

— Am comunicat Alteţei Voastre mesagiul Vice-Regelui, cuvânt cu cuvânt.

— Dar ce este îndărătul acestor fraze oficiale?

Cu mâna dreaptă, sir Anthony schiţă un gest vag. Cu stânga, el îşi trecu cupa căpitanului Worthing ca să i-o umple din nou.

— Alteţa Voastră va fi pe deplin luminată la Londra de către India Office, spuse el.

Calmul guvernatorului displăcu nespus maharajahului de Zunjore. El făcu o sforţare violentă ca să-şi păstreze demnitatea.

— Dece sunt lăsat în obscuritate? întrebă

el. Dece sunt tratat ca un copil neastâmpărat? Sunt maharajahul de Zunjore, un suveran in...

— Eu presupun că Vice-Regele cunoaște acest lucru, făcu sir Anthony tăindu-i scurt restul frazei pompoase.

— Așadar Excelența Voastră refuză să răspundă la întrebarea mea?

Sir Anthony depuse cupa cu o încetineală voită.

— Eu nu sunt liber să discut relațiile încordate care există între Alteța Voastră și guvernul Indiilor, explică el. Nu pot ghici decât un lucru: Vice-Regele acordă Alteței Voastre o favoare cu totul specială permițându-i să vie la Londra să discute chestiunea cu sub-secretarul actual de Stat pentru Indii, ca doi vechi camarazi ce sunteți, căci ați fost condiscipoli la Oxford, nu?...

Pe când rostea aceste cuvinte, privirea ascuțită a lui sir Anthony nu părăsea ochii negri ai sălbatecului maharajah. La ce făcea el aluzie? Aerele mândre ale prințului părură a se nărui. Vocea îi deveni un murmur când băigui:

— Bine... Am să... Eu... Bună seara, Excelență.

Iși reluă puțin câte puțin ținuta lui regală în timp ce se depărta dealungul culoarului.

In tot trenul-poștă, numai vagonul particular al guvernatorului avea un culoar, dealungul celor patru compartimente de

sleepings. Primul era acela al lady-ei Daniels, al doilea cel al lui sir Anthony, al treilea era cedat maharajahului de Zunjore, iar Luke-Patson şi căpitanul Worthing rămăseseră să şi împartă pe al patrulea.

In urma maharajahului, guvernatorul înalţă din umeri şi mai rămase să bea şampanie cu secretarii săi. Pela miezul nopţii se retrase şi el.

Bombay Mail-ul frână într'o staţie. Afară, un impiegat strigă: „Asansol Junction". In răstimpul momentului de calm care urmase opririi, cei doi secretari, rămaşi în salonul-sufragerie fură surprinşi să audă nişte violente isbucniri de voce venind din compartimentul lady-ei Daniels, pe care o simplă uşă îl despărţea de cel al lui sir Anthony. Vocea soţiei iritate domina. Modulaţiile ei, aşa de aristocratice de obicei, vibrau în notele cele mai ascuţite. Crâmpeie de fraze ajungeau la urechile secretarilor. Sir Anthony încercă să întrerupă prin scurte mormăeli ca „bârfeli" sau „nerozii", tiradele lady-ei Daniels, tirade în care se auzea „femeia asta... am răbdat-o destul... să te faci ridicol... la vârsta ta..."

Incurcat că auzise fără voia lui ecourile acestei certe conjugale, căpitanul Worthing se ridică să lase jos perdelele prăfoase ale uneea din portiere. Fu mirat să zărească afară un tânăr, care, înălţat în vârful picioa-

relor, se sprijinea cu mâinile de pereţii vagonului, tocmai sub portieră.

— Ce faci aci, domnule? întrebă Worthing?

— Aș vrea să vorbesc cu guvernatorul, spuse tânărul. E ceva important.

Luke-Patson auzi și veni și el lângă căpitan. Ca să vadă mai bine prin semiobscuritatea de afară, pe tipul ciudat, îşi umbri ochii cu mâna.

— Excelența Sa s'a culcat, se răsti el. Ce vrei cu el?

Tampoanele scrâşniră. Trenul pornea.

— E foarte important, strigă tânărul mergând dealungul trenului deja în mişcare. Am o telegramă...

Trebui s'alerge. Renunțând a vorbi, se năpusti înainte spre vagoanele de clasa doua.

— D-ta îl cunoști? întrebă Worthing.

— E tot cel care a venit la Palatul guvernamental și azi dimineață, ceva într'o chestie minieră, mi se pare.

Luke-Patson se întoarse dela portieră şi se găsi în fața guvernatorului. Sir Anthony chinuia nervos în dinți capătul unui trabuc.

— N'am nicio poftă de dormit, explică el. Puteți merge amândoi la culcare. Înainte de pleci, Luke-Patson, poți să suni să mi se mai aducă o jumătate de sticlă de șampanie. Am să veghez și am să studiez puțin dosarele acelea.

— In cazul acesta, adăugă căpitanul Worthing, trăgând nervos de fina lui mustăcioară blondă, îmi permite Excelența Voastră să propun, ca L. P. și cu mine să facem cu schimbul noaptea asta? Ne putem odihni pe sofaua din salon, și am fi astfel la îndemâna Excelenței Voastre, dacă are nevoie de serviciile noastre.

— Nu-i nevoe, mormăi guvernatorul. Dar fie.

— Fac eu rându' întâi, L.-P., spuse repede atașatul militar către secretar. D-ta mergi de te odihnește puțin.

In privirea lui Luke-Patson, Worthing, păru că vede lucind, o secundă, un licăr amuzat. Secretarul se depărtă prin culoar spre sleepings.

Guvernatorul se tolăni într'un confortabil jilț de piele, în fața unui birou într'un colț al compartimentului-salon. Iși rândui înaintea sa documentele dosarului secret D și le răsfoi încet, tot morfolindu-și în dinți țigara.

Căpitanul Worthing se așeză pe marginea sofalei de piele, observând pe guvernator. Tânărul ofițer își frământă o vreme mustața, apoi tușind ușor, se ridică și se apropiă de guvernator.

— Cred că vă datorez o explicație, Excelență, începu el, privitor la șovăeala mea de azi dimineață, când mi-ați ordonat să vă însoțesc în voiajul acesta.

— Crezi? mormăi sir Anthony, fără a-şi ridica ochii din hârtii.

— Ştiu că zilele din urmă se svonise că am să plec în Anglia unde voi avea să răspund de-o acuzare de spionaj. Când azi dimineaţă, Excelenţa Voastră mi-a dat ordinul să-mi fac geamantanul, am crezut la început că va urma arestarea mea.

Guvernatorul păstră tăcerea.

— Imi dau seama perfect, Excelenţă, că m'am expus unor astfel de calomnii arătându-mă de mai multe ori în public cu o încântătoare cântăreaţă rusă...

— D-na Sonia Smeganof, adăugă sir Anthony.

— Văd că Excelenţa Voastră este în curent, reluă căpitanul Worthing, foarte emoţionat. Mi-e permis să întreb dacă am fost găsit de-o imprudenţă uşurinţă, sau dacă purtarea mea a fost judecată mai sever?

Pentru întâia oară guvernatorul ridică ochii.

— Căpitane, la toamna viitoare, împlinesc douăzeci şi cinci de ani de când sunt în Indii, declară el zâmbind. Asta mi-a îngăduit să ştiu să deosibesc partea de adevăr care se poate strecura în „flecărelile de bazar" şi ceeace nu e decât născocire.

— Atunci, niciun raport oficial nu s'a dresat împotriva mea Excelenţă?

— Să lăsăm discuţia asta, căpitane, spuse

guvernatorul pe un ton care reteza continuarea.

El se cufundă în dosarul secret D care părea să-l preocupe.

Căpitanul Worthing nu socotia însă subiectul închis. Rămase în picioare lângă birou, agitat, trecându-și limba peste buzele uscate. Reluă cu disperare:

— Excelența Voastră trebue să știe că nu mă voi da îndărăt dela nimic pentruca dezonoarea... pentru familia... Vreau să zic.

— Nu vreau niciun cuvânt mai mult despre asta, căpitane, conchise tăios șeful.

Locomotiva șuera în noapte, dinaintea luminilor fugare ale gărilor. Căpitanul Worthing se înapoiă cu pas șovăelnic la sofa, pe care se întinse.

La ora două William Luke-Patson, veni căscând să-l schimbe. Trimese pe Worthing la sleeping și-i luă locul pe sofa.

Guvernatorul ședea mereu cufundat în studiul dosarelor secrete.

La ora patru și jumătate dimineața, Luke-Patson bătea la ușa ultimului compartiment de dormit. Trenul se oprise.

— Ești treaz, căpitane?

Ușa se deschise aproape îndată. Worthing nu se desbrăcase.

— Excelența Sa e cu d-ta? întrebă Luke-Patson.

Respirația lui găfăitoare îi trăda supra excitația.

— Nu. Dar ce-i?

— Nu știu. Sir Anthony a dispărut.

— Dispărut! Dar cum?...

— L'am căutat în compartimentul lui. Am dat o raită și pe cheiul gării; m'am dus să-l caut și în sala de așteptare...

— În ce gară suntem?

— La Gaya.

— Când ai observat dispariția guvernatorului?

Cei doi mergeau acum de-alungul culoarului acoperit cu un covor des.

— Mă furase somnul, explica Luke-Patson. Să fi dormit ca la vreo jumătate de ceas. Sunt trezit de un pocnet. O ușă care se'nchidea, desigur, Mai rămân toropit o minută sau două până să-mi dau seama că trenul era oprit. Mă ridic. Observ că sir Anthony nu mai e în fața biroului...

— Dosarele sunt neatinse?

— Pecât îmi pot da seama. Nu le-am examinat atent... Mi-am înodat pantofii, presupunând că sir Anthony s'a dat jos să facă vreo câțiva pași ca să se mai desmorțească. Am coborât și eu.

— Cât timp oprește trenul aci?

— Opt minute. Trebue să fi trecut aproape.

— Va trebui să-i întârziăm plecarea, până

l'om regăsi pe guvernator, spuse căpitanul Worthing.

Afară, aerul devenit rece, vestea apropierea zorilor. Şeful gării, un Hindus cu mustaţa pe oală, se pregătea să dea mecanicului semnalul de pornire...

— Aşteptaţi un moment, „Station-Master" trebue! strigă Luke-Patson, venind fuga spre Eurasiatic.

— Da, trebue! întări şi căpitanul, sosit şi el. Excelenţa Sa guvernatorul Bengalului a dispărut din compartimentul său particular.

— Regulamentele interzic formal să se întârzie Poşta Imperială a Indiilor. Bombay-Mail-ul trebue să sosească la cheiul Ballard la 11 şi 15 precis, Sâmbătă, întâmpină şeful gării. Cu toate astea, iau asupră-mi răspunderea unei întârzieri de trei minute.

— O să aşteptaţi şi mai mult, dacă trebue, reluă Worthing.

— Cinci minute, nu mai mult, admise funcţionarul hindus, vădit impresionat de uniforma căpitanului.

—Aţi văzut cumva pe Excelenţa Sa părăsind vagonul rezervat, decând e trenul în gară? întrebă Luke-Patson.

— Nimeni n'a coborât din tren decât dv. domnilor.

Căpitanul se uită la Luke-Patson.

— Crezi să fi deschis vreo uşă, pe când

trenul era în mers, şi să fi căzut afară? îl întrebă el.

— Prea puţin probabil. Sunt sigur că trenul era oprit când am auzit pocnetul uşor care m'a trezit, răspunse Luke-Patson. Nu pot spune, fireşte, de care din cele două uşi era vorba. Sir Anthony a putut coborî din salon pe partea opusă.

— Vesteşte poliţia, ordonă Worthing şefului gării. Deschide chiar d-ta compartimentele de clasa întâia legate de vagonul rezervat. Sunt ocupate de personalul guvernatorului şi de suita maharajahului de Zunjore. Intrebaţi pe toată lumea de acolo dacă au zărit pe Excelenţa Sa.

Cei doi secretari se înapoiară în vagonul particular. Deşteptară servitorii şi le puseră întrebări; se uitară prin sala de baie, în bucătărie şi în compartimentele goale.

Apăru lady Daniels făcând mari sforţări ca să-şi păstreze calmul şi echilibrul pe care toată India le admirau atâta.

— Ce s'a 'ntâmplat ?

— O! nimic, lady Daniels.

— Unde-i sir Anthony.

— Excelenţa Sa a coborât pe chei să-şi desmorţească puţin picioarele.

— Şi n'a revenit?

— Adică... încă nu, lady Danîles. Il...

Un hohot înăbuşit scăpă depe buzele lady-ei Daniels. Căzu într'un fotoliu. Calmul ei prefăcut o părăsea. Deodată nu mai fu

decât o doamnă bătrână cu ochii rătăciți...

In momentul acela se zări, la celalt capăt al culoarului, înaintând maharajahul de Zunjore. Era îmbrăcat elegant într'o pijama lungă europenească, de mătase bleu paon, dar își luase timpul să-și înfăşoare turbanul. Auzind sgomote neobişnuite, explică el, presupusese că se petrece ceva nenormal, și venea să ofere serviciile sale și ale suitei lui în caz că s'a produs vreun incident supărător. Nu, el nu văzuse pe Excelența Sa guvernatorul de când se retrăsese în apartamentul său. Cum? Excelența Sa nu se putea găsi. E dezolant!

Da, era dezolant. Nicio urmă. Căpitanul Worthing alergă pe tot lungul trenului pe partea opusă. Un detașament de poliție indigenă cercetă clădirile stației și a înconjurimilor imediate. Şeful gării întrebase în toate compartimentele vagonului arătat de Worthing.

— Cu neputință de întârziat mai mult, Poşta Imperială a Indiilor, repeta el. Afară de asta, spre marea mea părere de rău, nu pot nici desprinde aci vagonul particular, căci „Dehra Dun Expressul" trebue să treacă pe linie cu toată viteza...

— Cred că e nefolositor să mai stăruim, îngână lady Daniels. S'a întâmplat ceva îngrozitor. Sunt sigură.

— Ascultă, „Station-Master", zise Luke-Patson întinzând Hindusului un teac de foi.

Expediază telegramele astea imediat. Poliția și autoritățile sunt chemate pentru oprirea următoare. Repetă înștiințarea asta și tuturor stațiilor din urmă dintre Gaya și Gomoh — pentru cazul că Excelența Sa va fi căzut din tren. Și continuă cercetările în înconjurimile Gayei.

CAPITOLUL 3

Tânărul American care era cât p'aci să piardă trenul în gara Howrah se numea Jack Hawley. Pe pașaportul lui scria că are douăzeci și opt de ani. Pantalonii scurți, kaki, lăsau să se vadă picioarele bronzate și foarte musculoase. Scoțându-și casca colonială ca să-și șteargă fruntea de sudoare, își arătă părul brun, abundent, ușor ondulat. Părea istovit — mai puțin de sforțarea pe care o făcuse ca să ajungă trenul, decât la gândul că n'ar fi lipsit decât câteva clipe ca să rămâie pe jos, la Howrah. De prezența lui în Bombay-Mail depindeau atâtea lucruri!

Işi luă pipa și se pregătea să fumeze, pe când Yatim, servitorul lui indigen, întindea „bedding-roll"-ul stăpânului său pe una din banchetele-pat ale compartimentului. Atunci abia, Hawley observă că compartimentul mai era ocupat de cineva.

Celalt călător, un Hindus de o anumită vârstă, a cărui mustaţă albă forma un contrast violent cu obrazul lui mohorît şi turtit, se şi făcuse comod în căldura grozavă a vagonului. Dupăce-şi lepădase hainele, nu păstrase decât un *dhoti* — un fel de şorţ alb drapat uşor în jurul trupului. Deacurmezişul pieptului său slab purta o frânghie înfăşurată de două ori — Legătura Sfântă a castei celor „De două ori născuţi". Capul ras, în afară de o şuviţă lungă albă adusă pe ceafă, dovedea că era un Brahman. Pe fruntea lui se vedea semnul galben al adoratorilor lui Vişnu.

— Bună seara! spuse Brahmanul cu un excelent accent englez.

— 'Seara! făcu Hawley, părând jenat deodată de pipa sa! Nu vă supără că fumez?

— Asta nu supără decât propriul vostru *Karma* *).

— Mulţumesc, răspunse Americanul şi-şi aprinse pipa.

Brahmanul îl privi cu nişte ochi în care se citea înţelepciunea unei filozofii bătrâne de patruzeci de secole.

Servitorul bărbos al lui Hawley, dupăce pregătise culcuşul, rămase în picioare lângă o uşă. La staţia următoare se va coborî ca să meargă la compartimentul unde dor-

---

* *Karma*, destin.

meau pe bănci tari „bearers”-ii, servitorii hinduşi ai călătorilor europeni.

Absenţa unui culoar nu-i îngăduia să părăsească în timpul mersului compartimentul. Acesta, avea de fiecare parte câte o uşă care da spre şine; o a treia răspundea într'un mic cabinet de toaletă în care se afla şi un aparat de duş.

Brahmanului nearzându-i de vorbă, el se aplecă asupra unei boccele — tot bagajul lui. Scoase o carte care, foarte repede, îl absorbi.

Jack Hawley, pe când fuma, revăzu în minte evenimentele care-l făcuseră să ia Bombay-Mail-ul. Toată povestea era cuprinsă în săculeţul de tutun, pe care-l strânse drăgăstos, înainte de a-l vârî în buzunar. In săculeţ, acoperite cu tutun erau ascunse şase rubine brute. Reprezentau destinul lui şi al amicului său Burgess.

Amândoi se aflau în Indii, pentrucă Burgess fiind geolog, credea că într'o anumită regiune, la nordul Bengalului, trebuia să se afle un strat de acelaş nivel cu care alimentează puţurile de ţiţei din Burnah. Reunindu-şi fondurile, putuseră găsi suma trebuitoare pentru a lua o opţiune într'o zonă aleasă de către Burgess. Nu găsiră acolo ţiţei. După şase luni de cercetări nerodnice, când punga le secase, descoperiră o formaţiune de calcar cristalin. Burgess fu foarte surexcitat. Formaţiunea aceasta era incon-

jurată de o argilă galben-brună care e numită la Burmah *Byon* sau „pământ de rubine”. Săpături înfrigurate în zilele următoare confirmară tinerilor Americani speranțele lor cele mai nebunești. Șase cristale exagonale de un roș stins apărură; cinci mici, dar al șaselea de mărimea unei nuci. Toate aparțineau calității atât de mult căutate a rubinelor *„sânge de porumbel”*. Burgess, sărind pe un cal, se repezi la biroul telegrafic cel mai apropiat ca să trimeată la Calcutta o telegramă lui Xavier.

Acest din urmă personaj făgăduise să susție pe Hawley și pe Burgess împrumutându-le capitalul necesar pentru prelungirea opțiunei în cazul că cercetările lor s'ar arăta productive. Hawley și Burgess îi arătaseră încredere pentrucă se lăuda că era bine văzut la Serviciul Minelor, al guvernământului din Indii. După trimeterea unei telegrame cu prudent entuziasm, cerându-i să ia măsurile necesare pentru opțiunea care expira peste patru zile să fie prelungită, mare le fu desamăgirea la primirea răspunsului:

Regret că momentan nu am capitalul disponibil pentru prelungirea opțiunii.

— Dar îl credeam putred de bogat, exclamă Hawley după citirea telegramei. Crezi oare că o fi pierdut totul de când l-am văzut ultima oară?

— Mă faci să râd. Xavier n'a pierdut ni-

mic. Ne-a amăgit, atâta tot. Vrea să lăsăm să expire opțiunea pentruca s'o poată lua pe numele lui, fără ca să împartă cu noi beneficiile.

— Dar o fi știind ce am descoperit? I-ai spus în telegrama ta că am fi dat de pământ de rubine?

— Nu. N'am precizat nimic. Dar îmi închipui că trebuie să fi fost informat direct. Iți aduci aminte de ticălosul cela de Tamil care a dispărut din lagăr alaltăeri noaptea?

— Crezi că?...

— Desigur. Tamil ăsta trebuie să fie în slujba lui Xavier. A dispărut ca să-l previe de găsirea rubinelor și Xavier, gândindu-se că nu am putea încerca nimic în aste patru zile, vrea să păstreze totul pentru el.

— Și noi să-l lăsăm să-și facă mendrele?

— Desigur că nu, dacă s'o putea. Tu ai să te repezi la Calcutta pe când eu voi rămânea aici de pază. Incearcă de-l vezi pe guvernator. Sir Anthony Daniels are reputația de om aspru, dar e socotit ca cinstea însăși. Povestește-i totul. Guvernământul își va avea, firește, partea. Acel care va avea concesiunea va trebui să-i verse treizeci la sută din beneficii, după obiceiul din Burmah.

— Și dacă nu-l pot vedea pe guvernator?

— Poți să încerci să dai de Xavier, dar nu cred să fie de vreun folos. Dacă constați că e într'adevăr jenat pentru moment, ai putea să-i ceri un cuvânt de recomandație

pentru cineva în stare să ne împrumute un mic capital — dar că Xavier n'ar avea de unde, nu pot crede.

— Atunci?

— Ia cu tine cele şase rubine al noastre, spuse Burgess.

— Legalmente nu ne aparţin, pare-mi-se...

— Nu înainte de a fi obţinut concesiune fermă. Totuşi, deoarece lumea umblă să ne înşele, să luptăm cu arme egale. Incearcă să obţii pentru rubine suma necesară pentru salvarea opţiunii noastre. Titlul nostru odată stabilit, vom răscumpăra rubinele şi le vom pune la cagnotă. Dar nu le arăta prea mult la Calcutta. Sunt prea muţi curioşi în Est. Dacă totul dă greş, sări în primul tren-poştal de Bombay.

Jacques Hawley sosi la Calcutta a doua zi dimineaţa. Găsi mare fierbere la Palatul Guvernământului din pricina exploziei bombei şi a plecării iminente a lui sir Anthony Daniels la Londra. In două rânduri încercase să-l vadă pe guvernator. Intâia oară nu putu ajunge decât la unul din inferiorii secretarului guvernatorului. A doua oară, fu primit de Luke-Patson în persoană, care-l informă că guvernatorul nu se va putea ocupa de nimic înainte de întoarcerea sa din Londra. Regrete.

Hawley încercă atunci să se puie în legătură cu Xavier. Fu trimes dela un birou la altul. Domnea acolo o neştiinţă de ne-

crezut — sau reticențe misterioase — asupra trebilor și drumurilor patronului. Hawley se duse la somptuoasa locuință a omului de afaceri, în cartierul Alipur. Acolo, se părea că ar fi fost așteptat. Hawley află că Xavier o să se întoarcă îndată acasă, și că dăduse ordin să fie rugat să aștepte și că vor lua ceaiul împreună. După o așteptare de o oră și jumătate, surprinse o comunicare telefonică în camera alăturată, prin care se vestea persoanei dela celalt capăt al firului, că d. Xavier lipsea din Calcutta.

Asta fu ca o rază luminoasă. Nu mai avea nicio îndoială de reaua credință a lui Xavier. Nu-i mai rămânea decât să plece la Bombay, ducând cu sine cele șase rubine în săculețul de tabac. Atâta timp îi mai rămase lui Hawley cât să se repeadă la hotel, să-și ia servitorul și bagajul, să-i telegrafieze lui Burgess că pleacă cu Bombay-Mail-ul și să treacă fluviul ca să ajungă gâfâind la gara Howrah. Insfârșit putuse sări în tren, și asta era principalul. Mai mult încă, guvernatorul din Bengal avea să-i fie tovarăș de călătorie timp de treizeci și șase de ore. La urma urmelor, nu era cu neputință să-l vadă în timpul călătoriei. Işi va încerca norocul chiar a doua zi dimineața.

Hawley se uită la ceas. Unsprezece după ora Calcuttei. Servitorul dupăce stătuse multă vreme chincit pe jos, coborâse la stația Burdwan. Brahmanul continuându-și

lectura, ridica din când în când capul pentru a arunca asupra lui Hawley o privire pătrunzătoare. Nici unul nici celălalt nu încercară să intre în vorbă.

Hawley n'avea poftă de dormit. Când trenul se opri cu zgomot la Asansol Junction, coborî ca să mai facă puţină mişcare. Cum trecuse de miezul nopţii, mulţimea tumultuoasă a peroanelor se redusese la câţiva călători, patru sau cinci hamali şi un vânzător de apă, *bisthi*-ul. Hawley zări un indigen în uniformă kaki alergând dealungul trenului şi urlând ceva. Crezu la început că omul rostea numele lui, apoi crezu că se înşelase. Ascultă mai atent. Intr'adevăr, omul striga: „Hawley". Inaintând spre funcţionar acesta îi predete o telegramă. Tânărul străbătu repede peronul, rupse plicul sub o lampă de acetylenă înconjurată de un nor de insecte. Telegrama suna:

Aflat că Mister X. sau agentul lui este în acelaş tren. Impiedică-l de a vedea pe guvernator, cu orice preţ.

BURGESS

Hawley cocoloşi telegrama, apoi o vârî în buzunar, înjurând printre dinţi. Xavier, vasăzică era printre călători? Burgess preciza sau „agentul lui". In toate vagoanele trenului, cine oare putea fi agentul lui Xavier? Cu neputinţă de ştiut înainte de dimi-

neaţă, pentrucă nu era chip de trecut din-tr'un vagon într'altul. Cu pas repede, Hawley ajunse la vagonul particular al guvernatorului Bengalului. Raze de lumină străbăteau printre storurile câtorva ferestre. Guvernatorul nu dormea încă, poate? Dac'ar încerca să-l vadă? Hawley se opri în faţa unei portiere al cărei stor era ridicat pe jumătate. Apropiându-se de peretele compartimentului, se ridică în vârful picioarelor, încercând să atragă atenţia primei persoane care ar veni. In momentul acesta o figură se încadra în deschizătura ferestrei — un chip palid cu o mustaţă blondă. După o clipă a păru un alt chip, Hawley încercă să explice urgenţa cererei sale. Trenul se puse însă în mişcare. Explicaţia se întrerupse. Galopă până la vagonul lui şi se aruncă în compartiment. Bombay-Mailul îşi urmă goana nocturnă.

CALEA FERATĂ EST-INDIANĂ

MOGHAL SARAI

7,50, — Vineri

CAPITOLUL 4

Cuthbert Neal, poreclit „Cootie", încercă să se ridice, isbuti cu greu. Avea limba încă

năclăită, şi capul tobă, după chiulhanul de-aseară, — se simţea aproape tot atât de a-fumat ca la sosirea lui pe şapte poteci în gara Howrah. Trebuia să mai tragă o duş-că-două, asta era leacul, ştia el.

Trenul se legănă la o curbă şi Neal se a-şeză brusc pe podea, printre tripiedele şi camerele lui fotografice.

— Te lovişi, Mr. Neal?

Cel interpelat îşi frecă tidva încărcată cu un ciuf de păr roşu. Uluit, se uită la vlăjganul cu mutra de ştrengar ce-i sta în faţă. Nu, acesta nu era un produs al năzăririlor lui alcoolice. Neal îşi aminti că tipul fusese plicticos de amabil toată noaptea. Toată vremea vorbesc, vorbesc, — dracu mai ştie ce?

— Bonjour, stimabile, spuse Neal. Tot în picioare? Cum faci de te ţii? Ştii că eşti nostim, dom'le... hă... dom'le... Scuză-mi lipsa de memorie, stimabile, dom'...

— Breeze [1], complectă uriaşul. Edward J. Breeze. Dacă ţi-ai căuta prin buzunare, ai găsi acolo carta mea de vizită. Director al lui „Indian Import Branch of the International Plumbing Fixture Corporation [2]. Nu-ţi aminteşti, desigur, că am avut aseară o lungă discuţie asupra ţevăriei moderne la băi şi tout-à-l'égout-uri. Iţi arătam tocmai

1) Zefir.

2) Sucursala indiană a Soc. Internaţionale de Instalaţii sanitare.

albumul acesta cuprinzând fotografiile câtorva din lucrările executate de mine în Indii.

Breeze luă un album voluminos de pe banchetă şi începu să-i întoarcă paginile. Cuvete de porţelan, ornamente de nickel, placaje şi borduri cu smalţ, artistic colorate.

— Ai criticat chiar, Mr. Neal, sistemul instalat de firma mea în sălile de baie din Paşatul Alipur al Rajahului din Peshabad. Dă-mi voie să-ţi explic că bătrânul Rajah împinge prea detot departe spiritul de familie, aşa că băile...

Neal nu-l mai asculta. Deschise o valiză controbăind printre uneltele fotografice, cutiile şi flacoanele ce se găseau acolo. Alese unul, îl destupă şi-l mirosi. Incredinţându-se că nu conţinmea hiposulfit sau „metolquinol developer”, bău un gât bun şi întinse apoi sticluţa şi lui Edward J. Breeze, care refuză oferta.

— Par'că ai coborît să umbli puţin, la staţia din urmă, Mr. Gale 1), spuse Neal.

Se mai desmeticise după duşca trasă şi începea să-şi amintească unele amănunte din juru-i.

— Mă numesc Breeze, îl îndreptă celalt. Da, reluă el, am avut impresia că se petrecea ceva pe chei, aşa că mă dădui jos să văd... Dar nu m'am putut dumiri ce era...

1) D-le Vântuleţ.

Ceva în vagonul particular al guvernatorului Bengalului...

— Dar în ce stație era? întrebă Neal.

— Gaya?

— Ce, ce?

— Gaya.

Neal, ca o furtună, închise valiza, sări în sus, își aruncă în sbor pe umăr curelele cutiilor lui de aparate fotografice și, foarte enervat, începu a se bălăbăni în lung şi'n lat prin compartiment.

— Pe marele Photo! exclamă el. Ştiam eu că n'ar fi trebuit să mai beau ultimul cocktail la Calcutta! Mi-a jucat festa! Nu e trenul meu!

— Nu voiai să iei trenul Bombay-Mail?

— Acesta-i trenul-poştă?

— Păi da.

— Păi chiar Bombay-Mail îmi trebue, spuse Neal încă nedumerit. Dar atunci ce căutăm la Goa?

— Ultima stație era Gaya, nu Goa.

— Tii, nerod ce sunt! Atunci, stăm bine.

Neal se așeză pe bancă şi-şi descoperi curelele. Breeze se porni pe râs, Neal îl imită.

— Cum îți spusei, reluă Breeze, mă dădusem jos, că auzisem niște strigăte. Dar nu mersei mult, că trenul se puse iar în mișcare. Mă reped, și urcând, nemeresc din eroare în compartimentul unei d-şoare... Ursula Kink, din Keokug, Jowa, mi se pare. Îi ştiu numele fiindcă bagajele ei fuseseră pu

se din greşală în compartimentul nostru, la Howrah, aseară. Miss Klink, care e o fată bătrână, uscăţivă, a ţipat.

Neal făcu râzând cu ochiul.

— Mi se pare că-mi eşti un pui de lele, Gale.

— Breeze, rectifica iar importatorul de instalaţii sanitare.

— Ei, Zefir, Vântuleţ, — tot acolo iese. Nu fii aşa de tehnic! protestă Neal. Doar nu eşti meteorologist.

Trenul încetinise. Breeze se uită afară prin portieră. Se făcuse bine ziuă. Se uită la ceas:

— Trebue să fim la Moghai-Sarai, spuse. Aici am putea lua nişte *şota hazri* — o ceaşcă de ceai şi fructe. Auzi! Ce se'ntâmplă?

Intr'un vagon învecinat, de clasa doua, Jack Hawley îşi punea aceeaşi întrebare. Cu un minut înainte, scosese şi el capul pe portieră. Avea cearcăne sub ochi, atât din pricina grijilor cât şi din pricina nopţii de nesomn în zăpuşeala asta. Cele şase rubine le avea tot ascunse în punga de tutun. Hawley, după o privire neîncrezătoare aruncată tovarăşului său de călătorie, se încredinţase că le mai avea. Brahmanul, pe culcuşul lui, şedea mereu, în poza clasică a lui Budha gânditor, cu mâinile încrucişate pe piept, cu ochii închişi, ca un mort.

Vasăzică mişelul de Xavier era şi el în

tren! Unde putea fi ascuns? Plecându-se ceva mai mult afară. Hawley ţintea cu priviri pătrunzătoare vagoanele roşii, poleite de razele soarelui răsărind. Dacă şi Xavier ar fi avut acum ideia să se uite la peisaj, un moment numai!

Chiar atunci apăru un cap la portiera compartimentului de a doua vecin cu al său, dar era al unei încântătoare femei tinere. Se pleca în afară, tot ca şi el, părând a aştepta pe cineva. Când se întoarse spre partea lui Hawley, acesta fu impresionat de schima despreţuitoare a buzelor ei frumoase, schimă ce nu se potrivea defel cu marii ei ochi cenuşii gânditori, ochii rugători ai unui copil speriat.

Roţile Bombay-Mail-ului hărăiau de oprire. Hawley citi numele staţiei: „Moghal-Sarai". El observa forfotul gloatei hinduse, foarte colorate, compusă mai ales din pelerini mergând sau înapoindu-se dela Benares, Oraşu Sfânt, la zece mille depărtare, dincolo de Ganges. Prea puţini dintre ei urcau în tren, căci nu avea clasa a treia. Hawley văzu trecând doi-trei *bihisti*, purtători de apă proaspătă în burdufe negre, pline, de piele de căprioară, încărcate pe umeri. Vânzători de gogoşi picurând de untură circulau printre fesurile roşii, albastre, galbene, scăldate de soare. Hawley băgă de seamă apoi că stolul de pelerini era reţinut în loc de o frânghie întinsă de-a curmezişul cheiu-

lui gării. Nişte soldaţi făceau de gardă, cu baioneta la puşcă. Mai mulţi policemeni hinduşi cu turbane roşii urmăreau ordinele unui mic European, plin de neastâmpăr purtând pantalon alb, vestă de alpaga neagră şi cască kaki. Se petrecea ceva neobisnuit. Dealungul întregului tren, se iviră di portiere capete curioase: de Perşi, de Afgani, de Tibetani, de doamne mahomedan cu *purdahe* lăsate pe feţe. Privirea tânărului American parcurse repede această hartă etnografică vie a Indiilor şi se opri din noı la capul blond, dela portiera vecină. Hawley văzu vântul vânzolind părul auriu al călătoarei, şi toate necazurile ultimelor zile i s părură deodată de o însemnătate măruntă

— Bună dimineaţa, spuse el, surâzător.

Tânăra întoarse ochii înspre partea lui. (scânteie amuzată trecu prin ei, dar ea rămase mută. Hawley încercă în franţuzeşte

— *Bonjour, mademoiselle.*

Aceeaş tăcere.

— *Buenos dias, seniorita,* reluă el.

Ochii cenuşii, fixând zarea deasupra capului acestui îndrăzneţ, exprimau plictisu cel mai adânc. Hawley nu fu deloc convin de sinceritatea acestei plictiseli. In oric caz, prinsese gust de acest joc.

— *Salaam, Mem-Sahib... Bon giorno signorina.*

Cu o scuturătură scurt, Bombay-Mail-ul s

opri. Hawley îşi aminti atunci de salutul japonez: „O-haiyo gozaimasu".

Şi ducându-şi degetele la tâmple îşi trase pielea'n sus ca să-şi facă ochii oblici. Ridicând capul constată însă că tânăra blondă dispăruse. Deoarece trenul se oprise, el se hotărî să lege cunoştinţă mai deaproape cu vecina lui. Deschise uşa compartimentului său şi vru să coboare, când neastâmpăratul European cu casca kaki, care dădea ordine poliţiştilor, se repezi în direcţia lui.

— Rămâneti înăuntru, vă rog.

Şi mărunţelul năbădăios trânti uşa după Hawley, pornind repede dealungul trenului. Hawley indignat şi surprins, isbucni:

— Ce dracu caută pe-aici?

Auzi un râs înfundat îndărătul lui. Brahmanul, în picioare, îl privea, cu o expresie hazlie care-i lumina chipul de Budha filozof.

— Nu prea te'nvoeşti, se pare, cu marile capacităţi ale C. I. D.-ului, Sahib? îl ironiză Brahmanul.

— Ale cui?..

— C. I. D.: Departamentul Investigaţiunilor Criminale... Serviciul Secret Britanic în Indii... Oameni ageri, sprinteni, sahib, şi nimeni dintre ei mai argint viu şi mai capabil ca inspectorul Prike.

— Cine-i inspectorul acela Prike?

— Gentlemanul prichindel care te-a repezit adineauri cu atâta străşnicie. Ai să-l cu-

noști mai bine până nu va trece ziua, te pot asigura.

— Ce vreți să spuneți? Hawley începea să se alarmeze.

— O să vedeți, spuse Hindusul, cu un surâs acrit.

Hawley întoarse iar capul spre gară. Un soldat făcea de santinelă în fața compartimentului.

Inspectorul Prike, pela mijlocul lungimii trenului, sta de vorbă cu căpitanul Worthing și cu Luke-Patson.

— Ce mai faci, Luke-Patson? spuse polițistul strângând mâna secretarului. Nu te-am mai văzut dela alergările pentru cupa Vice-Regelui. Aveai atunci un cal cu numele „Bahadur"... i-a lipsit numai o jumătate cap ca să fie plasat.

— Intr'adevăr, ai o memorie excelentă, Inspectore.

— A propos, Luke-Patson, dă-mi voie să te felicit. Am auzit că ai să-ți pui candidatura pentru un loc în Adunarea Națională, când te vei întoarce în Anglia.

— Da, am de gând, admise Luke-Patson.

Căpitanul Worthing da semne de nerăbdare. Nu se codi să'ntrerupă:

— N'am avut încă timpul să întreprindem cercetări serioase în tren, Inspectore.

Prike răspunse cam înțepat:

—Cercetările serioase nu le întreprind

decât eu, Căpitane. Le încep acum, şi am să vă mai văd.

Inspectorul se opri să spuie câteva vorbe poliţiştilor englezi care vizitau în momentul acela vagonul ocupat de funcţionarii guvernatorului şi suita Maharajahului de Zunjore. Apoi el trecu în vagonul următor de clasa'ntâia. In primul compartiment, un bărbat aplecat atent peste un sac „Gladstone" de piele neagră, se grăbi să-l închidă când auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Se'ntoarse brusc, şi inspectorul Prike se găsi în faţa unui domn înalt şi oacheş, purtând o bărbuţă îngrijită.

— Cu ce te pot servi, domnule, spuse personajul oacheş, în franţuzeşte.

Prike se scuză, tot în franţuzeşte.

— Imi pare rău să te deranjez. Te pot întreba de numele d-tale?

— Doctorul Maurice Lenoir, dela Institutul Pasteur.

Prike trecu pe dinaintea doctorului, deschise uşa dela lavaboul compartimentului, şi dupăce aruncă o privire în interior, închise uşa la loc.

— Eşti bun să-mi arăţi paşaportul?

— Desigur.

Inspectorul cercetă repede documentul şi-l vârî în buzunarul hainei de alpaga.

— Vi-l înapoiez în curând, d-le doctor.

Uşa compartimentului următor păru că rezista la deschidere, ca şi cum s'ar lovi de

ceva. Prike chemă cu un gest un soldat într'ajutor. Acesta, punând jos puşca, împinse de ivăr cu două mâini. Se auzi o femeie ţipând dinăuntru. Uşa cedă. Un vraf de giamantane puse unul peste altul ca să blocheze intrarea, se nărui. Ţipetele continuară.

Inspectorul Prike pătrunse în compartiment. Femeia şedea dreaptă pe culcuşul ei cu conturele ei colţuroase voalate de organtinul apărător de ţânţar, aranjat cu mare grijă.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, doamnă, spuse Prike.

— Nu-mi spuneţi „doamnă", strigă femeia cu voce ascuţită. Sunt *miss* Ursula Klink Ce înseamnă asta să intraţi în compartimentul ocupat de o femeie, fără a-i cere voie! Sunt cetăţeană americană şi am să mă plâng consulului!

Fără a da cea mai mică atenţie reproşurilor ei, inspectorul, cu privirea lui impersonală, exploră compartimentul. Trecând în sala de baie, văzu pe jos o duzină de sticle de apă gazoasă. Miss Klink ştia că în Indii, apa de masă e o adevărată cultură de microbi. Nu era dispusă să rişte a căpăta holeră; de aceia era silită să-şi spele gura şi să-şi facă dinţii cu apa gazoasă. Când inspectorul o părăsi, ea tot se mai plângea, ridicând cu pudicitate cearceaful în jurul umerilor ei slabi.

Când Prike voi să se urce în compartimentul următor, un proiectil sbură şuierând prin portieră. Inspectorul plecă capul. Pumnul lui se ridică, ţinând un revolver. O sticlă goală se zdrobi de peron, în dosul lui. Inspectorul urcă cu revolverul întins.

— Nu trage, Prike, nu trage scumpe prietene. E o greşală. Nu te ţintisem pe d-ta, Inspectore. Mii de păreri de rău.

Cootie Neal zâmbea, ridicând braţele, ca să simuleze o groază nebună.

— Nu te cunosc, mormăi Prike

— Asta nu face nimic. Nu sunt jignit. Toată lumea cunoaşte pe inspectorul Prike, dela C. I. D., dar nu toată lumea cunoaşte pe Cootie Neal, dela „Associated News and Photo Service".

— Sunt aparatele d-tale?

— Desigur Inspectore. Şi pecât înţeleg, călătorim pentru aceeaşi afacere. Nu-i aşa?

Prike nu răspunse. Trecu în sala de baie şi se uită pe banchete. Pe bancheta lui Breeze descoperi un album gros şi răsfoi câteva pagini. Era un album de articole tehnice pentru bae.

— Paşaportul d-tale, te rog, spuse el lui Breeze care asistase la această mică scenă cu gura căscată de uimire.

— Sunt Edward J. Breeze, „Director pentru India al Societăţii Internaţionale de Instalaţii Sanitare". Carta mea de vizită vă va lămuri...

— Nu sunt un eventual client, spuse inspectorul uscat. Paşaportul d-tale.

Mai departe găsi trei Mohamedani îngenunchiaţi pe covoraşele lor de rugăciune, întorşi spre Mecca. Aşteptă până ce aceştia îşi terminară scurtul lor ritual, îi întrebă, examină compartimentul şi trecu în vagonul următor — un vagon de clasa doua.

Prima uşă se deschidea spre un fel de compartiment-cupeu, aranjat pentru doi călători. Jaluzelele erau lăsate. Pe geam se afla un afiş: „Numai pentru doamne *purdah*". Intră. Intr'unul din colţurile opuse şedea o femeie singură. Pe fondul acesta întunecat, părul ei păru luminos. Dela prima aruncătură de ochi, Prike îi observă atitudinea defensivă, neîncrezătoare.

— Călătoriţi singură? întrebă el.

— Nu văd întrucât vă poate interesa asta.

— Sunteţi singură?

— Mă uimiţi! Vedeţi cumva în jurul meu pe mama mea şi pe cei şase copii ai mei? făcu ea sarcastică.

— Arătaţi-mi paşaportul dv.

Tânăra femeie îşi schimbă expresia. Zâmbetul ei batjocoritor dispăru. O umbră de nelinişte trecu prin ochii ei cenuşii, apoi, curagioasă, ea se îndreptă, gata la contra-atac.

— Ce vă trebue paşaportul meu? Nu trecem pela nicio frontieră, pe cât ştiu?

— Sunteţi Englezoaică?

— Canadiană.

— *Dați-mi pașaportul dv.*

Prike nu ridicase vocea. Totuși ea simți o autoritate inflexibilă.

Tânăra femeie își deschise poșeta și i-l înmână. Prike îl răsfoi.

„Beatrice Jones”, își repetă el pentru sine, băgând pașaportul în buzunar ca și pe celelalte.

El da să plece. Ea se ridică dintr'un salt, speriată.

— Dece mi-l luați? Nu mi-l mai înapoiați?

— Mai târziu.

Prike coborî și sări în celalt vagon de clasa doua. Hawley se trase deoparte ca să-l lase să intre. Brahmanul își reluase poziția lui contemplativă în colțul lui.

Prike nu-l învrednici pe Hawley nici măcar cu o privire. Fu mai atent pentru Brahman. Apoi voi să intre în bae. Ușa nu se deschise cu ușurință. Opintindu-se cu umărul, Prike o deschise puțintel, dar o închise la loc foarte repede. Cu revolverul în mână, adresându-se Americanului și Brahmanului ordonă:

— Depărtați-vă de ușa asta!

Hawley se dădu deoparte. Ținând mereu revolverul, inspectorul Prike chemă doi gardieni depe peron.

— Anderson, spuse el unuia din ei, chirurgul care a venit cu mine în automobil dela Banares se află în vagonul particular

unde se ocupă de lady Daniels. Spune-i că-l chem foarte urgent. Collins, poartă de grijă ca toată lumea să știe că se va trage asupra oricărei persoane care va încerca să părăsească trenul acesta fără de voia mea.

— Spuneți domnule, — despre ce e vorba? întrebă Hawley.

— Scoate-ți mâinile din buzunare.

Repede, inspectorul pipăi șoldurile și subsuorile lui Jacques Hawley, ca să se încredințeze că nu era armat. Fața rotundă și brună a șefului de gară se încadră în fereastră.

— Inspector Sahib, Bombay-Mail are o jumătate de oră întârziere. Când...

— Trenul va pleca peste cinci minute.

Chirurgul sosi, condus de Anderson.

— Anderson, spuse Prike, acești doi oameni sunt arestați provizoriu. Du-i la vagonul guvernatorului și să mă așteptați.

— Pe cine arestați? protestă Hawley

— Haide-hai, veniți! făcu Anderson.

Hawley, îl urmă, destul de prost dispus. Brahmanul luă lucrurile cu obișnuita lui filosofie.

— Aveam nevoie de părerea d-tale, doctore, spuse Prike medicului.

Inspectorul izbuti să deschidă ușa lavaboului. Ceeace blocase intrarea se vedea acum pe jos, pe podeaua de mozaic trupul unui bărbat căzu cu capul înainte.

Inspectorul Prike se aplecă ca să întoarcă

omul cu fața în sus. Ochii sticloși care fixau tavanul erau chiar ai lui sir Anthony Daniels, guvernatorul Bengalului.

CAPITOLUL V

Medicul își șterse fruntea acoperită de sudoare și îngenunchiă lângă Prike.

— De cât timp este mort, doctore?

Medicul făcu să joace articulațiile guvernatorului ca să-și dea seama de progresul înțelepenirii membrelor.

— De vreo trei ore — cam dela 4 jumătate dimineața, spuse el.

— Nu se vede urmă de rană, spuse inspectorul, pecât putem judeca aici. Cu ce o fi fost omorât?

— După culoarea lividă a feței și culoarea întunecată a sângelui — observă, te rog, dechymoza pe buza de jos — ași înclina să spun că moartea a fost pricinuită prin sufocație... — medicul adulmeca aerul... sau prin otravă.

— Mirosul ăsta mă întrighează și pe mine doctore. Pare a fi de migdale amare?

— Da.

— Semn de otrăvire prin cyanură de potasiu, sau poate acid cyanhydric — așa zisul acid prusic. Nu pot ști cu siguranță decât după autopsie.

— Guvernatorul se poate să se fi sinucis?
Medicul stătu o clipă pe gânduri.

— Fereastra sălii de bae era deschisă când ați găsit trupul? întrebă el.

— Deschisă, dar jaluzelele erau trase, cum sunt și acum.

— Nu se vede nicio urmă de sticluță?

— Absolut nimic.

— Atunci nu mai încape nicio îndoială. Chiar dacă buza inferioară umflată nu ar dovedi că o sticluță ar fi fost vârâtă cu deasila în gura guvernatorului, cum cyanurele sunt otrăvurile care-și fac cel mai repede efectul, sunt sigur că moartea guvernatorului ar fi survenit înainte ca el să se fi putut descotorosi de sticlă și să fi tras storul. Pedealtă parte, dacă ar fi luat cyanide într'altă parte decât în baie, n'ar mai fi putut veni până aici prin propriile sale mijloace. Acidul prusic pătrunde țesuturile instantaneu. Câteva picături pe limbă, într'o clipă paralizează inima și plămânii.

— E o crimă, nu mai încape nicio îndoială, conchise inspectorul.

— Am să pun să se transporte corpul în gară, provizoriu, propuse doctorul.

— Ba nu. Cu ajutorul unei tărgi pe care o aștept și făcând un ocol pe latura de dincolo a trenului, am să pun să se transporte corpul guvernatorului în vagonul particular, pentru a evita mulțimea care se află pe peron.

— Dar, inspectore, nu te gândești, să străbați Indiile cu un cadavru în anotimpul în care ne aflăm?

— E absolut necesar pentru ancheta mea.

— N'o să-ți continui ancheta chiar aci, la Moghai Sarai?

Prike făcu un semn negativ.

— Nu sunt decât două alternative, spuse el: ucigașul lui sir Anthony Daniels a fugit, încă la Gaya, dupăce a săvârșit crima, sau se află în tren. Bănuiesc că el — sau ea — se mai află aci. Nu mai putem reține mai multă vreme trenul, doctore, astfel că voi avea de rezolvat chestiunea aceasta *în cursul drumului*. Dacă izbutesc, vagonul particular al guvernatorului va fi desprins la Cheoki Junction. A propos, doctore, ai să călătorești cu noi până la Cheoki.

— Eu? Dar trebuie să mă întorc la Benares, dragă inspectore. Una din clientele mele așteaptă un copil, dela o zi la alta, și în afară de asta e un concurs de bridge la Cantonnement [1]). Iau și eu parte astă seară.

— Am nevoie de d-ta în momentul acesta. Azi după amiază vei putea lua un tren care să te ducă acasă dela Cheoki.

Prike trecu pe peron și începu să dea ordine oamenilor săi.

Trebuiau trimese telegrame: la Calcutta,

---

1) Cartierul europenilor.

la Gaya, la Delhi, capitala, şi la Londra. Rămânea partea penibilă de a vesti lui lady Daniels moartea soţului ei, şi transportarea trupului în vagonul particular. Prike îşi rezervă să inspecteze trenul pe din afară.

Ieşi din compartiment pe uşa din dos şi merse dealungul ultimelor trei vagoane, apoi făcu cale întoarsă. Nu numai că examina cu acest prilej pereţii vagonului, dar studiă cum s'ar putea urca cineva pe ferestre. Cu toate că el era scund, constată că se putea agăţa de marginea ferestrelor. Urmându-şi examenul, încercă de afară, să manipuleze storurile — jaluzelele. Descoperi că rotiţa dinţată a unuia din storuri nu funcţiona cum trebuie şi că el putea îndoi jaluzeaua. Trecu la storul celălalt, care rezistă. Pe când tot trăgea de el, o bucăţică de hârtie, prinsă între două lame, alunecă şi căzu jos.

Prike se grăbi s'o ridice. De aspect triunghiular, petecul de hârtie trebuie că provenea dela o scrisoare. Era începutul a trei rânduri scrise de mână, cu cerneală, aranjate astfel:

„rupii. Natural..
prin cek...
mai târziu, în

Prike ascunse petecul acesta ca pe ceva preţios, în portofoliul său. Apoi bătu în storul din care căzuse hârtia. Storul se ridică. Capul blond al Beatricei Jones apăru.

— Imi aduceţi paşaportul? întrebă ea.
— Vă rog să mă urmaţi, miss Jones, spuse inspectorul.
— Şi dece m'aş supune? Nu vă cunosc.
— Doresc să vă pun unele întrebări privitoare la asasinarea guvernatorului Bengalului, întâmplată în compartimentul învecinat cu al dv.
Trăsăturile nobile ale tinerei femei nu putură ascunde emoţia ei. Sta par'că gata să plângă.
— Vă urmez, spuse ea, dar vă spun dinainte că nu ştiu nimic... Pot să-mi iau sacul de voiaj? Cum n'am pe nimeni care să supravegheze compartimentul, s'ar putea să mi se fure.
— N'aveţi un servitor?
— Nu.
Inspectorul ajută pe Beatrice Jones să coboare din vagon şi voi să-i ducă uşorul sac de voiaj.
— V'aţi trimes cuferele direct la Bombay? întrebă el, pe când ajungeau la capătul trenului.
— N'am alt bagaj.
— Atunci, la Bombay, nu vă îmbarcaţi?
— Ba da. Iau steamer-ul pentru Marsilia. Deacolo voi pleca la Paris.
— Intreprindeţi o călătorie atât de lungă în asemenea condiţiuni? Numai cu un sac?
— Asta mă priveşte.
Prike nu stărui. Deschise o portieră, urcă

pe tânăra femeie în vagonul particular și o urmă. Va avea foarte multe persoane de interogat: pe funcționarii guvernatorului, pe Lady Daniels, pe Hawley, pe Brahman și pe Beatrice Jones. Aceste interogatorii îi vor da de lucru până la oprirea următoare. Acolo va începe altele. Cum toate pașapoartele erau în posesia lui și cum toți călătorii știau că oricine ar căuta să fugă din tren va fi împușcat Prike nu se neliniștea: nu se vor mișca din compartimentele lor respective.

— Inspector sahib! strigă „Station-Master"-ul venind în fuga cu ochii ieșiți din cap. Poșta Imperială a Indiilor e acum în întârziere cu peste treizeci și cinci de minute. Când oare, inspector sahib?...

— Putem pleca, „Station-Master".

Mecanicul sburlit și mânjit, aplecat în afară din locomotivă, răspunse semnalului dat. Trenul se puse în mișcare, ducând nu numai trupul lui sir Anthony Daniels, dar și, conform deducțiunilor logice ale inspectorului Prike, și pe asasinul guvernatorului.

CAPITOLUL 6

Prike, așezat în fața mesei vagonului salon, își scosese casca kaki, descoperind un cap tot atât de pleșuv ca și oul de struț. Craniul țuguiat, aducând a boltă gotică, era

scăldat în sudoare. Două sbârcituri adânci îi încadrau gura, accentuând lungimea buzei superioare.

Doctorul din Benares făcea un examen mai serios al trupului guvernatorului, în al doilea compartiment al sleepings-urilor, prefăcut provizoriu în capelă mortuară.

După ce ascultă pe William Luke-Patson și pe căpitanul Gerald Worthing reînoindu-și mărturiile privitoare la guvernator, Prike chestionă pe lady Daniels. Oprindu-se o clipă ca să se gândească, inspectorul găsi pe lady Daniels prea calmă pentru o femeie devenită văduvă într'un chip atât de tragic și atât de brutal. E adevărat că dela dispariția soțului ei la Gaya, ea avusese timpul să se pregătească pentru încercarea care avea să urmeze. Mai mult, în cercurile oficiale din Indii, n'avea ea reputația de a poseda un foarte mare „self-control", dovedit uneori prin răbdarea cu care îndura micile infidelități ocazionale ale lui sir Anthony?

— Vădit lucru, sir Anthony avea dușmani, spuse lady Daniels. Orice bărbat ocupând o situație importantă ca a lui, nu se poate să nu aibă. El nu așteptase explozia bombei din Palatul Guvernamental ca să știe că cineva umblă să-l omoare. L-am implorat să ia precauțiuni: a râs de temerile mele și nu le-a luat în seamă.

— Credeți că motivul e de ordin politic, lady Daniels?

— Pot să mă gândesc la altul?

Inspectorul nu-i oferi nicio sugestie. Se mulțumi să ia un pahar de lângă el și să soarbă un amestec înghețat de brandy și de soda.

— Pentruca chirurgul civil să poată determina cauza exactă a morții lui sir Anthony, o autopsie va fi necesară, urmă inspectorul. Nu vă cer consimțimântul decât de formă.

— Refuz! declară lady Daniels cu hotărîre.

Inspectorul surprins, nu lăsa totuși să se vadă nimic.

— Pentru a ne ajuta să-l prindem pe vinovat, tre...

— Nu! făcu lady Daniels cu glas puternic. Soțul meu e mort. Tot ce veți putea face acum nu mi-l va mai înapoia. Trebuie... trebuie să-mi adun toate puterile ca să nu înebunesc la gândul că el nu mai este. Dacă voiți să mă torturați și mai mult desfigurându-l...

Un hohotit îi sugrumă gâtlejul. Respiră adânc și adaugă cu o voce aproape stinsă:

— N'aș putea îndura una ca asta!

Prike rămase tăcut. Prin fereastră, vedea defilând repede câmpiile monotone, arse de soare, ale regiunii Gangelui. Efect de miragiu? un sat păru că se deplasează, un sat compus din câtev colibe de noroi cu acoperișurile strâmbe, din țigle roșii, adu-

nate în jurul unor tufișe prăfuite de mimoze în floare.

— Știu la ce te gândești, inspectore, spuse lady Daniels. Impotrivirea mea la autopsie pare că dovedește dorința de a vedea pe ucigaș scăpând justiției.

— Opiniile nu mă interesează, nici chiar a mea. Mie îmi trebuie fapte. Regret că ați vrea să împiedicați progresul anchetei, lady Daniels...

— E trist că nu puteți înțelege... E foarte greu... Sentimentele...

Inspectorul o sfătui să se retragă în compartimentul ei ca să se mai odihnească. Vor putea continua mai târziu convorbirea aceasta. Intre timp vor putea fi chestionate alte persoane.

Lady Daniels îl părăsi. Prike înșiră pe masă pașapoartele adunate de el și le studiă o clipă, apoi se întoarse spre Anderson, gardianul armat rămas în picioare într'un colț al vagonului-salon, încă dela stația Moghol-Sarai.

— Adu-l pe Jack Hawley, spuse el.

Anderson se duse până la capătul culoarului și deschise ușa ultimului compartiment în care erau închiși cei trei martori.

Prike lăsă pe Jack Hawley să aștepte în picioare în fața lui, timp de mai mult de o minută. Oare studia pașaportul, sau pândea vreun semn de nervozitate din partea tânărului American?

— Hawley, după paşaportul d-tale, eşti specializat în cercetări miniere.
— Da, domnule inspector Prike.
— De unde-mi ştii numele?
— Brahmanul care mi-e tovarăş de compartiment l-a pomenit în faţa mea. Pare că vă cunoaşte.
Prike, gânditor, înghiţi o sorbitură de brandy.
— Ce ai făcut în Indii?
— Prospecţiuni.
— Căutai mine de aur?
—Nu, sir. Pentru... pentru petrol.
— N'ai lucrat niciodată în minele de aur?
— Da, acasă, în California.
— Cunoşti uzajul soluţiunilor de cyanură pentru extracţia aurului?
Prike se rezemă de speteaza fotoliului său.
— Desigur. Ca toţi cei care au lucrat în minele de quarţ.
— N'ai fost angajat niciodată într'o mină de aur în Indii?
— Niciodată.
— Dar dacă s'ar prezenta prilejul, ai şti de unde să-ţi faci rost de o cantitate de cyanură îndestulătoare?
— Mărturisesc că nu m'am gândit niciodată la asta, spuse simplu Hawley. Presupun că aş şti să mă descurc ca oricare altul.
— Ştii desigur că cyanura de potasium e o otravă grozavă?

— Desigur.

Inspectorul Prike își lăsă timp. Mușchii fălcilor i se încordară, făcându-l să semene vag cu o panteră gata să se repeadă. Un șuierat al locomotivei găuri urechile călătorilor. Trenul-poștă își încetini viteza ca să treacă în fața Chunarului al cărui fort vechi domină noroaiele Gangelui. Inspectorul se aplecă deodată spre tânăr.

— Dece l-ai ucis pe guvernatorul Bengalului? întrebă el.

— Eu? Nu! exclamă Hawley cu vehemență. Nu l-am văzut niciodată pe guvernator.

— Haida de! Habar n'aveai că trupul lui sir Anthony Daniels era în lavaboul compartimentului d-tale, poți susține asta?

— Jur în fața lui Dumnezeu! N'am deschis ușa acestui lavabou de câteva ore!

— Și nici n'ai părăsit compartimentul toată noaptea?

— Am ieșit să fac câțiva pași, în diferite rânduri.

— La ce stațiuni?

— Nu-mi amintesc numirile lor.

— Ai coborît la Gaya... pela patru și jumătate dimineața ?

— Cred că da.

— Pentruce?

— Nu puteam dormi.

— Brahmanul a coborît cu d-ta?

— Cu mine nu. Pecât îmi aduc aminte, a rămas în compartiment.

— Atunci presupui că guvernatorul ar fi fost ucis în lavaboul acela pe când circulai pe peron?

— Nu presupun nimic, pentrucă nu ştiu nimic.

— Ştiai că sir Anthony Daniels trebuia să plece cu trenul acesta?

— Da, pare-mi-se, admise Hawley. Mi s'a spus în Palatul Guvernământului, ieri dimineaţa.

„Răspunsul acesta al meu e stupid, se gândi numaidecât Hawley. Prike o să se folosească de el". Ceeace se şi întâmplă.

— Dece te-ai dus la Palatul Guvernământului?

— Referitor la o concesiune minieră.

— Dece nu te-ai adresat mai curând Serviciului Minelor?

— Pentru că...

Hawley şovăi.

— Ţineai să-l vezi pe guvernator, adăugă repede Prike. Şi cum nu ai reuşit, ai luat Bombay-Mail-ul, ştiind că sir Anthony Daniels pleca astă seară. E exact?

— Nu. Trebuia să mă duc la Bombay în orice caz.

— Atunci, nu te întorci în Anglia?

— Nu.

— Dece ai luat trenul pachebot care se opreşte la cheiul Ballard? Precedentul

tren-poştă se opreşte la Victoria Terminus, la Bombay.

— L'am scăpat pe acela. Nu mai aveam alegere, dată fiind graba mea ca să ajung la Bombay.

— Pentru ce?

— Pentru un rendez-vous de afaceri.

— Cu cine?

Hawley nu ştia ce să spuie. Nu putea indica niciun nume, necunoscând pe nimeni la Bombay. Cu neputinţă de mărturisit că se ducea să amaneteze şase rubine brute, extrase dintr'un pământ asupra căruia Burgess şi el nu aveau încă drepturi legale. De fapt rubinele erau furate Statului. Şi Xavier, care trebuie că se afla în tren!

— Prefer să nu răspund la această din urmă întrebare, inspectore. E o afacere confidenţială.

— Foarte bine, spuse Prike, ridicându-se.

Făcu un semn gardianului:

— Percheziţionează-l.

Conţinutul buzunarelor lui Jack Hawley fu depus încetul cu încetul pe masă: un ceas, un portofoliu, o batistă, o pipă, un săculeţ cu tutun, un compas de buzunar câteva monede de argint şi o telegramă cocoloşită. Dupăce privi portofoliul, Prike luă săculeţul trase de fermoarul-eclair, şi-i privi conţinutul.

Jack Hawley îşi auzea bătăile inimii îne-

bunite. Îşi reţinea respiraţia. Cum să explice prezenţa rubinelor?

Inspectorul Prike apropiă săculeţul de tabac de nasul lui scurt şi ascuţit. După ce îi mirosi conţinutul, aruncă înapoi săculeţul pe masă. Cum tot mai era deschis, se risipi puţin tutun.

Hawley respiră. Pătura groasă de tutun ascunsese bine rubinele. Primul lui imbold ar fi fost să-şi reia avutul, dar nu era bine să trezească bănuieli.

Atenţia lui Prike se fixă asupra unui alt lucru. Desfăcu telegrama. Ei drace! Hawley uitase cu totul de faimoasa ceea de telegramă! O părere de zâmbet se ivi în colţurile gurii lui Prike care citi cu voce tare:

„Aflu că Mister X... sau agentul lui este în acelaş tren. Impiedică-l de a vedea pe guvernator, cu orice preţ".

— Cine este Burgess?

— Este unul din prietenii mei. Lucrăm împreună.

— Şi omul acesta, Mister X..., de care vorbeşte Burgess?

Hawley se gândi înainte de a răspunde. Dacă spunea povestea, era silit să explice dece dorea atât Xavier ca opţiunea Hawley-Burgess să expire. Şi odată desvăluită taina descoperirii lor, puteau să-şi ia nădejdea dela concesiunea lor de rubine. Cu tot dreptul lor moral şi cel al priorităţii lor prin faptul descoperirii, n'aveau nici un

drept legal asupra câmpurilor de rubine, afară doar dacă reînoiau opțiunea. Decum se va răspândi chestia, o duzină de Xavieri cu dinții lacomi se vor repezi la Serviciul Minelor pentru a da deoparte dela concesiune doi Americani fără de un gologan. Nu, mai bine să tacă și să riște să se înțeleagă cu Xavier, decum se va fi descurcat zăpăceala pricinuită de moartea guvernatorului, — lucru care nu putea întârzia.

— Imi explic dece preferi să nu răspunzi, spuse Prike: ai izbutit să împiedici pe Mr. X... de a vedea pe guvernator, „cu orice preț" — chiar cu prețul vieții lui sir Anthony.

— Nu l-am omorît eu, protestă Americanul.

— Hawley, te arestez. Ești bănuit de asasinat. Anderson, du-l înapoi și închide-l din nou în compartimentul cela.

Hawley simți ceva greu și rece adunându-i-se la inimă. Gardianul îl apucă de braț. Hawley îl reținu. Nu-și putea lua ochii de tutun depe masă.

— Haidem! spuse Anderson.

— Iertați-mă, domnule inspector pot să-mi iau pipa și tutunul? întrebă Hawley cu o voce atât de răgușită încât crezu că altul vorbise pentru el.

Prike îl fixă cu un aer rece. Răspunsul se lăsă așteptat. Aceste câteva clipe i se pă-

rură ceasuri întregi tânărului. Apoi inspectorul făcu un semn de aprobare.

— Ia-le, spuse el.

Hawley își reluă avutul și închise cu grijă fermoarul pungii.

Voi să-i mulțumească lui Prike, dar cuvintele lui fură înăbușite de zgomotul asurzitor produs de încrucișarea trenului lor cu unul care venea dintr'o direcție opusă.

CAPITOLUL 7

— Inutil să se mai facă autopsie, anunță doctorul cu satisfacție, intrând în compartimentul salon și scoțându-și mânușile de cauciuc.

Adăugă:

— Am găsit ceeace trebuia să știu.

— Și care e verdictul d-tale doctore? întrebă Prike.

— Firește c'ași fi procedat altfel dacă ași fi avut un laborator la îndemână. Ași fi deschis stomacul. Dar am putut aduna destulă salivă pentru a opera o reacțiune cu nitrat de argint. Cum mă și așteptam, nitratul a produs imediat un precipitat albicios, insolubil în amoniac: reacțiunea obișnuită a cianurii.

— Poți așadar afirma că sir Anthony a fost otrăvit cu cianură de potasiu?

— Cu toată siguranța. Și celelalte simp-

tome o confirmă. Vinele umflate, arterele golite de sânge, ca să nu pomenesc decât pe acestea. Sper că nu mă împiedică nimic să asist diseară la concursul de bridge dela Benares, nu-i așa, d-le inspector? De vreme ce părerea mea o cunoști, am să pot coborî la Cheoki Junction să iau trenul spre casă. Ai vreo obiecțiune?

— Niciuna, doctore. Apropos, odată cu noi face drumul și un coleg de-al d-tale; e în vagonul al doilea din față. Cunoști poate un Francez numit — Prike se uită la unul din pașapoarte — doctorul Maurice Lenoir?

— Lenoir? Sigur. De fapt, nu-l cunosc personal, dar îl văd deseori numele prin revistele medicale.

— E atașat la Institutul Pasteur?

— Exact. Institutul are un centru de studii experimentale la Coonoor. Păcat că nu mi-ai spus mai devreme că se află'n tren. Te-ai fi putut adresa lui. E un toxicolog eminent. In domeniul „otrăvuri" e mult mai tare ca mine.

Prike clătină din capul lui chel și rămase o clipă nemișcat fără să spună un cuvânt. Se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași în jurul mesei, apoi se opri la fereastră. Valea Gangelui defila neschimbată. Dintr'un grup de copaci colbuiți se înălța un templu hindus. Câțiva copii pe jumătate goi păzeau o turmă de capre negre pe

un drum paralel cu calea ferată. Prike se întoarse, ca un om care a luat o hotărîre bruscă. Se apropie de ușa compartimentului lui Lady Daniels și bătu. I se deschise imediat.

— Nu va fi nevoie de autopsie, Lady Daniels.

— Vă mulțumesc, d-le inspector.

Lady Daniels încercă să zâmbească.

— Mă găsești probabil de o sentimentalitate ridiculă.

— Deloc. E foarte de'nțeles. Apropos, lady Daniels, mai aveți colecția dv. de fluturi tropicali?

— Da. Una din cele mai frumoase din Indii.

— O mai măriți? Vreau să zic mai căutați mereu specimene noi?

— Așa aveam de gând, anul acesta, în timpul viligiaturii mele la Semla. Acum, din toate ceste proecte nu se va mai alege nimic.

— Când călătoriți, reluă inspectorul Prike, luați adesea și plășile de fluturi, o cutie pentru exemplarele noui și o butelie cu cyanură?

Lady Daniels avu o urmă de șovăială bănuitoare și inspectorului i se păru că o vede strângând din buze înainte de a răspunde.

— In genere, duc cu mine ceeace-mi tre-

bue pentru prinderea specimenelor interesante.

— Puteţi să vă amintiţi dacă acest echipament se găseşte acum în bagajele dv. — butelia de cyanură de potasiu în deosebi? Poate că într'unul din geamantanele dv., în compartimentul dv.?

Lady Daniels se ţinu cu o mână de pervazul uşii ca pentru a nu-şi pierde echilibrul.

— Cred că mai degrabă plăşile mele şi... butelia... trebue să se găsească în furgonul de bagaje, spuse ea încet.

— Mulţumesc, lady Daniels. Aşa presupuneam şi eu.

Prike trecu în compartimentul-salon. Expresia înspăimântată a doctorului îl făcu să înţeleagă că auzise convorbirea sa cu lady Daniels.

— Doamne Atotputernice! exclamă medicul. Nu vei fi bănuind că...?

— In punctul în care se află ancheta mea, nu bănuesc pe nimeni... şi pe toată lumea.

Apoi adresându-se gardianului: — Adu-mi pe Brahman.

Sandalele Brahmanului nu făceau nici un sgomot pe covorul culoarului. Işi uni mâinile pe pieptul gol, după obiceiul indus

— Salaam, inspector sahib.

Ochii inteligenţi ai celor doi bărbaţi se studiau reciproc.

— Salaam, pandit[1]) Gornath Chundra, spuse însfârşit inspectorul. Ne-am mai întâlnit noi acum zece ani, nu-i aşa? D-ta erai expulzat din Statul Zunjore pentrucă îndemnaseşi pe studenţii şcolii d-tale să nu cumpere ţesăturile de bumbac engleze.

— Aveţi bună memorie, inspector sahib. Da, e drept. Mă întrista să văd maharajahul — tatăl suveranul actual al Zunjorelui — că nu era decât o păpuşă în mâinile consilierilor britanici. Şi am găsit amuzant că numai după câţiva ani, Englezii să fie atât de neconsecvenţi să mă numească profesor la Universitatea hindusă din Bengal...

— Catedra dela care ai fost suspendat acum trei zile, pandit.

— Inspectorul sahib e bine informat.

— Continui să duşmăneşti Anglia, pandit.

— Nu spun decât ce-i adevărat, sahib. Explicam studenţilor mei că Britanicii, educându-i gratis, n'aveau alt scop decât să-şi procure funcţionari ieftini şi subalterni care să vorbească englezeşte. Le mai spuneam că sunt nişte nerozi să studieze nişte poeţi englezi de a treia mână atunci când li se impune să neglijeze marea noastră literatură: Kalidasa, Mahabharata...

— Mă întreb, pandit... dacă nu ai urît pe guvernatorul Bengalului pentru că a sem-

---

1) Pandit, = titlu la fel cu doctor.

nat decretul care te lipsea de sursa d-tale de viață?

Panditul surâse trist: — Inspectorul sahib caută să dovedească oare că eu aveam un motiv să asasinez pe sir Anthony Daniels? El uită, că un Hindus nu trebue să ia viața niciunei făpturi — și eu sunt Hindus.

— Dar ești și un agitator politic, întâmpina Prike. Unul dintr'ai dv. a încercat să ucidă pe guvernator cu ajutorul unei bombe, ieri dimineața.

— Nu e unul dintr'ai mei, inspector sahib. A asasina, e a acționa. Eu însă sunt Brahman. Doctrina mea interzice acțiunea. *„Acela care ajunge la înțelepciune — este liberat de legăturile cu acțiunea"*.

— Dar tot cărțile voastre sfinte scuză uciderea unui inamic. Divinul Krishna spune lui Arjuna: *„Ridică-te deci, o Prinț de Pandu, și luptă... Pregătește-te pentru luptă. Asta-ți este datoria"*.

— Ah! inspectorul sahib a studiat pe clasicii noștri sanscriți. Atunci trebue să știe că aceste cuvinte erau adresate unui prinț din casta războinică. Eu sunt un Brahman, castă care caută numai stăpânirea-de-sine, seninătatea și cunoașterea.

— Destul cu sofismele! zise Prike. Vreau fapte ,pandit: ai văzut d-ta corpul guvernatorului în cabinetul de toaletă al compartimentului d-tale?

— Poate fi cineva conştient şi de ceeace nu vede.

— Ştiai aşadar că se afla acolo corpul!

— De văzut nu l-am văzut, dar îmi dădeam seama de prezenţa unei fantome care-mi turbura seninătatea meditaţiunilor mele.

Prike nu se gândi să râdă. Cunoştea sensibilitatea şi forţele invizibile ce pretind să posedă unii maeştri hinduş, Yogi. Dar descoperirea criminalului trebuia să se facă prin mijloace naturale, nu oculte. Işi relua deci întrebările:

— L'ai văzut pe tânărul American părăsind compartimentul la Gaya?

— Umbla de colo colo. Spiritul lui nu avea pacea. N'am notat staţiunile.

Un fluerat tăios al locomotivei vestea Cheoki.

Uşa de comunicare cu compartimentul lady-ei Daniels se deschise. Prike ridică ochii. Văduva guvernatorului înainta cu paşi nesiguri, cu înfăţişarea mai rătăcită ca oricând. Strângea o sticluţă cu o mână înfrigurată.

— M'am înşelat, Mr. Prike, când spuneam adineaori că butelia cu cyanură de potasiu trebuia să fie în furgonul de bagaje, explică ea. Am găsit-o... într'unul din geamantanele mele.

Inspectorul îi mulţumi cu un semn din cap şi fără o vorbă luă ceeace-i aducea.

CALEA FERATĂ EST-INDIANĂ

CHEOKI JUNCTION
Plecarea la 10^{10} dim. Vineri

CAPITOLUL 8

Orășelul Allahabad, la îmbucătura Gangelui mâlos cu Jumna cea albastră, se deștepta la primele adieri ale zorilor. Cartierul european mai dormea încă, dar dincolo de șosea, ulicioarele înguste și întortochiate ale bazarului oriental prindeau viață. Pe una din acestea, înainta un domn brun, cu un ten bătând mult în galben, purtând un costum ireproșabil de tussor. Se opri dinaintea unei dughenițe, și bătu cu măciulia bastonului său la o ușe peste care se citea în englezește și în litere hinduse:

D. K. LAL
Vânzător patentat de opiu de Benares
și de frumoase covoare de Mirzapur

Domnul brun-gălbui trebui să bată ca la vreo cinci minute, până ce o mână negricioa și grasă întredeschise cu băgare de seamă ușa. Respingându-l pe hindus cu o lovitură de baston în stomac, noul venit intră fără fasoane.

— Ce dracu. Lal, mă lași s'aştept?

— Mii de iertăciuni, Mr. Xavier, spuse disperat negustorul cu turbanul soios, dar dormeam dus.

— Vasăzică n'ai primit telegrama mea? Te vesteam că sosesc cu expresul Nr. 7 de Calcutta.

— Oficiul poştal nu-i încă deschis, probabil. Doriţi un ceai?

— Un whisky. Şi repede. Sunt grăbit.

Lal îşi strigă servitorii. Xavier şi el se instalară în odăiţa din dos.

— Lal, am nevoe de un om. Să mi-l găseşti.

— De ce soi?

— Dobitocule, odată ce mă adresez la un bandit ca tine. Am eu oameni la Calcutta, dar vreau unul care să nu fi fost văzut niciodată lucrând pentru mine.

— Pricep. Văd ce voeşti.

După ce se gândi o clipă, urmă:

— Am doi Afgani foarte puternici şi care ştiu să se joace cu cuţitul...

— Nu Afgani! Sunt prea vlăjgani. Aşi vrea un tip mărunţel şi mlădios care să se poată strecura oriunde.

— Aşi putea să ştiu la ce voieşti să-l întrebuinţezi?

Xavier nu răspunse îndată. Era vădit că nu voia să se spovedească onorabilului D. K. Lal.

— Iată povestea în două cuvinte, începu el. Nişte pietre preţioase de o valoare des-

tul de mare mi-au fost furate de un om care este în drum spre Bombay, dacă nu spre Europa, ca să le prefacă în bani. Pentru motive care nu-mi sunt personale, nu pot cere ajutorul poliţiei. Or, nu mai sunt atât de tânăr ca altădată. In afară de asta, în situaţia mea, sunt lucruri care nu se pot risca. Imi trebuie un om care să se poată însărcina în chestia asta. Cunoşti pe careva?

— Unde trebuie să se facă lucrul?

— In Bombay-Mail care se opreşte la Cheoki Junction, la ora zece dimineaţa.

— Am auzit spunându-se în Bazar, explică Lal scărpinându-se pela ceafă, că chiar d-ta erai în trenul-poştă.

— Chiar eu am răspândit zvonul ăsta. Ai tipul de care am nevoie?

— Cât ai să-i dai?

— E atât de puţin lucru de făcut, spuse Xavier. O sută de rupii o să fie deajuns.

D. K. Lal ridică braţele la cer.

— Ce păcat! făcu el. Am tocmai omul care-ţi trebuie, dar are să coste cinci sute de rupii! Trei sute pentru el, două sute pentru mine.

— E ridicol. Nu pot oferi mai mult de o sută cincizeci.

— Ia lasă, Nr. Xavier! N'ai venit d-ta de atât de departe la ora cinci şi jumătate dimineaţa la Allahabad ca să glumeşti. To-

tuși pentru ca să-ți fiu pe plac, hai să spunem patru sute de rupii.

— Am să dau două sute, nici un ban mai mult.

In sfârșit ajunseră la o înțelegere. Două sute cinci zeci de rupii plus cheltuelile.

— Și acum, unde-i giuvaerul? întrebă Xavier.

— E un străin. Nu-i Englez, ci un fel de Englez. Cred că e Italian.

— Strămoșii sfintei mele mame au fost Italieni! suspină Xavier. Care-i este numele?

— Martini. E tocmai ceeace-ți trebuie d-tale. Un acrobat.

— Zău?

— Foarte îndemânatec. Se poate face covrig într'un butoiaș, sau să se cațere ca o maimuță pe o casă cu nu știu câte etaje. Iți fură cămașa de pe d-ta fără să simți.

— Om sigur, Lal?

— Mr. Xavier! — D. K. Lal avu un gest de indignare. De trei luni decând îl cunosc, l-am încercat și răsîncercat.

— Trimite după el. Hai, la galop. El și cu mine, trebue să luăm trenul omnibus care are legătura cu Bombay-Mail la Cheoki.

— Ceva o arvună?... făcu rușinos D. K. Lal.

Xavier, morocănos, numără vreo zece bilete de câte zece rupii. Lal le vârî în buzunar.

— Martini va fi aci peste câteva minute. Şade cam departe lângă fortul Akbar.

Trecu aproape un ceas până apăru Martini în văgăuna asta de bandiţi. Deşi mic de stat, părea excesiv de robust. Costumul lui de pânză albă, destul de bine ajustat, desena muşchii picioarelor lui nervoase, uşor arcuite. Purta un fes fără ciucure, care, împreună tenul lui oacheş şi cu nasul lui arcuit a cioc de vultur îi dădea aerul unui Turc.

— Vorbeşte englezeşte? întrebă Xavier pe D. K. Lal.

— Cine? Io? Che ideia! Daca vorbesc ingliş?

Cu o limbuţie uimitoare şi sacadată, Martini continuă:

— Io vorbesc şi punjabs, şi urdu, şi gujerati, şi gengali...

— Foarte bine, foarte bine, făcu Xavier retezându-i valul elocvenţei pentru a-i explica în vorbe învăluite ce anume aştepta dela el .

— On mica afacere cum asta este on bagatela pentru un capacitate con io. Ma de costumul mio che diceţi, vi place? Pot trece drept on Mahomedan din Hyderabad, drept on Hebreo din Bagdat, sau drept on Rrahman din Bofeal. Che diceţi?

— Eşti bine cum eşti, spuse Xavier. Acum, ascultă-mă. O să călătorim împreună, dar despărţiţi. Inţelegi? Ai să mergi în cla-

sa doua iar eu într'a'ntâia. Am să caut să-ți arăt pe omul d-tale pe cheiul din Cheoki, când Bombay-Mail-ul va intra în gară. Dacă nu, ne vom întâlni ca din întâmplare în vagonul-restaurant, pentru *tiffin*[1]). După aceea, ai să cobori în toate stațiile și voi căuta să comunic cu d-ta în mulțimea care forfotă pe chei. Poftim bani pentru un bilet de a doua. Deocamdată, să te văd, înainte de ora 10, în gara Cheoki.

CAPITOLUL 9

In timp ce inspectorul Prike interoga pe panditul Garnath Chundra, Jack Hawley rămăsese singur cu Beatrice Jones în compartimentul servind de închisoare provizorie, din capătul vagonului rezervat. Tânăra femeie se așeză lângă fereastră, cu pălăria pe genuchi, cu fața lipită de geam.

Nervos, Hawley își regăsea greu cumpătul după acuzările lui Prike. Și cât pe ce să-și piardă și rubinele !

— Vă incomodez dacă fumez ? întrebă el pe Beatrice Jones.

Fără să se 'ntoarcă, ea se mulțumi să ridice din umeri.

— Vreți să las mai bine geamul jos ? propuse Hawley.

---

1). Prânz.

Ea se întoarse însfârşit şi-i declară aproape brutal.

— Nu eşti obligat să-mi vorbeşti.

Atunci Hawley băgă de seamă că ochii ei cenuşii sunt plini de lacrimi.

— Sunt dezolat, făcu el.

— Dece, mă 'ntreb? reluă Beatrice Jones tot combativă.

— Fiindcă... n'aş fi vrut să vă supăr.

— Te iei prea în serios dacă crezi că poţi să mă superi, zâmbi ea cu amărăciune. Nici nu ştiu cine eşti.

— Eu sunt cel acuzat că ar fi asasinat pe guvernatorul Bengalului.

Ea îl privi cu ceva mai mult interes.

— Zău? făcu ea.

— Incep să mă 'ntreb dacă nu sunt vinovat. Inspectorul Prike e tare convingător. Afară de asta, corpul guvernatorului a fost găsit în compartimentul meu.

— Cum!... In compartimentul de lângă al meu? întrebă ea speriată.

— Mă recunoşti aşadar că sunt vecin cu d-ta, remarcă el cu un pic de ironie.

— Vag, căuta ea s'o întoarcă.

— D-tale ar trebui acum să-ţi dea drumul, odată ce inspectorul hotărăşte că eu sunt asasinul.

— Ori şi cum mă tem că o să am multe supărări, spuse ea.

— Apropos de asasinat, ai auzit d-ta —

sau ai văzut — ceva, orice, astă noapte? întrebă Hawley, îngrijorat.

Ea se codi, ispitită să-i răspundă, apoi se răsgândi și făcu semn că nu.

Hawley aprinse un chibrit apropiindu-l de pipă. Chibritul se stinse.

— Mi-ați spus mi se pare că nu vă supără fumul, miss... — nu cred să vă știu numele, — miss.

— Crede sau nu, mă chiamă Jones.

— Numai Jones?

— Beatrice Jones, complectă ea.

— Numele meu e Jack Hawley. Se poate să nu fi auzit vorbindu-se de Hawley-i din Bengalul de Sus, — glumi el, sau din valea Brahmaputrei?

Beatrice Jones nu se putu opri să nu surâdă.

— Cum de nu, cum de nu! Sunt niște persoane mistice și visătoare care fumează fără să pue tutun în pipe.

— Ah! poftim! așa e, zise el încurcat privindu-și pipa. Și ca să abată atenția tinerei, întinse spre fereastră capul: — Intrăm într'o stație.

— Ce stație e?

— Cheoki Junction.

Hawley și Beatrice Jones se aplecară în acelaș timp. Coatele li se atinseră.

Sgomotul trenului conteni, înlocuit de gălăgia asurzitoare a gloatei care se îmbulzea, alergând care 'n cotro, pe cheiul gă-

rii, dealungul trenului. Un domn cu fața oacheș-galbenă, purtând un costum ireproșabil de tussor, trecu, dând în lături norodul cu bastonul său. Nu fu vizibil decât câteva secunde, dar Hawley scăpă o exclamație de surpriză strângând fără voie brațul Beatricei Jones, gest de care se scuză îndată.

Ea nu se ofensă: dimpotrivă studia cu un interes simpatic schimbarea de expresie a tânărului American.

— Ai văzut cumva un strigoi? întrebă ea.

Hawley se silea în zadar să zărească din nou pe omul care trecuse.

— Xavier! murumură el, și se repezi la ușa din culoar bătând cu amândoi pumnii în ea.

— Să vie cineva, striga el. Vreau să mă dau jos.

I se deschise aproape îndată. Hawley se și năpusti, dar gardianul îi tăiă drumul cu pușca.

— Inștiințați pe inspectorul Prike că vreau să-i vorbesc, numai decât, spuse Hawley.

— Inspectorul cheamă pe miss Beatrice Jones.

— Trebue să-l văd pe inspector!

— Beatrice Jones, repetă gardianul.

Cea chemată se ridică, se opri o clipă în fața oglinzii potrivindu-și la iuțeală, cu un deget îndemânatec, părul blond și trecu pe

dinaintea tovarășului ei de necazuri, spre a urma pe polițist.

— Noroc bun, miss. Ține-te bine! îi spuse tânărul.

Panditul Garnath Chundra își reluă locul în compartimentul suspecților. Soldatul împinse înapoi pe Hawley și reînchise ușa cu cheia.

Prike arătă un scaun Beatricei Jones. Ea așteptă câteva minute până ce Prike străbătu din ochi mai multe telegrame pe care șeful gării Cheoki i le înmânase. Cele mai multe erau depeșe de condoleanțe pentru lady Daniels. Două cablograme veneau din Londra: una asigurând pe lady Daniels de simpatia oficială a lui India Office, iar alta ordonând secretarilor și suitei guvernatorului să-și urmeze voiajul până la cheiul Ballard, să încredințeze dosarele secrete D și E guvernatorului din Bombay, care va fi pe bordul pachebotului și să-l însoțească în Anglia spre a-l pune în curent cu afacerile Bengalului. Conform acestor dispoziții, vagonul particular urma să traverseze Indiile ducând suita lui sir Anthony Daniels. Inspectorul Prike avea să-și continue așadar ancheta lui pe Bombay-Mail.

Prike ridică însfârșit ochii spre Beatrice Jones, care șezând, își ținea pe marginea mesii mâinile împreunate.

— După pașaportul d-tale, miss Jones,

ești muziciană spuse inspectorul. Totuși, bagajele d-tale, nu par să cuprindă nici un instrument.

— Incă nu m'ai percheziționat, făcu ea pe un ton sarcastic. Se găsește poate un pian cu coadă în pudriera mea?

Inspectorul nu zâmbi.

— Ești așadar pianistă?

— Nu văd întru cât v'ar interesa asta.

Prike schimbă tactica. Luă portofelul lui scoase cu băgare de seamă bucățica de scrisoare scăpată din jaluzeaua compartimentului Beatricei Jones. Arătându-i petecul, o întrebă:

— Nu-i scrisul d-tale?

Ea se plecă, alarmată, apoi se îndreptă, liniștită:

— Nu-i al meu.

— N'ai scris d-ta lui sir Anthony Daniels, pomenind de o sumă de bani?

— Niciodată. Nu fac șantaj.

— Petecul acesta conține totuși cuvântul „rupii"...

— Nu l-am scris eu.

Prike puse la loc cu grije piesa doveditoare.

— S'ar putea să spui chiar și adevărul, reluă el cu un ton calm. Am motive să cred că aceste cuvinte fac parte dintr'o scrisoare care a fost ruptă bucăți și svârlită din tren între Gaya și Moghal Sarai — probabil de îndată ce am părăsit Gaya unde sir

Anthony a fost asasinat. Am telegrafiat la Gaya şi, în acest moment, vreo sută de oameni fac cercetări pe amândouă laturile căii ferate, pe o distanţă de mai multe mille. Vântul se poate să fi împrăştiat o parte din scrisoare, dar sunt încredinţat, vom regăsi destule petice din ea ca să descoperim dece a fost sfâşiată. Vrei cumva să revii asupra depoziţie i d-tale?

— Hotărît că nu.

— Bănueşti cum a putut fi comis asasinatul guvernatorului în compartimentul vecin cu al d-tale, fără ca d-ta să ştii ?

— Ideie n'am.

— Nu ai văzut sau nu ai observat nimic anormal în timpul nopţii, miss Jones.

— Absolut nimic.

Interogatorul se opri o clipă. In sgomotul încâlcit al gării, se auzi vocea lui Gerald Worthing cerând unui vânzător un număr al ziarului din Allahabad, „*The Pioneer*". Beatrice Jones întoarse capul. O uşe se deschise şi se închise. Lady Daniels intrase în *dining-saloon*. Ea măsură pe tânăra femeie cu un ochi rece. Aceasta nu lăsă ochii 'n jos.

— Scuză-mă că te 'ntrerup, inspectore, spuse lady Daniels, dar am auzit numele „Beatrice Jones", şi mă întrebam dacă eşti destul de informat în privinţa acestei persoane.

— O cunoaşte-ţi pe miss Jones, lady Daniels ?

— N'am această onoare, dar am avut ocaziunea să ştiu că despre Beatrice Jones s'a adresat o scrisoare soţului meu acum câteva zile — Luni, cred.

— Dela cine era scrisoarea, lady Daniels?

— Din partea unei persoane anonime, continuă văduva guvernatorului cu un ton necruţător. Scrisoarea denunţa lui sir Anthony că o canadiană cu numele Beatrice Jones ocupă o casă în cartierul Karaiya Road.

Beatrice Jones sări în sus.

— Eu nu am locuit niciodată în Karaiya Road! exclamă ea, indignată. Eu n'am...

— Am văzut scrisoarea, continuă lady Daniels, fără a privi pe tânăra femeie, care tremura de mânie. Şi după felul cum a sărit această persoană, presupun că ea ştie prea bine ce soi de femei locuesc acest cartier.

— Unde e scrisoarea asta, lady Daniels ?

— Trebue că a fost înaintată cui e de drept. Cum se ştie, Guvernamentul nu vrea ca nişte Europene să degrade prestigiul rasei albe faţă de Hinduşi. Guvernamentul repatriază femeile de această speţă. Pentru Beatrice a fost lansat un ordin de deportare...

— N'am să vă permit să mă insultaţi. Nu am fost niciodată unde spuneţi dv.!

Tânăra strângea pumnii şi vocea îi tremura de furie şi de lacrimi stăpânite.

— Unde ţi-ai procurat d-ta biletul, miss Jones? întrebă Prike.

— L-am scos... în gara Howrah.

— Eşti bună să mi-l arăţi?

Inspectorul întinse mâna.

— L-am... nu ştiu unde l-am pus, spuse Beatrice cu vocea stinsă.

— Fi bună de-l găseşte, sau mă voi vedea silit să-l caut singur.

Beatrice Jones deschise poşeta cu o mână şovăitoare şi scoase o hârtie verde pe care Prike o examină.

— N'ai luat-o în gara Howrah, spuse el; acesta e un bilet gratuit de clasa doua acordat de biroul lui „East Indian Railways" la Calcutta. Cine ţi l-a scos?

— Guvernamentul, fără 'ndoială, spuse lady Daniels.

Beatrice Jones, foarte palidă, rămase mută.

Inspectorul Prike îşi repetă întrebarea.

— Mi l-a procurat un prieten, zise ea fără a preciza mai mult.

Prike îşi notă numărul fraiului.

— Am să telegrafiez la Calcutta şi am să am amănuntele dorite.

Beatrice vru să vorbească. Buzele îi tremurară; deodată, se lăsă să cază pe scaun, cu ochii închişi, ducând mâna la frunte. La Prike, de data asta, omul fu mai uman

ca poliţistul. Ii turnă în grabă puţin brandy într'un pahar.

— Bea puţin, îţi va face bine.

Beatrice deschise ochii şi făcu un semn de refuz.

— Nu-i nevoie, explică ea. Dar n'am mâncat nimic deaseară.

Prike se uită la ceas:

— Mai am tocmai timpul ca să te trimet la vagonul restaurant înainte de plecarea trenului. Collins, vei însoţi pe miss Jones şi vei rămânea cu ea până la următoarea oprire. Ia cu tine şi pe Hawley. Brahmanul nu poate mânca decât bucate gătite de oameni din casta lui, — pe el lasă-l. Spune şi lui Harrison să-mi aducă pe călătorii celuilalt vagon de clasa întâia: pe Breeze, pe Neal şi pe doctorul Lenoir. Iată paşapoartele lor. După ce-i vei fi adus, vesteşte-l pe şeful de gară că putem porni.

— Sper, Mr. Prike, reluă lady Daniels, că n'ai să te laşi influenţat de mica înscenare de adineaori, aranjată de această persoană numai ca să-ţi trezească simpatia.

— Bombay Mail-ul nu ajunge la cheiul Ballard decât mâine dimineaţa la unsprezece, lady Daniels. Mai am douăsprezece ore ca să descopăr pe asasinul lui sir Anthony.

CALEA FERATĂ EST-INDIANĂ

MOGHAL SARAI
7 și 50 dim. Vineri

CAPITOLUL 10

După un număr respectabil de reconfortante, Cootie Neal devenea foarte deprimat. Fluerăturile mașinei îi făcură efectul unui vaet jalnic.

— Cele mai frumoase actualități ale anului, mi-au scăpat, se destăinui el cu voce plângătoare lui Edward J. Breeze. Guvernatorul Bengalului asasinat aproape sub ochii mei și n'am fost în stare să iau decât o singură nepricopsită de placă. Situația mea e pierdută.

— Totuși te-am văzut luând niște instantanee prin portieră, spuse Breeze.

— Nu fac trei parale, gemu Neale. Un trup, acolo pe brancardă! Nu poate fi recunoscut nimeni. Se va spune că sunt niște fotografii trucate. Lumea se va întreba: „Unde este văduva copleșită de durere jurând să răzbune pe distinsul ei soț?" Ah, ah de necaz trebue să mai trag o dușcă.

— Nu găsești că e încă prea devreme ca s'o începi cu whisky?

— Niciodată prea devreme, întâmpină

Neal, ridicând o sticlă. Când bei, porii pielei rămân deschişi, respiră. Porii d-tale cum stau?

— Foarte bine. — Breeze se amuza. — Da, ce mai e cu amicul d-tale maharajahul? întrebă Breeze.

— Nu-l cunoşti? Maharajahul din Zunjore. Arzătoare actualitate. Inalt, puternic, şic, culoarea feţei nu prea închisă, şi Englez al naibi! Joacă cricket şi face toate sporturile. Cel mai bun jucător de polo... care a călărit vreodată pe un elefant. Pe el, da, trebue să-l supraveghez. Il voi urma până la sfârşitul povestei.

— Care poveste?

— E un adevărat roman poliţist explică reporterul. Ori cum va ieşi, va fi bun.

— Roman cu femei ?

— Nici decum. In două cuvinte, iată cum stau lucrurile. Alteţa sa nu e maharajah de multă vreme. Taică-său n'a murit decât anul trecut. Bătrânul avea o sumedenie de neveste şi de fiice, dar numai doi fii: actualul maharajah şi un semi-frate cu zece ani mai mare. Când bătrânul a dat ortu, cineva şi-a adus aminte că mama fiului mai mare nu căpătase titlul de maharani decât după naşterea copilului, astfel că cel mai mic trebuia să urmeze tatălui său. Hinduşii ortodocşi din Zunjore, furioşi, trecură de partea celui mai mare. Ei găsesc că fiul

mai tânăr a devenit prea Englez şi că ar fi de preferat cel mai mare.

— Un Hindus zelos, fără îndoială.

— Desigur. Evlavios până la bigoterie. Mereu în pelerinagii la vreun sanctuar. Se duce de două ori pe an la Benares să se scalde în Gange şi toate cele ce urmează. Nici cricket, nici vânătoare de mistreţi. Şi, scurt vorbind, când tânărul său frate deveni maharajah, celălalt a dispărut.

— Dispărut? In ce chip?

— Asta e misterul. Partizanii celui mai în vârstă spun că maharajahul a pus să-l ucidă. Amicii maharajahului pretind că fratele se ascunde ca să asmuţă opinia publică şi să îngăduie partizanilor săi de a obţine dela Englezi să-l detroneze pe prinţ pentru prigoana şi uneltiri împotriva fratelui mai mare.

După părerea mea, maharajahul o să-l scoată pe frate-său din ascunzătoare şi se duce la Londra ca să-şi dovedească nevinovăţia sau ca să facă sport.

— Şi ce-ai spune d-ta, Mr Neal, — dacă maharajahul a asasinat într'adevăr pe frate-său? Presupune că guvernatorul Bengalului ar fi posedat dovada crimei şi că maharajahul l-ar fi omorît ca să evite de a fi acuzat şi., detronat. Aşa că n'ar fi banal, hai?

— Te cred. Frumos reportaj. Şi ce publicitate pentru fotografiile mele! Văd depe

acum titlurile mari: *Un potentat oriental asasinează pe guvernatorul Bengalului ca să-şi ascundă crima.* Ce scandal, domnule. Furtună.

— Sosim la Cheoki, anunță Breeze. Hai să ne luăm dejunul.

— Eu mi l-am și băut pe al meu! Am să iau niște poze.

Trenul se opri, Neal își făcu de lucru cu aparatele lui, numărându-și lentilele, etc. Iși trecu pe după umăr cureaua unui aparat și-și puse cam pe o ureche o cască colonială. Dar când voi să părăsească compartimentul, un soldat îl opri.

— Unde vă duceți, sir ?

— Să mă plimb puțin, spuse Neal. Prietenul meu și eu suntem alpiniști și nu voim să ni se înțepenească picioarele.

— Imi pare rău, sir. Interzis, — ordin. Călătorii nu-și pot părăsi compartimentele decât pentru vagonul restaurant.

— Atunci, haidem la vagonul restaurant.

Trecu prin fața soldatului, apoi încercă să apuce spre vagonul particular. Soldatul îl ajunse din fugă și-l apucă de braț.

— Vagonul restaurant e pe partea asta, sir.

— N'am simțit direcția, ce să fac ? Ce-ar fi să mă lași să iau câteva poze, camarade, fac tratație cu o sticlă!

— Nu mitueşti d-ta pe caporalul Harri-

son. Inapoi în compartimentul dv. amân. doi!

— Dar mor de foame! protestă Breeze.

Caporalul nu voi să mai audă de nimic și închise portiera.

— Ha! ai văzut pe tânăra femeie care a trecut? exclamă Neal de o dată, cu capul la portieră.

— Care? întrebă Breeze.

— Blonda cea frumoasă, bine legată, însoțită de un soldat și de tipul cel tânăr cu pantaloni sport kaki. E fotogenică.

— Cine e? întrebă Breeze.

— Smeganoff.

— Nu cunosc.

— Desigur, de unde să știi, deîndată ce nu mai e vorba de o instalație de baie. Ei bine, Sonia Smeganoff este o Rusoaică, cântăreață de operă; atât numai, că n'am auzit pe cineva vreodată spunând că ar fi auzit-o cântând. A fost văzută la Calcutta luând ceaiul cu atșatul militar al guvernatorului, la Gymkans-Club, ceeace a făcut să umble zvonul că făcea spionaj pentru Soviete.

— Călătorește în clasa doua, spuse Breeze. Am zărit-o azi dimineață la portiera vagonului de clasa doua care vine îndată după al nostru.

— Am încercat s'o fotografiez la Calcutta, săptămâna trecută, pentru cazul că ar fi cu adevărat spioană și în care caz va fi

împușcată ca și Mata-Hari. Deci, îi telefonez la hotel. Dacă ai fi auzit-o vorbind englezește la aparat! Accentul ei te face să te gândești la niște balalaikiști mâncând borș în ritm de muzică. Insfârșit ne-am dat întâlnire și când am sosit, ea plecase cu bagaje cu tot fără ca să-mi lase adresa. Dar acum am pus pâna pe ea și-i voi lua fotografia, decum vom sosi la Bombay, jur.

Caporalul Harrison deschise portiera. Avea în mână două pașapoarte.

— Neal și Breeze sunt chemați în vagonul particular, spuse el, din ordinul inspectorului Prike.

EAST INDIAN RAILWAY

MANKIPUR
Sosirea 11 și 40. Vineri

CAPITOLUL 11

Din compartimentul de clasa întâi în care se urcase, Xavier zări pe Jack Hawley și pe tânăra femeie mergând dealungul trenului, însoțit de un gardian în uniformă.

Martini, acobatul, sta pe peron la câțiva pași. Cu vârful țigării sale de Burmach, Xavier îi arătă pe American. Martini văzu gsetul noului său patron și cu un semn din cap arătă că înțelesese.

Xavier își aruncă îndată țigara, coborî din tren și plecă în căutarea lui Hawley. Intorcându-se ușor, constată că fesul roșu al lui Martini îl urma.

Hawley, tânăra femeie și gardianul urcară în vagonul resturant. Trenul porni încet. Xavier se repezi pe urmele gardianului, lăsând portiera deschisă și pentru Martini.

Gardianul conduse pe cei doi captivi la o masă situată la celalt capăt al vagonului. Pecând Hawley sta cu spatele spre el, Xavier profită de moment ca să se instaleze lângă intrare și să desfacă un jurnal pe după care își putea ascunde fața. Peste jurnal vedea fesul lui Martini îndreptându-se spre Hawley.

— Ce doriți să iuați, Sahib ?

Xavier tresări auzind vocea *Khitmat-gar*-ului aplecat spre el. Desigur trebuia să pară că a venit să mănânce. Comandă un beefsteak și încă un fel și se adânci din nou în ziarul lui.

Indoind ziarul, izbuti să-și facă cu degetul o crăpătură, care-i îngădui, astfel ascuns, să supravegheze pe Hawley, fără a fi recunoscut. Socotea să se ducă la el mai târziu, dar prefera să-și dea seama de situație înainte de a se prezenta.

Hawley părea nervos. Era palid, — și era vădit că n'avea nicio poftă de mâncare. „Cu atât mai bine, se gândi Xavier. Asta

îl va pune în inferioritate ca să lupte împotriva unor adversari dibaci și cu sânge rece. Asasinul acesta al guvernatorului Bengalului ar putea la urma urmelor să-mi înlesnească planurile".

Hawley trebuie că era bănuit de complicitate la crimă, altfel dece ar fi fost pus un gardian cu pușca la umăr să-l păzească. Deoarece Americanul se afla deja în grea cumpănă, Xavier se întreba dacă n'ar fi mai bine să-l discrediteze și mai mult. De exemplu, denunțându-l autorităților că ar fi extras rubine într'un chip nu tocmai conform cu legea. Dacă pietrele erau la el, Hawley nu se va găsi el împânzit în încurcături și belele până la expirarea opțiunei lui, peste trei zile ?

Nimic nu l-ar mai împiedica astfel pe Xavier de a se prezenta el și a lua opțiunea...

Nu, cumpănind, tactica aceasta era prea periculoasă. Hawley, fără îndoială că ar fi extras rubinele din întâmplare, în cursul prospecțiuinilor lui. Va jura că nu se gândise să vândă pietrele, știind că legalmente n'avea încă dreptul. Va spune că le ducea pur și simplu la Bombay ca să le arate unui eventual asociat, ca să obție un nou avans de bani. Dacă-l strângeau în chingi să spue totul, Hawley ar povesti cum el și amicul său Burgess fuseseră înșelați de Xavier. O povestire de genul ăsta l-ar face

simpatic și l-ar putea chiar ajuta să-și procure fondurile pe care Xavier voia să-l împiedice să și-le găsească la timp. Nu, era mai bine să nu se riște în felul acesta. Terenurile de rubine trebuiau să devie proprietatea lui exclusivă.

Informatorul, acel Tamil plasat de către Xavier în lagărul Burgess Hawley și care-l prevenise de descoperirea rubinelor, făcea descrieri entuziaste de mărimea și calitatea primelor pietre. Lacom la câștig, Xavier vedea în vis noile terenuri de rubine de Bengal rivalizând cu faimoasele mine din Burmah. Se putea presupune că producția lor va egala cele trei sute de mii de carate găsite anual la Burmah. Chiar și dacă această mărire de producție ar produce o scădere a prețurilor pieții, sumele ce întrezărea ar fi colosale! Se putea aștepta la un venit de mai multe milioane — nu în rupii, ci în lire sterline! Câteva milioane pe an! Nu, nu trebuia să riște nimic, pentru ca să se bucure singur de concesiune. Hawley trebuia să fie înlăturat cu orice preț, ca să nu-și prelungească opțiunea.

Xavier deplasă ușor jurnalul ca să-și poată supraveghia omul. Martini, arunca din când în când o privire furișe asupra lui Hawley care ocupa masa vecină. Xavier zâmbi mulțumit. Martini trebuie că era un coțcar rafinat. Nu se putea altfel devreme ce lucra cu D. K. Lal, din Allahabad,

I se aduse mâncarea. Lui Xavier nu-i era defel foame. Era cald ca într'un cuptor cu toate ventilatoarele electrice și mâncarea nu-l atrăgea nici de cum. Se uită la ceas. Incă o oră până la următoarea oprire.

Xavier își reluă jurnalul și privi din nou de partea lui Hawley. Unde oare și-o fi ținând ascunse rubinele? La el desigur. Dar nu purta decât niște pantaloni scurți și o bluză kaki. Xavier numără patru buzunare: unul la cămașe, trei la short. Să fi ascuns pietrele în casca colonială? Puțin probabil. O cască poate fi luată ușor de o smucitură sau de răbufneala de vânt. Le ascundea poate într'un toc scobit al ghetei, cum fac uneori contrabandiștii. Acest fel de subterfugiu nu-i păru deasemeni probabil, dat fiind ceeace știa sau presupunea despre caracterul lui Jack Hawley.

Xavier îl socoti un tânăr cinstit și drept, cu desăvârșire lipsit de viclenie. Pentru o asemenea ființă, cel mai firesc ar fi fost să-și înoade rubinele într'un colț al batistei din buzunar. Deci Martini nu va da greș.

Hawley, după ce-și termină masa, începu să-și umple pipa. Xavier observă că-și închisese la loc săculețul cu mare grijă și că-l strângea între amândouă mâinile cu o dragoste neobișnuită înainte de a-l vârî în buzunarul revolverului. Xavier, cu un zâmbet vesel pe buze, jubila pe după jur-

nalul lui. Săculețul! nu mai încape vorbă! Strângându-l astfel, ca să se asigure că rubinele se mai aflau acolo, Americanul se trădase. Un om ca Hawley nu știe să se prefacă. Prea e cinstit.

Xavier deveni serios. Işi îndoi jurnalul şi se prefăcu că se şterge la gură cu şervetul. Apoi, deodată, păru plăcut surprins că-l recunoaşte pe Hawley. Ridicându-se, străbătu vagonul în toată lungimea, cu o mutră încântată, cu mâna întinsă.

— Cum, Jack Hawley! Sunt nespus de mulțumit că te văd. Vrei să luăm vreo băutură răcoritoare.

— Nu se poate, spuse gardianul Collins. N'are dreptul să-și părăsească masa înainte de oprirea următoare.

Hawley aruncă o privire bănuitoare asupra lui Xavier și se mulțumi să-i facă un mic salut, fără a rosti un cuvânt.

Xavier păru dezolat de întreruperea gardianului.

— Dar ce ți s'a întâmplat, Hawley?

— Asta nu vă privește, spuse bravul Collins. Ordinul inspectorului Prike.

— Imi dai cel puțin voie să mă așez la masa asta, nu-i așa? Ași vrea să prezint scuzele mele acestui tânăr că n'am putut fi la un rendez-vous pe care i-l dădusem ieri...

— Ii puteți vorbi, dacă nu încercați să-i spuneţi ceva ce n'aşi putea eu înțelege.

— N'avem secrete, îl încredință Xavier. Dar, Hawley, nu ți-așì putea oferi d-tale — și prietenei d-tale — ceva răcoritor?

— O cană bună cu *shandygaff* n'ar fi o idee rea, admise gardianul.

Xavier făcu semn chelnerului.

Beatrice Jones rămase tăcută, cu gâtlejul strâns. Ochii ei mari cenușii păreau întunecați de o teamă nouă. Ea evită să privească pe Xavier și, deschizându-și sacul ca să scoată o mică trusă, începu să se pudreze de zor.

— E o fericire că te-am găsit, Mr. Hawley, spuse Xavier.

— Fericire pentru cine? replică Hawley cu vădită ostilitate.

— Pentru noi toți. Zău, sunt dezolat că n'am putut să te văd ieri, dar am fost chemat urgent afară din oraș și n'am avut cum să te vestesc.

— Sau cum să-ți previi servitorii, presupun, adăugă Hawley. Am așteptat la d-ta o oră și jumătate.

— Imi pare foarte rău, crede-mă. Servitorii indigeni sunt stupizi. Totuși, când am aflat că pleci la Bombay...

— D-ta ești întotdeauna foarte bine informat, pecât pare.

— ...Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să pot lua trenul d-tale, și nu mi-a fost tocmai ușor, te încredințez, date fiind ocupațiunile mele.

Zâmbi.

—— Dă-mi voie să rămân sceptic, în ce privește devotamentul d-tale, îl ironiză Hawley.

— Cum se poate, să spui una ca asta, Hawley...

— Ești un pehlivan, Xavier.

— Te rog, ce vorbă e asta! exclamă Xavier indignat.

— Oare nu ai tărăgănat până'n ultima minută, știind că, noi singuri, nu puteam prelungi opțiunea? Și la expirarea ei, n'ai să încerci s'o obții pentru d-ta, lăsându-ne în încurcătură, pur și simplu?

— Dragul meu Hawley, eu? Aș fi eu în stare să fac una ca asta? întrebă Xavier, cu un ton de inocență, al cuiva pe nedrept bănuit.

— Pentru că ești atât de pehlivan pe cât mă crezi pe mine de prost!

Vocea lui Hawley, fără ca el să-și fi dat seama, se ridicase într'un crescendo indignat. Părea gata să se năpustească, peste masă, la gâtlejul aceluia pe care-l considera ca pe cel mai rău dușman al lui.

— Ei, ei, ia ascultă, nu merge aici cu bătaia, interveni gardianul, ștergându-și mustața de spuma lăsată de *shandy*.

Hawley nu-l luă deloc în seamă. Luând o atitudine mai puțin amenințătoare, reluă cu ton hotărît:

— Când ne-ai amăgit, Xavier, Burgess și

eu am procedat altfel. Am găsit mijlocul să ne procurăm banii fără ajutorul d-tale.

— Foarte bine! Sunt fericit că d-ta și partenerul d-tale sunteți pe cale să reușiți. O să ai nevoie de succese chiar foarte pipăibile, amice, dacă socotești să-ți păstrezi — pot zice interesul? — acestei încântătoare cântărețe.

Salută ușor pe Beatrice Jones, care-l fixă o clipă, apoi întoarse capul. Hawley, surprins, privi ba pe tânăra femeie ba pe Xavier.

— Sau poate, continuă Xavier, n'ai izbutit s'o convingi pe d-na Smeganoff să se întoarcă în Rusia dumneaei?

Hawley, zăpăcit, nu știa ce să creadă. Atunci, Beatrice Jones — sau D-na Smeganoff — catadixi să-i răspundă lui Xavier. Accentul ei era năclăit par'că de lapte acru, cum se bea în Rusia.

— Se pria puote sa mă 'ntuoro na Rosshia. Gubernă sovijetic m'a uonărat cu'n angăjămient na Operra diăn Warkarr.

Expresia lui Hawley arătă rând pe rând perplexitate, uimire și neîncredere.

— Credeam... spuse el. Nu știam.

— Gospodin Xavier iește un prietin vechi, explică ea.

Decum auzi accentul acesta străin, gardianul, lăsându-și paharul de shandy, își ciuli urechile. Aplecându-se spre tânăra femeie declara deodată:

— Ei, ce vorbe suntea astea? Cine merge în „Rosshia”! Tare mă tem că adresa d-tale și a Americanului ăstuia este închisoarea Prezidenției. „Rosshia!”. Va să zică sunt și complicații internaționale în crima asta!

— Ai fost cumva implicat în asasinarea guvernatorului? întrebă Xavier adresându-se lui Hawley cu un interes plin de solicitudine. E foarte neplăcut! Dar fără îndoială că vei fi numai decât scos din cauză.

Scoase din buzunar o pipă frumoasă de „spumă de mare” din buzunarul vestonului de tussor. O aruncătură de ochi asupra lui Martini, i-l arătă preocupat să se scobească 'n dinți cu o scobitoare, dar Xavier își dete seama, că nu pierdea nimic din această mică scenă.

Punându-și pipa pe masă, Xavier se prefăcu că se caută în buzunare.

— Ia ascultă Hawley, nu mi-ai putea împrumuta puțin tutun ca să-mi umplu pipa? Constat că nu mai am.

Hawley șovăi, doar o clipă, dar fu deajuns ca să confirme bănuelile lui Xavier. „Nu știe să mință, acest biet prostănac”, se gândi el.

— Regret, spuse tânărul, dar nici eu nu mai prea am.

— In cazul ăsta, am să-mi cumpăr o cutie.

Xavier chemă pe waiter și văzu în acelaș timp pe Martini zâmbind vag scobitoa-

rei sale. Martini văzuse și înțelese. Martini știa că Xavier își cumpărase provizia necesară de tutun la gara din Allahabad.

In timpul jumătății de oră care urmă, Xavier nu încetă să pălăvrăgească despre lucruri indiferente. Când Bombay-Mail intră în stația Manikpur, Xavier se scuză, spunând că avea ordine de dat „bearer"ului său indigen, și-i părăsi repede.

Jack Hawley simți o ușurare când îl văzu plecând. Desigur, Xavier nu credea povestea lui privitoare la fondurile găsite pentru prelungirea opțiunii. Hawley se temuse o clipă, când Xavier îi ceruse tutun. Fără a înțelege cum de ghicise Xavier ascunzătoarea, Hawley era încredințat că individul acesta pișicher voia să puie mâna pe rubine. Plecarea aceasta bruscă a lui Xavier, îl surprinse, dar nu-l liniști. Nu se aștepta decât la o clipă de răgaz.

— Hai, stimabililor, ia grăbiți-vă! spuse Collins luându-și pușca la subsuoară. Ne întoarcem la compartimentul vostru.

In înghesuiala peronului Hawley simți-se deodată o apăsare pe șold. Se opri. Nu fusese o izbitură pricinuită de mâna unui călător, ci senzația că o mână cu o mișcare mlădioasă se introdusese în buzunarul-revolver. Hawley se răsuci repede. Văzu trecând în preajma lui fețe negre, fețe brune, turbane, femei cu inele de aur în nări.

Decum duse mâna la buzunar, gura i s

uscă. Săculețul de tutun nu se mai afla acolo. Un om părea că-și face loc prin mulțime, cu o repeziciune neașteptată sub acest soare de foc. Instinctiv Hawley se repezi în urmărirea lui.

Collins îi puse o piedică cu țeava puștii. Hawley se lungi pe jos.

— N'ai să ștergi putina, dragul meu, spuse Collins. Collins e cu ochii 'n zece!

Dintr'o smucitură îl săltă pe Hawley în picioare, menținându-l de braț cu o mână solidă. Hawley se sbătu să se desfacă. Collins îl lovi cu patul puștii în pântece. De durere, Hawley se încovrigă cu respirația tăiată.

— Am fost jefuit! putu el spune însfârșit. Voiam să prind...

—Da' ce mare lucru a putut să-ți ia? Inspectorul Prike are toate marafeturile d-tale. Doar te-am percheziționat chiar eu.

— Punga mea de tutun!

— Punga de tutun! haha, râse Collins. Nu face nici opt *annas*. Și doar spuseși singur adineauri că era goală.

Hawley înaintă cu un pas mașinal, privind fără speranță fețele care apăreau și dispăreau de lângă el. O mână ușoară se lăsă pe brațul lui. Era a Beatricei Jones. Regăsi în ochii mari cenușii binevoitorul interes pe care i-l arătase când el pălise recunoscând pe Xavier la Cheoki.

— Cred că eu l-am văzut pe pickpockletul d-tale, spuse ea.

Hawley luă un aer sarcastic.

— Zău, doamnă Smeganoff? făcu el.

Ea zâmbi ușor, fără a lua în seamă aluzia, ci urmă:

— Omul cu fesul roș, care șezuse adineauri la masa vecină cu a noastră. Am observat că ne urmărea.

— Ia te uită! ia te uită! Și nu vei fi știind cumva, din întâmplare, unde s'a dus? întrebă Hawley cu ton neîncrezător.

— L-am văzut urcând al treilea vagon de clasa întâi, dela sfârșitul trenului.

Neîncrederea lui Hawley descrescu. Voia s'o creadă pe tânăra femeie. Pe când fixa vagonul pe care ea i-l arăta cu degetul, instinctiv pasul lui se încetini. Dar Collins deveni nerăbdător:

— Avansați, odată, stimabililor. Trenul doar n'o să stea aicea toată ziua și inspectorul vă așteaptă.

CAPITOLUL XII

Miss Ursula Klink începea o acuarelă. Iși desfăcuse în compartiment șevaletul și scaunul ei plan „brevetat pentru artiști" și se străduia să reproducă scene din viața hindusă, care aveau să fie expuse la *Tuesday Morning Ladies' Culture Club* la întoarcerea ei la Keokuk, Iowa. De fapt, Miss

Ursula abia mai aștepta să se vadă înapoi la Keokuk. „Hotărît lucru, Indiile nu sunt o țară în care domnișoare cinstite să poată călători singure”, gândi ea. Iși scurtase călătoria și, cât privește acuarelele, avea să se mulțumească să reproducă mausoleul Taj Mahal, templul dela Amritsar și munții Himalayei după o colecție de cărți poștale cumpărate la Calcutta.

Aspectele pitorești ale furnicarului de oameni puteau fi prinse după natură, la opririle trenului. Miss Ursula Klink n'ar fi fost prea liniștită dacă ar fi trebuit să se amestece prin mulțime, printre oamenii aceștia oacheși și femeile acestea cu nasurile și urechile încărcate cu bijuterii barbare. Putea deci eși foarte bine din încurcătură stând pe scaunul ei de pânză în compartimentul ei și privind pe ușă. Firește, nu puteau fi evitate unele mici inconveniente. Din când în când trebuia să-și scoată ochelarii colorați ca să verifice dacă prinsese bine tonurile. Afară de asta, Bombay-Mail-ul nu stătea mult în nicio stație. Mersul trenurilor indica pentru Cheoki numai opt minute, dintre care patru se și scurseseră Miss Klink mânji pe hârtia ei de desen un fel de benghi roșu. Benghiul trebuia să reprezinte turbanul polițistului bărbos de gardă pe peron.

Cineva bătu cu hotărîre în ușa compartimentului ei.

— *Nai Manta!* spuse contrariată miss Klink, servindu-se de singura frază hindusă pe care o știa.

La Calcutta i se spusese că în orice situație putea scăpa de oricine spunând „nai manta” (n'am nevoie de nimic).

Se auzi din nou ciocănitul, dar înainte ca Miss Klink să-și fi putut exprima mai clar dorința ei de singurătate, în compartiment intră un bărbat care închise ușa în urma lui. Miss Klink numai că nu țipă de spaimă. Ii era o frică bolnăvicioasă de tot ce purta pantaloni sau ceeace în Indii trecea drept pantaloni. Nu trebue o domnișoară, care călătorește singură, să scoată, când intră în compartimentul ei un bărbat, un strigăt de spaimă? Miss Klink rămase însă mută. Cu gâtlejul sugrumat, holba ochii la un European distins și brun care, scoțându-și politicos casca lui colonială, depuse ușor pe jos un geamantan negru de formă demodată, numit pe englezește „Gladstone bag”.

— Compartimentul acesta e ocupat, spuse Miss Klink.

Și roși tare la gândul că permisese unui bărbat — și ce e mai rău — unui bărbat care ducea o valiză — să se introducă în compartimentul ei.

— Știu, doamnă, declară domnul cel distins cu un accent străin foarte pronunțat. Sunt chiar foarte jenat și nu știu cum să

vă cer scuze că am intrat fără să vă fi fost prezentat, dar am o mare favoare să vă cer și cred că n'o să mă refuzați. Păreți atât de binevoitoare.

Miss Klink fu sensibilă la acest compliment. Părerea ei proastă despre specța masculină rămăsese aceeaș, dar acest intrus avea un fel de a se purta cu totul fermecător și niște maniere atât de distinse cum ea nu mai întâlnise.

— Permiteți-mi să mă prezint, doamnă, urmă necunoscutul. Sunt doctorul Maurice Lenoir, dela Institutul Pasteur, și lucrez în laboratoriile Indiei de Sud.

— Nu vreți să luați loc, domnule doctor? întrebă timid miss Klink cu o voce de piculină.

In timp ce Miss Klink se așeza fără pic de grație feminiă, doctorul Lenoir aruncă o privire spre ferestre și se așeză în așa mod încât să nu fie văzut depe peron.

— Vă rog încă odată să mă scuzați pentru îndrăzneața mea intrare, reluă doctorul Lenoir, dar mă aflu, doamnă, într'o situație foarte delicată.

— Numele meu e Klink, *Miss* Klink. Nu sunt căsătorită.

— Miss Klink, cred că pot avea toată încrederea în dv. Mai mulți ani de practică a medicinei m'au făcut un destul de bun cunoscător al firii omenești. N'am nicio

nevoie de un stetoscop ca să ştiu că aveţi o inimă cum nu se poate mai bună.

— Doctorul meu dela Keokuk spune că inima mea funcţionează tot atât de bine ca a unei fetiţe de şaisprezece ani, declară Miss Klink neînţelegând aluzia doctorului Lenoir.

Acesta, cam contrariat de întreruperea ei, dădu aprobator din cap şi continuă.

— Precum ştiţi, guvernatorul Bengalului a fost asasinat în trenul acesta. Deşi cred că Francezii şi Englezi au încetat să se mai ucidă între ei în Indii încă depe vremea lui Clive, asasinatul acesta mă pune totuşi într'o situaţie foarte delicată.

De spaimă, lui Miss Klink i se tăia respiraţia. Se ridică, cu o mână apăsată pe pieptul ei turtit. Ochii ei exprimau cea mai vie teamă. Nu teama de bărbat în general, ci de cel care se afla lângă ea. Doctorul Lenoir, zâmbitor, o linişti.

— Nu. N'am ucis eu pe Excelenţa Sa guvernatorul. Sper că nu mă iei drept un asasin.

— Desigur nu aveţi înfăţişarea unui bandit, doctore. Totuşi, în zilele noastre se petrec lucruri extraordinare.

— Nu, repetă doctorul cu mai multă putere, eu nu vă cer să ascundeţi un vinovat. Dar sunt în Bombay-Mail inspectori de poliţie care pot, dintr'un moment într'altul, să scornească percheziţii supărătoare. Spun

supărătoare, doamnă — scuzați, *Miss* Klink — pentrucă sunt un toxicolog care a studiat otrăvurile timp de ani de zile și, printr'o coincidență tragică, aflu că guvernatorul Bengalului a fost otrăvit.

— Inţeleg, făcu Miss Klink.

Ochii ei erau aţintiţi asupra valizei negre de lângă uşe. Doctorul îi urmări privirea.

— Aveţi dreptate, spuse el, valiza aceasta conţine obiecte şi material necesar profesiunii mele. Nu-mi cereţi să vă spun amănunţit tot ce cuprinde. Vă dau cuvântul meu de onoare că nu înfăţişează nicio primejdie, atâta vreme cât nu veţi căuta s'o deschideţi. Dacă binevoiţi să-mi faceţi serviciul acesta, vă voi fi veşnic recunoscător! afirmă doctorul.

— Dar dacă policemen-ii mă silesc să-l deschid?

— N'au s'o facă, spuse doctorul, cu un zâmbet fermecător. Dintre toţi călătorii, dv. veţi fi persoana cea mai puţin bănuită şi deci nu veţi avea nici o supărare. Intrupaţi însăşi bunătatea şi blândeţea şi pentru motivul acesta am venit să vă fac această ciudată cerere.

—Nu-i nicidecum ciudată, doctore, spuse Miss Klink, cu râsul ei colţuros. Aşi fi foarte mulţumită să vă pot servi, păstrându-vă valiza până la sosirea noastră la Bombay.

Doctorul Lenoir se ridică, se apropiă de Miss Klink, şi luându-i mâna, îi sărută vârful degetelor.

— Multe mulţumiri, spuse el emoţionat. Ştiam eu bine că nu voi fi desamăgit! Am să mai viu eu din când în când să văd dacă n'aţi avut vreo supărare.

Ca şi în vis, Miss Klink auzi uşa compartimentului închizându-se. Degetele ei vibrau, străbătute de mici curente electrice. Niciodată un bărbat nu-i sărutase mâna, şi aproape că avea remuşcări că-i îngăduise o astfel de familiaritate. Oare n'ar fi trebuit să se supere? Era foarte greu totuşi să te superi pe un gentilom atât de desăvârşit ca doctorul Lenoir. Ii păru totuşi rău că nu ceruse unele lămuriri asupra acestei faimoase valize şi se aplecă prin portieră. Doctorul dispăruse. Miss Klink se pomeni faţă 'n faţă cu un tip cam pirpiriu, cu picioarele niţel crăcănate, care purta un fes. Omul cu fes adresă un zâmbet de cimpanzeu lui Miss Klink.

Bombay-Mail-ul îşi reluă mersul, părăsind Cheoki. Miss Klink contemplă cu oarecare teamă valiza neagră care-i fusese încredinţată. O ridică cu precauţiune şi o găsi mai grea decât se aştepta se. O transportă în cabinetul de toaletă şi închise uşa — ca să-l păzească mai bine, îşi zise ea. Apoi se'ntoarse la acvarela ei şi la benghiul roş care trebuia să devie un turban.

CAPITOLUL 13

Maharajahul din Zunjore trimise vorbă că era bolnav, — deaceea nu-şi părăsise compartimentul dela descoperirea trupului lui sir Anthony la Mogal-Sarai. Starea lui nu-i îngăduia să vie să stea de vorbă cu inspectorul Prike.

Prike bătu toba în masă cu o mână enervată când Worthing veni să-i raporteze rezultatul misiunii sale. In afară de Prike, şi de căpitan, se mai aflau cinci persoane în compartimentul-salon: Luke Patson, lady Daniels, Edward J. Breeze, doctorul Maurice Lenoir şi Neal, ziaristul fotograf. Un gardian sta la celalt capăt al culoarului, în faţa compartimentului în care era închis Garnath Chundra. Prike se ridică.

— Foarte bine, spuse el, cu o voce mai tare decât îi era firea. In cazul acesta, mă voi duce eu să văd pe Alteţa Sa.

In momentul acela, o uşă se deschise în culoar .Maharajahul din Zunjore înaintă cu un pas repede. Oprindu-se, încrucişă majestuos braţele pe piept. Faţa lui frumoasă arăta urme de oboseală şi ochii lui aveau o strălucire stranie.

— Dece stăruiţi să mă plictisiţi? întrebă el. Crezi oare că ai dreptul să dai ordine suveranului unui Stat din Indii?

— Suveranitatea dv. nu trece de frontierele Statului Zunjore, Alteţă, spuse Prike

70

fără ca să se emoţioneze. O crimă s'a comis în Indiile britanice. Noi rămânem în teritoriu englez până în momentul în care vom străbate Statul Rewah, azi, la ora unu şi treizeci, după amiază. In aşteptare, am de pus câteva întrebări Alteţei voastre, pentru formă...

— Noi nu depindem decât de vice-regele Indiilor...

— Dacă Alteţa Voastră preferă, reluă Prike, pot telegrafia întrebările mele vice-regelui. Totuşi, mi se pare inutil să fac apel la el pentru o simplă chestie de formalitate.

— Sunt suferind, exclamă maharajahul.

Intorcându-se brusc, dădu deoparte celelalte persoane şi apucă mânerul unei portiere care da spre şine, încercând s'o deschidă.

— Atenţie, Alteţă! spuse Prike.

Cu o smucitură brutală, maharajahul deschise portiera. O răbufneală de aer cald şi prăfos pătrunse în compartiment. Maharahajul făcu un pas înainte.

— Alteţă!

Căpitanul Worthing apucă pe prinţ de braţ şi-l trase înapoi. William Luke-Patson închise la loc portiera.

Cu un gest de demnitate rănită, maharajahul se smuci din mâna căpitanului Worthing.

— Cum ţi-ai permis, căpitane?...

— Alteța Voastră putea să cadă...

— Noi avem nevoie de aer, declară cu semeție maharajahul. Noi suntem bolnavi...

— Ce noroc că avem un doctor printre noi, spuse Prike. Adresându-se doctorului Lenoir, adăugă:

— Voiți să fiți atât de bun să îngrijiți pe Alteța Sa, doctore?

— Nu vom permite acestui om să ne atingă. Nu-l cunoaștem. Nu acceptăm decât îngrijirile doctorului nostru particular. E o veche prejudecată. Ne vom întoarce la Calcutta să-l consultăm. Vom părăsi trenul la stația următoare...

— Dar Alteța Voastră va răspunde la întrebările mele?

Maharajahul duse mâna la tâmple, ochii îi erau rătăciți.

— Nu putem făgădui nimic. Suferim îngrozitor. Trebuie să ne odihnim acum.

— Doctorul Lenoir vă va însoți.

—Nu dorim prezența doctorului Lenoir.

— Atunci Alteța Voastră ar consimți să primească în compartimentul său pe Mr. Breeze, pentru o oră? Trebuie să chestionez mai multe persoane, separat, și-mi trebuie loc, ca să adăpostesc pe acelea care vor aștepta.

— Puteți să vă serviți de compartimentul pe care-l ocup, Mr. Prike, propuse lady Daniels. Ași vrea să mă duc să mă rog lângă soțul meu.

— Doctorul Lenoir şi Mr. Neal, vor trece atunci acolo, cu voia dv., spuse inspectorul. După o clipă, inspectorul Prike nu mai avea de cealaltă parte a mesei decât pe căpitanul Worthing şi William Luke-Patson. Explică celor doi secretari că-i reţinea pentrucă rămăseseră împreună în primele clipe care urmaseră dispariţiei lui sir Anthony.

— Ai putea să-mi spui, întrebă d. Prike, dacă vreunul din ocupanţii vagonului particular putea coborî din tren cu guvernatorul la Gaya, şi apoi să revie în compartimentul lui fără ca să fie văzut de d-ta, Mr. Luke-Patson?

Luke-Patson zâmbi contrariat.

— Dacă îţi răspund negativ, inspectore, presupun că vei deduce că am putut ieşi eu însumi cu guvernatorul.

— Nu numaidecât. Două vagoane despart pe al nostru de acela unde a fost descoperit trupul lui Sir Anthony. Incerc pur şi simplu să-mi înfăţişez situaţia într'un chip mai clar.

— De fapt, explică Luke-Patson, culoarul care merge dealungul celor patru compartimente de sleepings se termină la un lavabo comunicând cu compartimentul ocupat de către căpitanul Worthing, şi acest lavabo are două uşi care răspund de fiecare parte a trenului.

— Ar fi fost deci cu putinţă, continuă

inspectorul Prike, ca cineva, — hai să spunem, bunăoară, căpitanului Worthing — să părăsească vagonul prin toaletă şi să se întoarcă pe acelaş drum, fără a trece prin fața banchetei pe care te odihneai?

Ofițerul, indignat de o astfel de hipoteză, deschise gura, apoi o închise fără a sufla un cuvânt.

Luke-Patson făcu un semn afirmativ.

— Căpitanul, maharajahul, sau lady Daniels ar fi putut să treacă şi să se întoarcă fără ca să am habar, adăugă Luke-Patson. Culoarul are un covor gros. N'aşi fi auzit nimic.

Prike, gânditor, îşi trecu mâna peste craniul lui pleşuv.

— Unul din voi, domnilor, a remarcat cumva ceva... deosebit în raporturile dintre guvernator şi lady Daniels, ieri seara?

Cei doi întrebați se consultară din privire. Urmă o clipă de tăcere contrariată.

— Ce voiți să spuneți, drept vorbind, prin „deosebit"? întrebă însfârşit Worthing.

—Puțină „tensiune" poate, preciză Prike.

— Mda, sir Anthony şi lady Daniels, pare-se să fi avut o mică ceartă, ca între soți, spuse Luke-Patson.

— In ce moment?

— Ceva cam după miezul nopții. Căpitanul Worthing şi eu am putut şti asta, căci

trenul se oprise la Asansol. Ridicaseră vocile.

— Care era subiectul certei?

Luke-Patson făcu un semn că nu ştia nimic. Worthing adăugă cu un ton scurt:

— Noi nu ascultăm la uşi.

Inspectorul nu stărui şi ceru să fie chemată lady Daniels.

Lady Daniels îşi ştergea colţurile ochilor cu o batistă mică cu danteluţă, pe când intra în compartimentul salon. Prike îi arătă un scaun.

— Se poate să fie dureros pentru dv. ca să vă reamintesc anumite amănunte, lady Daniels, începu el, dar aşi putea să ştiu dacă aţi avut vre-o discuţie ieri noapte cu sir Anthony, pela miezul nopţii?

Ea privi când pe căpitanul Worthing când pe Luke-Patson. Apoi, cu o voce înăbuşită, pe care căuta vădit să şi-o controleze, răspunse.

— N'a fost nimic serios, Mr. Prike.

— Aşi putea să ştiu cauza diferendului dv.?

— N'a fost o ceartă adevărată. O prostie, atâta tot. Eu am început. Imi pare atât de rău că am fost aşa de proastă...

Oprindu-se, duse batista la ochi.

Inspectorul Prike aşteptă cu răbdare, în tăcere, dar ochii lui nu părăsiră faţa văduvei.

— Am schimbat câteva cuvinte tari, Mr.

Prike, din pricina unui om pe care-l zărisem pe peron, înainte de plecarea noastră. Vedeți, Mr. Prike, sir Anthony refuzase să-mi urmez sfatul și să se ducă la Bombay cu un tren special. Ținuse să i se atașeze vagonul lui particular la Bombay-Mail. Când am zărit pe omul acela în gară, mi-am închipuit — din gelozie poate — că sir Anthony ținea să călătorească cu expresul ca să fie aproape de soția acelui domn. Anul trecut, sir Anthony, dăduse de câteva ori atenții prea bătătoare la ochi — în mod foarte nevinovat, sunt încredințată — acestei doamne.

— Și doamna aceasta se află în express, lady Daniels?

— Nu știu, Mr. Prike. Intrebați pe soțul ei. Este în vagonul acesta în momentul acesta.

Inspectorul Prike rezemându-se cu coatele de masă, se apleacă spre interlocutoarea lui:

— Numele soțului, lady Daniels?

— Edward J. Breeze.

Luke-Patson se lovi peste genunchi.

— Breeze! exclamă el adresându-se căpitanului Worthing. Mă întreb...? Iți amintești de amenințările pe care le-a rostit la club într'o seară, acum două luni, căpitane?... Se întoarse spre Prike: — Intrebați pe Mr. Breeze dece nu mai e membru al Chowringhee Clubului, inspectore.

Prike făcu un semn căpitanului Worthing, care ședea lângă intrarea culoarului.

— Vrei să fii așa de bun să-l rogi pe Mr. Breeze să vie să-mi vorbească, căpitane?

EAST INDIAN RAILWAY

SATNA
Sosirea 13 și 27, Vineri

CAPITOLUL 14

Edward J. Breeze era mai încântat de tête-àtête-ul său forțat cu maharajhul decât acesta. Decum se găsiră singuri îi întoarse carta de vizită și începu să-i facă propaganda pentru instalațiile lui sanitare, întrezărind un client strălucit.

— Desigur, unii din prietenii mei cred că bat câmpii îndată ce ating subiectul instalațiilor sanitare moderne, Alteță. Ei pretind că chiuvetele de porțelan sunt ideea mea fixă. Dar eu am teoriile mele personale asupra acestor probleme, Alteță. In mine nu e numai un om de afaceri. Eu am un ideal. Spuneți-mi numărul și înzestrarea sălilor de baie ale unei țări și voi ști care este gradul ei de civilizație. Dacă în vechime paria n'ar fi mirosit urât nobililor nu se instituia în

India sitemul castelor. Astăzi n'avem decât să-i băgăm într'o bae. S'ar putea desființa astfel castele, prin higienă. Dacă aş instala un milion de băi în Indii...

— Care ți-e numărul? întrebă brusc maharajahul, sfâșiându-i bucățele cartea de vizită.

— Numărul meu? întrebă Breeze încurcat.

— Da. Ești un detectiv al C. I. D., evident.

— C. I. D.? Ce vreți să spuneți?

— Ești un agent secret! — Breeze încercă să râdă, jenat de privirea scăpărătoare a maharajahului. — Dar Alteță, nu sunt decât Edward J. Breeze, director pentru Indii al Societății Internaționale de...

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Inspectorul Prike dorește să vadă pe Mr. Breeze.

Breeze nu știa cum s'o sbughească mai repede pe ușă. Teama care se citea în ochii maharajahului îl impresionase. Nu fusese oare închis cu un nebun? Totuși, dela prima întrebare ce i-o puse Prike, Breeze regretă că plecase de lângă suveranul Zunjorei.

— Mr. Breeze, ești membru al lui Chowringhee Club din Calcutta?

Breeze roși până'n urechi: — Am făcut parte din club, dar mi-am dat demisia.

— Ți-a fost cerută?

— Adică... da.
— Dece?
— Vezi că... într'o seară — Breeze începu să se bâlbâie — într'o seară, băusem, ceva mai mult ca deobicei. Am spus fără'ndoială lucruri care au displăcut câtorva din membri.
— Ai declarat că ai să omori pe sir Anthony Daniels îndată ce vei avea ocazia.
— A, nu! nu chiar în cuvintele acestea. Eram cam afumat și... mi se pare să fi spus că dacă un om dă târcoale femeii altuia — de-ar fi acela și guvernatorul Bengalului — riscă să capete un glonte de pușcă...
— Și sir Anthony „dădea târcoale" d-nei Breeze?
— Hm... da și nu. Nu era decât un simplu flirt. Breeze se roși iar. Mrs. Breeze întâlnise pe guvernator la Darjeching vara trecută și s'au plimbat călări amândoi. Și apoi, au dansat destul de des împreună la seratele oficiale din iarna asta.
— Unde e acum Mrs. Breeze?
— S'a înapoiat în Europa.
— Cam decând?
— A părăsit Calcutta acum trei săptămâni.
— Dece nu te-a așteptat să faceți împreună voiajul?
— Ei bine... de fapt, ea mă așteaptă la Bombay. O să luăm acelaș pachebot.
— Pricep. Țineai ca ea să se depărteze de

Calcutta ca să nu fi silit să aduci la îndeplinire amenințările cu care te-ai lăudat, privitor la sir Anthony.

— Nevastă-mea a fost cea care a avut ideia. — Lui Edward Breeze i se făcu așa de cald că-i năduşiră ochelarii. — Ea se gândea că plecarea ei va pune capăt bârfelilor.

— Perfect. Şi, zise Prike, când ai descoperit că sir Anthony Daniels avea să se găsească pe acelaş steamer cu Mrs. Breeze, ai luat măsurile, după părerea d-tale, ca să pui capăt pentru totdeauna acestor bârfeli.

— Nu pricep, d-le inspector...

— L-ai văzut pe guvernator plimbându-se dealungul trenului, în zori, la Gaya?

— Nu. Nu l-am...

— Ești un stejar de om, Mr. Breeze. Un om de statura d-tale a putut ridica ușor corpul lui sir Anthony și să-l facă să treacă prin fereastra unui lavabo al unui vagon de clasa doua.

— Dumnezeule, inspectore, nu cumva vrei să susții...

Breeze se opri, ne în stare să-și urmeze fraza.

— N'ai scris guvernatorului, oferind în scrisoarea d-tale să nu faci niciun scandal, dacă consimțea să-ți verse o anumită sumă de rupii?

Breeze rămase mut, cu gura căscată. Pi-

cături mari de sudoare se prelingeau dealungul obrajilor săi graşi.

Prike scoase din portofoliul lui un fragment de scrisoare şi compară scrisul cu semnătura trasă pe paşaportul lui Breeze.

Bombay-Mail-ul încetini ca să se oprească la Manikpur. Se aduse un teanc de telegrame inspectorului. Prike trecu câteva lui lady Daniels, citi vreo trei pentru care redactă răspunsuri, Edward Breeze îşi şterse obrazul de sudoare. Pe peron, zgomotul mulţimii era asurzitor.

Jack Hawley şi Beatrice Jones ajunseră la compartimentul lor sub supravegherea lui Collins.

— A încercat să fugă, inspectore, spuse gardianul, arătând spre tânăr.

— Pot să vă vorbesc, domnule inspector? întrebă Hawley. Din căderea lui provocată de Collins, avea o jupuitură la bărbie.

— Mai târziu.

— E urgent. Trebuie neapărat să mă ascultaţi.

Collins interveni.

— Pretinde că i s'ar fi furat un săculeţ de tutun, un fleac de nimica. A făcut un tapaj!...

— Avem toată după amiaza, Hawley, spuse Prike. Am să te chem.

— Inspectore Prike, pentru numele lui Dumnezeu!..

— Inaintaţi ceştialalţi, mormăi Collins. D-ta i auzit ce-a spus inspectorul.

Şi-l împinse pe Hawley în culoar.

Trenul porni.

Collins încuiă în acelaş compartiment pe Hawley, pe Beatrice Jones şi pe Brahman. Prike reluă interogatorul lui Breeze, fără a-l putea încheia căci *Khansamah*-ul anunţă dejunul. La masa aceasta nu se adunară decât Prike, Luke Patson, căpitanul Worthing şi doctorul Lenoir. Lady Daniels ceru să i se servească doar un ceai şi pâine prăjită. Maharajahul din Zunjore nu răspunse nimic servitorului care venise să-l vestească că masa era gata. Lui Neal nu-i era foame. Edward Breeze declară că nu poate înghiţi nimic. Nici căpitanul Worting nu prea avea poftă de mâncare. Cât despre doctorul Lenoir, mânca în chip normal, dar în tăcere.

Prike şi Luke-Patson făcură onorurile dejunului.

Bombay-Mail-ul alerga spre Sud, spre Jubblepore. Căldura coleşitore crescu. Ventilatoarele electrice se învârteau fără vreun efect vizibil. Peisagiul părea că dansează în ondulaţiile curenţilor de aer cald.

Prike îşi depusese şervetul, când maharajahul intră majestuos în salon. Trăsăturile lui nu mai arătau nici oboseală nici nelinişte.

— Inspectore, spuse el, am de făcut o declarație.

— Voiți să ne ducem în compartimentul dv. Alteță?

— E inutil. Țin ca declarația mea să fie făcută aici, public. Nu mai am nimic de ascuns.

Nu se auzea decât zgomotul monoton al roților.

— Mă simt bine din nou, urmă maharajahul. M'am gândit mult înainte de a mă hotărî. Suferința mea era chinul sufletesc care ascundea adevărul. Voi spune totul.

Se opri ca să-și recapete respirația. Cântecul roților scăzu. O detunătură surdă bubui deodată.

Edward Breeze, alarmat, se ridică dintr'un salt.

Maharajahul întoarse capul spre stație. Pe peron furnicar de turbane de mătase, uniforme strălucind sub podoabele aurite. O altă explozie, aceasta și mai puternică, și mai aproape, făcu să tremure vagonul. Lady Daniels ieși din compartimentul ei.

— Salvele de tun sunt pentru Alteța Voastră, anunță căpitanul Worting, suntem la Satna. Maharajahul din Rewah face Alteței Voastre onorurile pe care le datorește un prinț domnitor unui suveran care traversează teritoriul Statului său.

Prike privea pe Maharajah pândind o

expresie involuntară. mai mărturisitoare decât cuvintele.

— Alteța Voastră va fi silită să salute pe Maharajahul din Rewoh și să-i mulțumească de primire, urmă Worthing. Protocolul o cere.

Prike, atunci, explică ceeace-l preocupa.

— Dacă-mi suspend ancheta în timpul ceremoniei, părăsind vagonul, Alteța Voastră nu se mai află pe teritoriu britanic — prin urmare în afară de jurisdicția mea.

— Mă voi urca înapoi în tren decum se va fi sfârșit ceremonia, declara Maharajahul din Zunjore. Aveți cuvântul meu de onoare.

Frânele scârțâiră și trenul se opri. Pe peron ,o companie de soldați indigeni prezentau armele. Șase elefanți pompos harnașați se legănau nervos îndărătul trupei, căci mirosiseră iarba de pușcă.

Salvele erau trase de un mic tun de campanie așezat afară din gară, la mai puțin de cincizeci de metri de vagonul particular. O baterie de artileriști încărca piesa care detună pentru a patra oară, vărsând foc și fum. Artileriștii îl încărcară din nou. Maharajahul din Zunjore avea drept la douăsprezece detunături de tun.

Toate geamurile se lăsară și jaluzelele se ridicară dealungul trenului, călătorii voind să admire spectacolul acesta colorat, omagiu dat unui suveran hindus. A cincia,

a șeasca și a șaptea detunătură, răsunară. Cootie Neal mergea agitat dela o fereastră la alta, cu aparatul lui, dând deoparte nervos ba pe Breeze, ba pe doctorul Lenoir, Lady Daniels își astupă urechile ca să nu audă a opta detunătură.

Doi aghiotanți ai maharajahului se repeziră ca să deschidă ușa compartimentului său. Prințul străbătu salonul cu o privire repede, înainte de a se întoarece spre grupul împestrițat de notabilități și demnitari din Rewah, adunați ca să-l primească.

Prike își luă revolverul, îl verifică dintr'o aruncătură de ochi și-l puse la loc în vestonul lui de alpaga, fără a lua mâna depe el, gata la orice eventualitate.

Se auzi o nouă detunătură.

Un pumn negru lovi de repetate ori în marginea unei ferestre, de lângă Prike. Căpitanul Worthing se aplecă și luă dintre degetele amploiatului o hârtie împăturită adresată inspectorului. I-o trecu lui Prike, care o deschise cu mâna stângă, având timpul să citească en-tete-ul — *R. Xavier sfaturi financiare, 3 Lal Bazar, Calcutta* — căci în momentul acela maharajahul din Zunjore coborî din vagonul particular între cei doi aghiotanți ai săi, ale căror săbii străluceau în bătaia soarelui. Prike vârî hârtia în buzunar, așteptând un moment mai favorabil ca să ia cunoștință de el.

Inclinate, notabilitățile din Rewah pre-

zentau respectele lor reprezentanatului Statului Zunjore.

A unsprezecea detunătură dudui în aerul arzător. Lady Daniels scoase un strigăt de spaimă.

Maharajahul din Zunjore se întoarse pe jumătate. Chipul lui exprima o surpriză speriată. apoi se crispă de durere și.. se nărui în brațele aghiotanților săi. Turbanul i se rostogoli pe jos.

O zăpăceală de nedescris se produse deodată pe peron. Hindușii alergau încoace și încolo, țipând și gesticulând. Un elefant începu să mugească.

Prike sări jos din tren, îngenunchiă și ridică capul maharajahului, sprijinindu-l pe genunchiul său. Observă atunci că mâna îi era plină de sânge. Prike chemă pe Lenoir.

Doctorul trebui să îmbrâncească lumea ca să-și croiască un drum până la victimă. Examenul lui fu scurt.

— Alteța sa a murit, anunță el pe franțuzește. Omorît de un glonte în inimă.

— Tras pe la spate, adăugă Prike cu dinții strânși. Și plimba o privire cruntă peste șirul de fețe plecate afară din portierele vagoanelor.

CAPITOLUL 15

Locomotiva gâfâia pe când Bombay-

Mailul urca suişul care pătrunde în munţii Kaimur.

Trupul maharajahului din Zunjore fusese lăsat la Satna — mortul îşi păstra taina. Reprezentantul britanic din Satna, cooperând cu autorităţile hinduse, avea să continue pe loc ancheta. In Bombay-Mail, Prike avea două probleme de rezolvat. Era încredinţat că unul şi acelaş ins era ucigaşul în cele două crime şi că se afla în tren.

Gloanţele care-l ucisese pe maharajah trebuie să fi fost tras din vagonul particular. O anchetă rapidă făcută la Satna înainte de plecare nu găsise niciun martor care să fi văzut glontele pornind. In momentul acela toţi ochi erau aţintiţi doar asupra maharajahului. Detunătura coincidase atât de bine cu a unsprezecea detunătură încât nici nu putuse fi desluşită. Persoanele care se aflau în vagonul oficial nu văzuseră nimic anormal.

Inspectorul aşezat în faţa mesei citea telegramele primite la Satna, toate relative la moartea guvernatorului din Bengal. La oprirea următoare, telegramele se vor referi la asasinarea maharajahului.

Această din urmă crimă şi gândul că asasinul se afla printre ei, mărea spaima călătorilor din vagonul alb.

Prike nu examina telegramele decât foarte superficial, fiind ocupat mai ales de

alte aspecte ale muncii sale. Deodată, una îi atrase atenția. Telegrama nesemnată suna astfel:

INSPECTORUL PRIKE

——

Bombay-Mail, Satna
Agent F. 5691 dela C. I. D. participă anchetă.

Prike privi mesajul timp de mai multe minute, apoi ridică capul și, pe furiș, observă una după alta persoanele prezente. Nu cunoștea pe agentul F. 5691. Dealtminteri și-ar fi putut aminti de număr fără a fi văzut niciodată pe titularul de moment. Moartea, (fapt destul de frecvent în serviciu) sau alte considerații necesitau uneori schimbări de cifre. Breeze? Neal? Luke-Patson ? ce tot holba ochii la ventilatoare. Căpitanul Worthing? Doctorul Lenoir? Cum Prike se întoarse încet ca să-l examineze pe toxicolog, doctorul profită de ocazie ca să-i ceară:

— Domnule Prike, trebue, neapărat, să mă întorc la compartimentul meu.

— Mai târziu, spuse Prike.

Dar francezul nu se descurajă.

— Ba nu! Indată! E absolută nevoie.

— Dece oare? făcu inspectorul foarte firesc.

Doctorul Lenoir aruncă o privire în in-

ru-i, păru gata să vorbească, apoi, răsgândindu-se se înfundă în fotoliul lui. Prike auzi atunci o mică tuse respectoasă. Anderson, pe pragul salonului, își semnala astfel prezența.

— Ai executat ordinele mele? întrebă Prike.

— Da, sir. M'am urcat în furgonul de bagaje cu îmbalsamatorul, la Satna. A făcut ce-a putut mai bine, sir.

— Dă-mi cheia furgonului.

In momentul acesta Luke-Patson se ridică brusc și, arătând cu degetul unul din ventilatoare:

— Privește, inspectore, strigă el.

Prike lăsând telegramele pe masă, chemă un servitor.

— *Khidmatgar!* strigă el. Un cap cu turban se ivi în ușă.

— Oprește *Punka!*

Hindusul întoarse un comutator și ventilatorul se opri brusc cu un clincănit ciudat. Un obiect negru căzu pe jos. Era un revolver.

Prike se aplecă și trecu un creion prin inelul armei ca s'o ridice și totuși să-i păstreze amprentele posibile. Depuse revolverul pe masă și după câteva clipe de examinare anunță:

— Țeava e murdărită de o împușcătură recentă din camera lui lipsește un glonte

care se află fără îndoială în trupul maharajahului ucis la Satna.

Nimeni nu făcu comentarii. Adresându-se căpitanului Worthing, Prike îi spuse:

— E un revolver de ordonanţă din modelul rezervat ofiţerilor armatei britanice. E oare al d-tale, căpitane?

Worthing, în picioare, de celalt capăt al mesei, se făcu pământiu când privi revolverul.

— Cred... Cred că e al meu, sir, spuse el însfârşit.

— E inutil să te întreb, căpitane, dacă d-ta eşti persoana care a pus revolverul acesta pe după ventilator după asasinarea maharajahului. Ai să negi fireşte!

— Fireşte!

— Ai să negi deasemeni că aveai arma aceasta la d-ta, când trenul sosea la Satna?

— N'am văzut revolverul acesta dela plecarea noastră din Calcutta, ieri seară, preciză Worthing. Era în cantina mea.

— Desigur, ţi-ar plăcea să mă faci să cred că a fost luat din cantina d-tale. Bănueşti pe cineva?

Worthing nu răspunse.

— Ia spune, inspectore, dece n'ai întreba în privinţa aceasta pe prietena rusoaică a căpitanului? propuse Neal.

Prike făcu o mutră mirată.

— O prietenă rusoaică?

Privi pe Worthing ai cărui obraj, palizi se roşiră deodată.

— Desigur, urmă Neal. Smeganoff, mica blondă. E în vagonul acesta. Poate că ea îţi va spune ceva. In orice caz, tare aşi vrea s'o fotografiez, când ai să-i vorbeşti.

— Smeganoff? repetă Prike, fixând me-reu pe Worthing. Doamna blondă care se află în ultimul compartiment e canadiană. Se numeşte Beatrice Jones.

— Canadiană! exclamă Neal. Ei, asta-i bună! E rusoaică sadea ca şi vodka Zubrovka. N'ai observat accentul ei?

— Vorbeşte foarte bine englezeşte. O cu-noşti, căpitane Worthing?

Worthing şovăi înainte de a răspunde.

— Ai paşaportul ei, inspectore, are să te lămurească mai bine ca mine.

Prike dădu ordin să fie adusă miss Jones.

Gânditor, inspectorul umblă în lung şi'n lat, cu mâinile în buzunarul vestonului. Degetele lui, maşinaliceşte, se jucară cu o foaie de hârtie. Ce mai era şi asta? Inainte de a lua cunoştinţă de cuprins, recunoscu antetul:

R. Xavier, sfaturi financiare. A, da. la Satna nu avusese timp să citească scrisoarea aceasta:

Inspectorul Prike ştie că blonda Smeganoff, recent bănuită de spionaj la Calcutta, din pricina relaţiilor ei amicale cu căpita-

nul Worthing se află actualmente în Bombay-Mail?

R. XAVIER.

Prike îndoi scrisoarea. Abia o pusese la loc în buzunar când ușa se deschise. Worthing, nervos, se întoarse brusc. Dar nu era decât gardianul Collins, foarte turburat.

— Hawley a plecat, inspectore! strigă el. A fugit pe fereastră. Nu știu cum...

— Imbecilule!

Prike era cât p'aci să-și piardă sângele rece obișnuit. Dar se stăpâni și adăugă cu ton rece ironic:

— Vă las o clipă. Vă amintesc că sunt șase persoane în salonul acesta și contez să le regăsesc.

— Nu e vina mea, inspectore. Eu...

Prike merse dealungul culoarului deschise ușa ultimului compartiment. Panditul Garnath Chundra ocupa colțul de partea culoarului. Beatrice Jones fuma o țigară lângă portieră. Vântul arzător îi flutura părul blond. Inspectorul se imobiliză câteva clipe, fără să vorbească. Tânăra femeie se întoarse spre el, cu un licăr amuzat în ochi.

— Il căutați pe Mr. Hawley, domnule inspector? s'a dus pur și simplu să caute tușeu. Pot să-i transmit vreun mesagiu?

— De cât timp a plecat?

Ea trimese un val de fum înspre partea inspectorului.

— Nu m'am uitat la ceas. Nu ştiam că trebuie să joc în acelaş timp rolul de prizonieră şi de gardiană.

— Hawley a ieşit prin portieră în timpul ultimei opriri?

— Nici vorbă că nu. A sărit când trenul făcea şaizeci de mille pe oră. S'o fi făcut bucăţi, bucăţi... Ba chiar fărâme, pulbere...

— A fugit înainte sau după oprirea la Satna?

— Asta n'are nicio importanţă, pare-mi-se. Cum aţi spus chiar dv., domnule inspector, „aveam toată după amiaza". Când Mr. Hawley ceruse să vă vorbească despre o chestiune urgentă, timpul, pe cât se pare, nu contase pentru dv.

— Chestiunea e foarte importantă! spuse Prike cu ton uscat.

Răspunsurile mucalite ale Beatricei Jones îl agasau vădit. Tânăra aceasta impertinentă, hotărîtă să-l irite, nu-i părea aceeaşi persoană cu aceea care era cât pe aci să leşine de spaimă sub acuzările lui lady Daniels.

— E importantă, reluă Prike, căci dacă Hawley a fugit din compartiment la Satna sau înainte de a ajunge acolo, a putut să se întoarcă în vagon prin portiera dela partea opusă a lavoboului care ţine de compartimentul acesta; a putut şi să tragă cu revolverul de cealaltă parte a vagonului, să puie arma pe după ventilatorul care se

află lângă culoar și să fugă prin lavabo.

— De unde să-și fi procurat revolverul, inspectore? Doar l-ați percheziționat.

— Dar *dumneata*, doamnă Smeganoff, d-ta n'ai fost percheziționată.

Cu o mișcare repede, tânăra femeie aruncă țigara pe fereastra portierei.

— Mă numesc Beatrice Jones, spuse ea.

— Perfect. Dar te numeai d-na Smegaroff la Calcutta, nu-i așa?

— Consultați pașaportul meu. Veți vedea bine dacă e fals.

— Fără de nicio îndoială. In așteptare, mi-ar plăcea să-ți prezint pe unul din prietenii mei, un tânăr ofițer, băiat încântător. Poate că-l și cunoști? Căpitanul Gerald Worthing?

— In general, găsesc pe ofițeri mai curând plictisitori, spuse Beatrice înăbușind un căscat.

— Țin să faci cunoștință cu căpitanul Worthing, stărui Prike cu ton rece. Aștepta hotărît, cu mâinile în buzunar.

— Foarte bine, spuse Beatrice după o clipă. Dacă ții...

Deschise o poșetă și se pudră cu grijă, fără de grabă. Apoi, ridicându-se, porni înaintea lui Prike prin culoar.

Worthing și Beatrice Jones se pomeniră față 'n față în salon. Tot foarte palid dela descoperirea revolverului său, ofițerul rămase mut. Tânăra femeie plecă ochii.

— Nu voiţi să ne prezentaţi unul altuia, inspectore ? întrebă ea cu o voce înăbuşită care nu izbutea să fie batjocoritoare.

— Mulţumesc, căpitane, se auzi vocea lui Neal, care-i fotografiase pe neaşteptate.

Bătu repede în retragere, ca să-şi puie aparatul la adăpost, căci, căpitanul, furios, se repezise asupra lui cu pumnii strânşi.

— Ce 'nseamnă asta? întrebă Worthing. Inspectore, dece-l laşi pe omul ăsta?...

— Nu văd care e inconvenientul să fii fotografiat cu o femeie frumoasă? spuse Prike. De altfel credeam că o cunoşti pe d-na Smeganoff.

— Am cunoscut o doamnă Smeganoff la Calcutta. Dar ce legătură are ea cu miss Jones?

— Dece să mă cunoască? exclamă Beatrice.

— Pentru un foarte bun motiv, spuse inspectorul desfăcând o telegramă. Am telegrafiat biroului lui East Indian Bailway, întrebând ce motiva gratuitatea biletului care ţi-a fost acordat. Am primit răspunsul·

Puse telegrama pe masă şi citi cu voce tare:

Inspector L. M. Prike, Imperial Indian Mail, manipur junction. Bilet gratuit clasa II Nr. 56.899 pentru Bombay liberat la cerere căpitanului Gerald Worthing.

CAPITOLUL 16

Când trenul ajunse la Manipur, miss Ursula Klink se aplecă la portieră. Căuța un alt policeman Sikh cu turban roșu ca să termine aquarela începută la Cheoki.

Aha, iată unul. Repede la lucru. Dar schița abia era desenată, că trenul porni iar.

Deodată, miss Unsula Klink se întoarse scoțând un țipăt de spaimă. Intrase un om în compartiment închizând portiera după el. Era scund, pirpiriu, pantalonul prea ajustat îi sublinia picioarele cam arcuite. Omul îi zâmbi și spaima ei se dublă. Il mai văzuse la Cheoki, când plecase dela ea doctorul Lenoir.

— Ieși! strigă ea.

Omul cu fes nu se clinti. Bombay-Mailul mergea duduind.

— Ieși de-aci! Nu 'nțelegi englezește?

— Che ideia! Io! Sicuramente ca înțeleg inglish. Ma no pot. Trenul ambula. El duce și pe Martini. Am onorea: Giovanni Martini.

— Martini? — Curiozitatea Ursulei Kink fu mai tare ca nervozitatea ei. — Atunci nu ești Hindus?

— Nu, domna. Sunt acrobat.

— Dar nu poți rămânea în compartimentul meu.

— Dece? Che ideia. Am biletul mio! E in regula. Remano.

Miss Ursula reîncepu să ţipe ascuţit. Dar strigătele ei, dominate de sgomotul trenului, nu păreau decât un geamăt slab. Afară de asta, ocupanţii compartimentelor vecine să găseau în mamentul acela în vagonul oficial, la dispoziţia inspectorului Prike. Totuşi Martini nu ştia amănuntul acesta. Ne voind să înfrunte riscuri inutile, el puse mâna pe gura missei Klink ca să-i înăbuşe strigătele. Miss Klink îi muşcă degetul.

— Nu mai tot cânta atâta, doamnă, spuse Martini. Mai bine pictează.

Martini îi luă mâna dela gură. Domnişoara nu mai ţipa.

— Aveţi ideia che faceţi belle picture?

Miss Klink se uită cu ochi mari la ciudatul prichindel. Era capabil să aprecieze acvarelele ei!

— Iţi plac lucrurile frumoase, arta? întrebă ea timid, cam ruşinată că intra în vorbă cu acest individ...

— Arta? Sicuro. Che ideia. Io son nascut la Roma. Sedeţi si lucraţi. Martini va privi.

Ursula Klink îl ascultă şi se prefăcu a picta. Dar fierbea. Având scrisori de recomandaţie către misionarele trenului, le trimesese înainte, anunţându-şi trecerea. Ce s'ar întâmpla dacă portarul sau ceva misionare venite la gară, ar vedea-o cu un bărbat în compartiment şi încă unul atât de suspect. Ce vor crede? Dacă vor trimite o scrisoare indignuită la Keokuk. Clubul

Femeilor Cultivate i-ar cere fără 'ndoială demisia. Și adio expoziții de acvarele. Trebuia să se descotorosească de acest Italian, prin viclenie. Ursula îi zâmbi cu toți dinții ei lungi .

— Ești așa de bun, Mr. Martini, spuse ea roșind, să-mi aduci puțină apă curată? și-i întinse o farfurioară de porcelan.

— Numai decât, doamna.

Acrobatul luă farfurioara și trecu în lavabo. Numaidecât, miss Klink se ridică, traversă compartimentul în vârful picioarelor și încercă să zăvorească ușa. Martini, zărind-o în oglindă, îi ghici intențiile, lăsă să cadă farfurioara și apucă marginea ușii, împiedicând-o s'o închidă. Miss Klink începu să-l lovească cu pensula în ochi. Martini ridică mâinile ca să se apere împotriva atacurilor furioase și repetate ale adversarei lui.

Miss Klink trânti ușa cu putere și întoarse cheia în broască. Apoi se așeză, tremurând toată de emoție. Prizonierul ei izbea cu putere în ușă și urla. Ea zâmbi cu mândrie. Știuse să scape de un scandal ce o amenința. La următoarea oprire, într'un chip decent, va cere autorităților să i-l ia de acolo pe Martini.

In momentul în care Ursula Klink închidea pe Martini, Jack Hawley fugea din vagonul guvernatorului.

De când se risipise toropeala care urma-

se sguduirii morale produse de pierderea rubinelor și de indiferența inspectorului, Hawley nu se mai gândea decât cum să fugă. In picioare în compartimentul-închisoare, cântărea șansele de succes și riscurile pe care le-ar aduce o încercare de a-și recăpăta rubinele. Beatrice observase pe Hawley cu interes crescând.

— Ai să lupți, nu-i așa, Jack Hawley? întrebă ea.

Hawley făcu un semn afirmativ, dar nu părea dispus să urmeze conversația. Totuși Beatrice voia să-i arate simpatie. Urmă, destul de timid.

— Ce se afla în săculețul de tutun? bani?

Hawley se întoarse, aruncându-i o privire în care se mai citea o anumită neîncredere. Ea zâmbi.

— Nu bani, spuse el cu ton aspru, ci tot viitorul meu și cel al asociatului meu.

— Diamante?

— Ascultați, începu el, apoi se răsgândi, nevoind să înceapă o discuție. Da, nu sunteți departe de adevăr, încheiă el.

— Nu-mi spune mai mult, dacă nu ai poftă. Cunoști pe omul cu fes, cu picioarele curbe ?

— L'am văzut azi pentru întâia oară. Dar ași paria că Xavier îl cunoaște.

Beatrice nu dădu atenție acestei observații.

— Ce se va întâmpla dacă săculețul de tutun nu-ți este înapoiat?

Hawley râse amar.

— Nu mare lucru. Se va întâmpla numai că doi bieți tipi care descoperiseră o afacere foarte bună, vor ajunge niște naufragiați, nemai având decât datorii.

— Ințeleg foarte bine prin ce treci. E greu. Sper, că n'ai să te dai bătut?

Tonul amical al tinerei femei îi făcu bine.

— Nu, spuse el cu hotărîre.

— Iți aduci aminte de compartimentul pe care ți l-am arătat și în care l-am văzut urcând pe omul cu fes?

— E al treilea vagonul al doilea, plecând de aici.

— Ei bine, dacă nu-i acrobat, omul se mai află acolo. Dece să nu te furișezi prin portieră la oprirea următoare și să încerci să...

Timp de o clipă sufletul lui Jack Hawley fu copleșit de bănueli neplăcute. Reamintindu-și toate amănuntele micei scene jucată de Xavier și de „d-na Smeganoff” se temea ca această misterioasă femeie să nu vrea să profite de împrejurări ca să-l lanseze în vreo cursă. Dacă Xavier și banda lui complotau împotriva lui, o inițiativă bruscă și neprevăzută din partea lui, a lui Hawley le-ar distruge planurile. Mai bine să nu

mai pregete, ca să-i surprindă. Declară deci fără a părăsi pe Beatrice din ochi.

— Nu voi aștepta oprirea următoare.

Ea înțelese îndată și puse mâna pe brațul lui. Vocea ei denotă vădită neliniște:

— Dar riști să te omori! Dac'ai cădea sub roți?

— Nimeni nu s'ar sinchisi de mine, cred.

— De.. știu eu? Nu-mi place să mă gândesc la așa ceva, atâta tot. Ești prea tânăr ca să mori.

— Prea amabilă! spuse Hawley. Voi purta de grijă să nu alunec, pentrucă să-ți cruț gândurile neplăcute.

— Pedealtă parte, dacă ai izbuti să cobori din tren, ai putea poate și...

Ea tăcu.

— Te-ași putea ajuta? întrebă el.

— Nu, e egoist să mă gândesc la așaceva. Ai destule griji și făr'de asta.

— Poate că te-ași putea ajuta când mă voi întoarce... dacă mi-o ceri.

Hawley coborî geamul. Aerul de afară parcă venea dintr'un cuptor.

— La revedere, spuse Hawley.

— Bun noroc. Fii prudent.

Hawley încălecă fereastra portierei și trecu dincolo. Beatrice îi sprijini picioarele când se ridică, lipindu-se de pereții vagonului alb.

Când mâinile lui atinseră acoperișul vagonului căută zadarnic ceva dece să se a-

puce, pe suprafața aceasta netedă și rotunjită. Deasupra portierei văzu niște litere de bronz în relief. Nu erau prea ieșite dar, în lipsă de ceva mai bun îi puteau servi. Hawley izbuti să-și proptească unul din tocuri pe dunga din mijloc al unui E majuscul și după o săltare sdravănă se pomeni întins pe pântece pe acoperișul vagonului. Acoperișul expus toată ziua soarelui neîndurător, îi ardea mâinile și genunchii.

Incet, Hawley se târî până la trecătoarea îngustă care străbătea vagonul în toată lungimea lui, întretăiată pe alocuri de capacele ventilatoarelor. Se chinci și încercă să se ridice în picioare, dar puterea aerului arzător vâjăind puternic deasupra trenului, îl făcu să-și piardă cât p'aci echilibrul. Târâș, ajunse în patru labe la capătul vagonului și se aplecă. Intre cele două vagoane, prin rețeaua de manșoane și de țevi ale frânelor pământul fugea în goană.

Avu o amețeală de o clipă, închise ochii îi redeschise, își luă vânt și sări înainte. Recăzând pe celalt vagon, unul din picioarele lui Hawley călcă strâmb pe acoperișul înclinat. Lunecă pe panta grozav de repede până ce mâinile i se putură încleșta de strașina vagonului. Vagonul oscila și se clătina pe la nadele șinelor. Timp de câteva secunde, Hawley tot spânzurat de mâini nu îndrăzni să se miște. Se întreba dacă zgomotul căderii sale fusese auzit în interiorul

vagonului. Apoi se gândi că se afla deasupra compartimentului servitorilor și nu se mai sinchisi. Cu precauțiuni se săltă în sus până la trecătorea acoperișului.

Porni spre capul trenului. In față zări pe mecanic, aplecat afară din mașină. Văzând că se apropie un viraj, se turti jos ca să nu cadă. Decum trecu virajul Hawley recăpătă curaj. Ajunse din nou la micul interval care despărțea două vagoane. De astădată sări fără de vreun incident. Se afla pe vagonul în care Beatrice Jones văzuse dispărând pe omul cu fes. Numărând capacele de ventilație și deschizăturile rezervoarelor de apă ale lavabourilor, Hawley putu stabili exact locul compartimentului al treilea. Dar acuma, cum să intre acolo?

Se lăsă să lunece pe pântece, cu picioarele înainte, până la un ciubuc unde se putea propti deasupra portierei. Putu însfârșit să puie unul din picioare pe mâner iar celalt pe marginea ferestrei. Trebuia lucrat cât mai repede, de nu, dușmanul, văzându-l dinăuntrul compartimentului, i-ar ataca picioarele.

Vârful ghetei sale făcu să sune lamele de lemn ale unui stor. Vasăzică storul era lăsat. Hawley își făcu vânt și cu o lovitură de picior magistrală făcu storul să sboare spre compartiment. Apoi alunecă și el înăuntru.

Când fu în picioare, Hawley nu se găsi

față în față cu un bărbat cu fes ci cu o doamnă colțuroasă, care voia să țipe dar nu izbutea de înspăimântată ce era. Vederea acestui tânăr în pantalonaș kaki, înegrit de funinginea acoperișelor, cu genunchii zgâriați și însângerați, era ceva peste ce putea îndura miss Ursula Klink. Intâi doctorul Lenoir cu valiza lui „Gladstone", apoi omul cu fes și însfârșit tânărul acesta mânjit de sânge! Ajunsă la marginea puterilor, miss Klink leșină.

CAPITOLUL 17

Când Ursula Klink se nărui, Hawley o luă în brațe. Era totdeodată descurajat și îngrozit. Sau că nu se afla în compartimentul bun, sau că Beatrice Jones se înșelase. Poate că făcuse cea mai mare greșeală încredințându-se unei personalități duble ca d-na Smeganoff. Intinse pe miss Klink pe o banchetă, întrebându-se ce linie de conduită se cuvenea să urmeze. Trebuia să părăsească compartimentul înainte ca femeia aceasta să-și fi revenit în fire și să-i ceară ajutor? Sau trebuia s'o îngrijească?

Deodată tresări. Cineva se mișca în lavaboul de alături. In doi pași fu la ușă. O deschise. Omul cu fes se năpusti ca o furtună, lovind pe Hawley în piept și în stomac. Hawley căzu, ca să se ridice o clipă după aceea, furios că se lăsase astfel surprins.

Dar omul cu fes nu ținea deloc să continue lupta. El și dispărea pe acelaș drum pe unde intrase Hawley în compartiment.

Hawley se repezi. Omul cu fes, iute și mlădios, se și cățăra de peretele exterior al vagonului. Picioarele lui tocmai erau să dispară. Hawley mai putu apuca unul și trase. Omul se ținea bine. Hawley își schimbă poziția, izbuti să prindă piciorul cu amândouă mâinile, și-l smuci cu toată puterea. Piciorul nu cedă cu un centimetru măcar. Omul cu fes trebuie să se fi agățat de una din tuburile conductei de apă.

Totuși se gândi Hawley, ăl de sus e în desavantaj. Riscă mai mult ca mine. Depinde în totul de mușchii brațelor și de degetele lui — mușchi de oțel, pecât pare — pe când toată puterea mea e mărită și de greutatea mea. Dacă utilizez pervazul portierei ca o pârghie, celalt va fi silit să coboare.

Trebue să aibă rubinele, altminteri n'ar fi șters putina.

Hawley, opintindu-se cu genunchii de ciurciuveaua portierei, trase cu și mai mare putere, dar în zadar.

In vremea asta, miss Klink se trezi și începu să țipe. Se repezi la taburetul ei pliant, brevetat, și servindu-se de el ca de o armă, alergă la fereastră, cu fața încruntată. Ursula Klink găsise însfârșit un mijloc să-și curețe compartimentul de toți

bărbații ăștia încăpățânați. Lovi cu taburetul unul din genunchii goi ai lui Hawley care, instinctiv, și-l trase îndărăt. Miss Klink atacă pe celalt, apoi lovi pe Hawley în piept cu picioarele taburetului. Hawley încerca să pue la loc primul genunchiu. Frenetică,, deslănțuită, într'o sforțare supremă, miss Klink îmbrânci pe Hawley prin portieră.

Hawley se legănă în gol, agățat numai de piciorul lui Martini care păru gata că slăbește. Bălăbănindu-se ca o greutate de capătul unei fringhii, Hawley încercă să-și mai puie iar piciorul pe cerceveaua ușii. Nu putu ajunge. Martini voi să-l scuture pe Hawley, dar nu izbuti. Apoi se hotărî să se cațere pe acoperișul vagonului, târând pe Hawley cu sine.

Acrobatul atinse marginea „catwalk"-ului pe când Hawley nu ajunsese decât la marginea vagonului, sfâșiindu-și de ea mâinile. Se ajută cu coatele, fără a da drumul piciorului lui Martini.

Hawley zări însfârșit fața întunecată și scăldată în sudoare a omului cu fes. Observă că adversarul lui era handicapat într'un chip ciudat, având brațul drept petrecut pe după mânerul unui sac de piele neagră, gen „Gladstone". „Ce dracu o mai fi și'n sacul ăsta? se gândi Hawley. Chiar dacă e gol, greutatea și volumul sacului al cărui mâner aluneca mereu pe antebrațul omu-

lui, îi făceau situaţia şi mai primejdioasă. Tipul ăsta era într'adevăr de fier. Apoi Hawley încercă zadarnic să stabilească un raport între sacul furat şi rubine. Beatrice Jones nu se înşelase în indicaţiile ei; poate că o fi având dreptate şi în privinţa rubinelor...

Hawley zări deschizătura unui rezervor de apă. Dând drumul cu o mână călcâiului lui Martini, se agăţă cu cealaltă de conducta de apă. Având două puncte de sprijin, putea să se caţere pe acoperiş.

Martini încercă să-şi elibereze călcâiul, dând cu piciorul. Atinse pe Hawley în bărbie. Hawley văzu stele verzi — dar nu dădu drumul.

Insfârşit Hawley izbuti să treacă pe acoperiş .Martini îi strigă ceva ce fu dus de vânt.

Hawley se ridică şi, dominând pe duşmanul lui, îl târî pe mijlocul trecătoarei. Apoi se opri o clipă, lipind pe Martini cu umerii de metalul arzător.

— Dacă nu-mi înapoiezi rubinele... strigă el.

Işi pierdu respiraţia.

Umerii lui Martini executau o svârcolire ciudată. Cu o agilitate surprinzătoare, acrobatul scăpă din apăsarea lui Hawley şi înainte ca acesta să fi avut timp să-şi dea seama de ceeace se petrecea, alergă în patru labe, sprinten ca o maimuţă, dealungul

vagonului, înspre locomotivă. Sacul negru se balansa pe brațul lui stâng, lovind acoperișul vagonului.

Hawley, după el. Părăsind orice prudență, alerga încovoiat în două sub suflarea aerului, sperând să nu calce greșit.

Aproape de capătul vagonului, putu înșfăca pe Martini de șolduri. Martini se răsuci ușor, repezind o directă cu dreapta în capul lui Hawley; Hawley se ferise îndemânatic. Avântul loviturii neizbutite aruncă pe Martini spre el. Hawley îl strânse cu putere, căutând buzunarele.

Bombay-Mailul urca o pantă destul de grea. Locomotiva gâfâia tare. La o cotitură, vagoanele se aplecară. Hawley se opinti ca să nu cadă. Un nor de fum acru se lăsă pe acoperișul trenului, umplându-i ochii de lacrimi. Tuși, Pumnul lui Martini căzu pe stomacul lui. In schimb, el strânse gâtul acrobatului, care-i trimese o violentă lovitură de picior în coapsă. Hawley își pierdu echilibrul.

Intins cât era de lung, mai strângând încă în mână clapa smulsă dela unul din buzunarele lui Martini, Hawley se simți alunecând dealungul acoperișului bombat. Desnădăjduit, sprijini mâinile în tabla fierbinte fără a opri căderea. Deodată tocurile i se înfipseră în baza ușoară a vagonului. Era salvat.

Indată se puse în genunchi ca să se în-

toarcă iar la mica trecătoare. Capul lui Martini dispăru între două vagoane. Când ajunse la capătul vagonului, Hawley privi în jos. Un vârtej de praf cald îi suflă în obraz. Nici urmă de Martini. Spera că după trecerea ultimului vagon să vadă pe șine cadavrul sfârtecat al hoțului de rubine. Dar, nimic decât succesiunea monotonă a traverselor. Omul trebuie să se fi furișat sub vreun vagon.

Hawley coborî cu precauțiune între cele două vagoane. Sub care vagon se ascunsese ticălosul? Se aplecă privind alternativ de amândouă părțile. Niște nisip îi intră în ochi, totuși i se păru că deosibește o pată de alb murdar, mult înapoi, în massa nedeslușită a roților și a osiilor. Omul trebuie să fi fost deprins să călătorească ascuns sub trenuri. Lui Hawley i se strânse inima. Cu neputință de urmărit până acolo. O mișcare greșită era deajuns ca să-l azvârle sub roți. Ce-o fi o fi... se hotărî să riște!

Hawley smulse o fâșie de pânză din mâneca cămășii care, legată în jurul capului, protejându-i nasul și gura, va împiedica praful să-i năpădească plămânii. Apoi trecu pe sub tampoane. La început de tot zgomotul îl paraliză: cântecul roților și al bielelor, duduitul traverselor, scrâșnetul tampoanelor și al resorturilor, urletele vântului încărcat de nisip...

Secundele care-i trebuesc ca să se stre-

coare între prima bogie și fundul vagonului i se par ore. E îngrozitor să te târâi pe un loc atât de îngust, cu bubuitul asurzitor al roților și al șinelor în urechi. Inaintează, strecurându-se pe metalul arzător și unsuros spre o întrețesătură de bare și de biele mișcătoare: spre Martini și rubinele sale.

Cele șaizeci de picioare lungime ale vagonului îi par interminabile, un drum infernal, moartea urlătoare pândindu-i toate mișcările. Ajuns la capătul ultimei bogii se opri o clipă ca să-și recapete răsuflarea, când observă o schimbare în ritmul traverselor. Trenul își încetini mersul. Aude funcționând frânele. Aerul comprimat șuieră, în urechile lui parcă. Insfârșit, ultima smucitură a Bombay-Mailului înainte de oprire.

O explozie răsună, întocmai ca o detunătură de tun. Hawley iese deabușilea de sub vagon. Inaintea lui e vagonul de clasa doua în care a călătorit noaptea precedentă. Hawley riscă să arunce o privire de dedesubtul vagonului. Zărește elefanți pompos împodobiți și soldați hinduși aliniați pe chei. Inţelege vag că o ceremonia oarecare se desfășoară și nu se mai interesează de ea. Ceeace-l interesează mai mult este vederea omului cu haine inegrite de catran și cărbune care se strecoară de sub tren, cu trei vagoane mai departe.

Martini, după o rotire a ochilor, iese vo-

ind să șteargă putina. E poate imprudent, dar Hawley se repede și el în aceeași direcție. N'a făcut nici cinci pași că se simți apucat de braț. Se întoarse, cu pumnii strânși.

— Sahib!

Hawley recunoaște fața bărboasă a lui Yatim, servitorul său hindus, care coborîse din compartimentul servitorilor.

— Erați arestat, sahib. Ați fugit?

— Lasă-mă Yatim. Trebuie să-l ajung pe omul cu fes care aleargă colo spre furgonul gardienilor.

— Las' că-l urmăresc eu, sahib. Sunt peste tot policemeni. Au să vă prindă. Ascundeți-vă aci, sahib.

Hindusul împinge pe Hawley în compartimentul „bearers"-ilor. Hawley se lăsă împins, istovit de ultimele încercări, La urma urmelor, Yatim poate că are dreptate. E un băiat cinstit și inteligent. Hawley, închizând ușa, se găsi singur cu doi servitori musulmani cu buzele vopsite de betel, cu gura căscată, care-l fixează în tăcere.

Trenul continuă să bubuie. Hawley se așează pe una din banchetele de lemn, suprapuse ca niște etaje, care este a lui Yatim. Incepe în sfârșit să răsufle regulat, când i se pare că se întâmplă ceva anormal pe peron. Se duce la portiera al cărei stor era lăsat, îl întredeschise. Oameni aleargă în coace și încolo, strigând:

— A fost omorît maharajahul din Zunjore, cu un glonte de revolver.

Yatim intră, gâfâind:

— L'am văzut, sahib, spuse el. Gardianul mi-a spus că nu-i acolo nimeni, dar eu am zărit vârful fesului. Am spus gardianului că am o veste pentru omul cu fes. I-am spus că este stăpânul meu. Gardianul n'a vrut să mă lase să intru și celalt a dispărut. Cred că gardianul e prietenul lui, sahib.

O înjurătură energică îi scăpă lui Hawley.

— Am să mă duc chiar eu! Omul cela mi-a furat rubinele.

— Binișor, sahib. — Yatim întredeschise portiera. — Nu puteți ieși acum, sahib. Priviți!

Hawley deosebește un grup în mijlocul căruia se afla un personagiu oficial britanic, de care inspectorul Prike se apropie. Hawley închide portiera. Dece să iasă ca să cadă în brațele lui Prike? Injură iar.

— Mă duc să-i supraveghez, sahib, spuse Yatim. Când vor pleca am să vă vestesc.

Trenul pornește. Hawley se repede. Yatim îi face semn să nu se miște.

— Policemeni păzesc peste tot, peroane, le, sahib. E prea târziu.

Bombay-Maylul își ia viteză. Timp de trei minute Hawley nu mai contenește cu înjurăturile, spre cea mai mare uimire a celor trei mestecători de betel, nepăsători.

...ă, fie că din lipsă de somn, fie din pricina aerului prost al compartimentului, sau a stării lui de sfârşeală, adoarme în picioare, ca un soldat.

Când Yatim îl trezi, era aproape întuneric. Trenul se oprise într'o gară Hawley îşi frecă ochii.

— Grăbeşte-te, sahib. Omul cu fes tocmai a trecut. Duce cu el, un sac de piele neagră.

Hawley se şi ridicase.

— Unde este?

In vagonul de alături. Al patrulea compartiment pornind de aici, şi Xavier sahib îl urma. Xavier sahib s'a urcat şi el acolo după dânsul.

Hawley sări pe peron. Un şuierat răsună. Bombay-Mailul porni din nou. Hawley merse dealungul trenului. Vagonul vecin trecu prin faţa lui. Escaladă treptele compartimentului al patrulea, deschise portiera şi se năpusti înăuntru.

EAST-INDIAN RAILWAY

—

JUBBLEPORE
Sosirea 16 şi 40, Vineri

CAPITOLUL 18

In compartimentul său, după oprirea la Manikpur, Xavier trăgea dintr'o ţigară de

Burmah, zâmbind unei idei năstr... ce-i venise.

Scoase din buzunar un stilo cu montura de aur şi începu a aşterne câteva rânduri pe hârtia cu en-tete-ul *R. Xavier, sfaturi financiare, 3 Lal Bazar, Calcutta.* In câteva cuvinte, el atrăgea atenţia inspectorului asupra relaţiilor căpitanului Worthing şi a d-nei Smeganoff, apoi închise stiloul. Indoind foaia scrisă şi ţinând-o între arătător şi degetul gros, stătu să cumpănească asupra consecinţelor posibile ale acestui răvaş. Nimic nu-l putea implica pe el însuşi, pe Xavier, în această crimă. Hawley nu omorîse desigur pe sir Anthony; el n'avea de fel aerul unui criminal. Dar faptul că Hawley şi d-na Smeganoff păreau buni prieteni în vagonul restaurant putea întări scrisoarea lui trezind noi bănueli în spiritul inspectorului.

La oprirea următoare, trimise printr'un coolie (hamal indigen) răvaşul la vagonul oficial. Apoi vreme de o jumătate de ceas visă, fumând, la milioanele ce i le vor aduce zăcămintele de rubine ale Bengalului.

Deodată, tresări. Nu neglijase el un punct principal? Ce siguranţă avea el, la urma urmei, că Martini şterpelise rubinele lui Hawley?

Drept vorbind, de asistat asistase el la furarea pungii de tutun şi văzuse pe Martini dispărând într'un compartiment de clasa

întâi înainte de pornirea din Manikpur. Dar era el sigur, *întradevăr sigur*, de prezența rubinelor în tutunul lui Hawley?... Crezuse, dar...

Broboane de sudoare mustiră pe fruntea îngustă a lui Xavier. Trebuia să se asigure; să vadă pe Martini la prima stație.

Era aproape spre seară când trenul se opri. Xavier scobori și începu să se plimbe pe chei. Când zări în fine fesul roșu, se codi să-l recunoască pe Martini, atât de mânjit de catran și de praf era costumul lui alb. Și dece ducea un sac „Gladstone"? Xavier îl urmă de aproape în compartimentul doctorului Lenoir.

Când Xavier deschise portiera, Martini depunea sacul negru pe podeaua vagonului. El se 'ntoarse spre Xavier cu un aer surprins.

— Mai ciordești câte ceva în momentele libere, pe cât văd, spuse Xavier.

— Sicuro. Vedeti bine!

Un șuerat și trenul porni. Portiera se deschise înc'odată. Jack Hawley sări înăuntru și trânti ușa după el. Făcu un salut ironic.

— Bunăseara, domnilor. Ce plăcut că vă găsesc împreună!

Xavier și Martini împietriți, rămaseră muți. Bombay-Mail se înfundă în orizontul înflăcărat de soarele apunând.

In timp ce se petreceau aceste explicații

în compartimentul său, doctorul Lenoir mai încerca să capete ascultare dela inspectorul Prike.

— Domnule inspector, vă cer stăruitor să-mi dați voe să cobor din vagonul acesta la prima stație.

Prike, contrariat, se 'ntoarse spre el.

— Dar șezi locului, doctore. Nu vezi că sunt ocupat.

— Da, d-le inspector, dar...

Doctorul constatând că Prike nu-l ascultă, se întrerupse cu o ridicare din umeri descurajată. Inspectorul reluă interogatorul lui Worthing și al Beatricei Jones. Căpitanul continua să pretindă, în ciuda oricărei evidențe, că nu o cunoaște pe Beatrice Jones. Prike încercă încă odată s'o turbure pe tânăra femeie în tăgăduelile ei.

— Și cum ți-ai procurat biletul acesta gratuit, acordat prin stăruințele căpitanului Worthing? întrebă el a zecea oară.

— V'am mai spus că l-am furat, întâmpină Beatrice Jones. Un necunoscut se lăuda la barul lui *Grand Hotel de l'Orient* că-l căpătase. Era beat. Mi-a fost ușor să leg o conversație cu el mai ușor să-i iau biletul.

Prike privi rece pe tânăra femeie. Ce declarație! Minciuna bătea la ochi. Ar putea-o dovedi înainte de a ajunge la Bombay. Dar până atunci, avea să părăsească acest nefolositor duel de întrebări și răspunsuri nesă-

buite care nu duceau la nimic. Mai bine ar clasa numeroasele indice ce le-a recoltat în după amiaza aceia, care-l mirau şi-l încurcau.

De pildă, scrisoarea aceea interesantă semnată *Xavier*. Comparase scrisul ei cu cel depe peticul de hârtie picat afară azi dimineaţă din storul unui vagon de clasa a doua. Deosebit de interesantă asemănarea aceea a R-urilor cu burta lungă la aceste două scrieri. Dar şi asta mai putea aştepta. Inspectorul primise o telegramă a agentului C. I. D.-ului din Gaya înştiinţându-l că reuşise să culeagă vreo duzină de crâmpeie ale unei scrisori, risipite pe o distanţă de-o jumătate millă aproape dealungul căii ferate, spre est de Gaya. Acest pumn de peticele îi vor fi trimese prin avion, care nu va ajunge fără 'ndoială Bombay-Mailul decât la Khandwa, deci după miezul nopţii.

Inspectorul găsi ceva important scotocind prin compartimentul ce fusese ocupat de maharajahul de Zunjore. Era un pătrat de hârtie galbenă de împachetat făcut ghemotoc şi svârlit într'un colţ. Pe hârtie erau scrise trei cuvinte, în literele acelea ciudat cârlionţate ale scrisului hindus:

Khamoshi ya maut! (Tăcere sau moarte).

Nu mai încăpea îndoială că această ameninţare fusese pricina „indispoziţiei" ma-

harajahului, dimineața, și a morții lui câteva ore după aceea. Că prințul Zunjore fusese ucis pentrucă era gata să destăinuiască unele lucruri, văzut sau auzite de el, și care trebuiau să înfunde pe asasinul guvernatorului, asta era cu ochi și cu sprincene. Descoperirea asta nu-l lămurea cu nimic pe Prike, dar îl mira grozav că aceste cuvinte fuseseră scrise în litere hinduse. Inspectorul se întreba de nu trebuia să-i ia un nou interogator panditului Giarnath Chundra. Privi afară, unde se găsea. Cu un duduit ca de tunet trenul trecea podul de peste râul Nerbudda. Jos în râu, lângă mal, se scăldau Hinduși în apele sfinte.

— Domnule inspector! Trebue...

Tot doctorul Lenoir. Francezul nu se lăsa.

— *Trebue* să mă 'ntorc în compartimentul meu la prima oprire.

— Dar pentruce, doctore?

— Să-mi supraveghez bagajul.

— Dar un servitor ar putea prea bine...

— Nu, nu, inspectore, e o afacere personală. Uite, s'oprește trenul. N'am decât un lucru de verificat și mă 'ntorc imediat.

Prike se sculă apropiindu-se de portiera ce da spre chei.

Se auzeau funcționând frânele. Prike deschise portiera, tot nehotărît, stând încă, în drumul trecerii. Să-l însoțească pe doctor? Avea de gând să-l întrebe îndelung, în

asupra chestiunii cyanurei, dar asta mai putea aştepta. Inspectorul era gată să-i facă voia Francezului când o femeiuşcă slabă, colţuroasă, apărându-se cu o umbreluţă de soare împotriva razelor dogoritoare, sosi fuga cu paşi mici şi băţoşi, oprindu-se cu respiraţia tăiată în faţa lui.

— Doctorul Lenoir e în compartiment?

Prike se alarmă de enervarea vădită a d-şoarei din Iowa. O recunoscuse foarte bine. nu uită cineva lesne pe miss Ursula Klink.

—Ce vrei cu doctorul, miss Klink? Eşti bolnavă?

— Trebue să-l văd pe doctorul Lenoir, reluă ea încă găfâind. Trebue numadecât

— Fii bună de intră, spuse Prike, plecându-se şi susţinând-o de cotul ascuţit.

Mutra acră i se ilumină decum dădu cu ochii de doctorul Lenoir.

— Doctore! exclamă ea.

Acesta se înclina fără un cuvânt, cu buzele strânse, „aproape decolorate" îşi spuse Prike. Hotărît lucru, doctorul nu era încântat s'o vadă pe Americana. Inspectorul Prike lua situaţia în mână şi, politicos, conduse pe miss Klink la un fotoliu.

— Tocmai voiam să vă chem, miss Klink, spuse el, ca să vă chestionez.

— Să mă chestionaţi?

— In legătură cu moartea guvernatorului.

Miss Klink avu un fior, apoi zâm..., ca şi cum ar fi fost dezamăgită dacă rămânea singura persoană care nu fusese bănuită. La adică, nu era ea implicată în afacere prin acel sac al d-rului Lenoir şi prin năvala asta necontenită în compartimentul ei a atâtor oameni speriaţi şi îndoelnici?

—Mai 'nainte de orice, inspectore, lasă-mă să spun o vorbă doctorului Lenoir, spuse ea.

Prike se uita când la unul când la altul. Doctorul stătea întunecat. Trenul se porni iar.

— Aş prefera să vorbesc doctorului între patru ochi, stărui ea încurcată.

— Sunt sigur că doctorul nu se opune să fiu de faţă. Nu-i aşa, doctore?

Cel întrebat făcu un gest aşa ş'aşa. Miss Klink îl privi sfioasă.

— Nu-l mai am, doctore, a dispărut! exclama ea.

Doctorul se desmetici. Sângele i se urcă la cap. Un licăr rătăcit luci în ochii lui în timp ce se năpustea spre portieră. Prike îi tăiă trecerea.

— Te omori, doctore. Trenul e în plină viteză acum. Te rog, şezi jos.

— Nu l-am putut împiedica, doctore, continuă fata bătrână. Un omuleţ pirpiriu l-a luat din compartimentul meu. Nu l-am mai văzut niciodată. Purta fes.

— Ce Dumnezeu a luat omul acela, miss Klink? spuse Prike.

Enervarea missei Klink căzu brusc. Intrebă din ochi pe doctor neîndrăsnind să răspundă la întrebare. Lenoir îi veni într'ajutor. Reluând aerul său amabil, se așeză într'un fotoliu.

— Nu e decât sacul meu de voiaj, inspectore. L-am uitat în compartimentul missei Klink, dupăce i-am dat unele îngrijiri pentru o ușoară indipoziție, acum câteva ore.

Prike, dintr'o aruncătură de ochi, studiă fața acestui străin Francez, cu barba brună îngrijit tăiată, cu privirea inteligentă, care-și reluase liniștita lui siguranță de sine.

— Te întorci în Europa, doctore?

— Da, la Paris.

— Dar ai stat în India sudică. Dece nu te-ai îmbarcat dela Madras? sau dela Colombo, prin Mesageriile Maritime? Ți-ai fi crutat mai multe zile pe zăpușala asta.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la Calcutta.

— Cu cine.

— Cu un coleg. Numele nu v'ar interesa.

Inspectorul bău o înghițitură de brandy cu sodă din paharul de lângă el.

— Doctore Lenoir, reluă el, te-am văzut azi dimineață ducând un sac „Gladstone", furișându-te parcă și cu fereli stângace. A-

cesta e sacul „uitat" în compartimentul missei Klink?

— Probabil.

— Ce ai spune, doctore, dacă ți-aș arăta unde se află acum sacul d-tale?

Doctorul șovăi o clipă să răspundă.

— V'aș fi foarte recunoscător, inspectore, dacă m'ai putea ajuta să recapăt avutul meu.

— Să presupunem că aduc sacul în acest compartiment și-l deschid.

— Nu, să nu faci asta!

— Ce vrei să spui?

Doctorul avu un gest de resemnare.

— Dacă nu ți-am povestit totul adineauri, domnule inspector, cauza e că voiajam într'un fel cam ilegal. Deaceea am și rugat-o pe miss Klink să-mi păstreze sacul. Mărturisesc, nu l-am uitat.

— Ce e în acest sac Gladstone?

— Cum știi și d-ta desigur, inspectore, sunt toxicolog, continuă doctorul fără să se întrerupă. La Institutul Pasteur m'am specializat în studiul și prepararea serurilor pentru neutralizarea mușcăturii de șerpi veninoși. Sănătatea nu-mi permite să rămân mai mult în Indii. Dorind totuși să-mi continui studiile asupra veninului de...

— Vrei să spui că ai niște șerpi în sac? exclamă Prike.

— Numai doi, inspectore. Două cobre regale — un bărbătuș și o femelă. Mi i-am

procurat cu greu la Calcutta. Trebuia să-mi urmez experienţele...

Scoţând un strigăt care se termină cu un bocet, miss Klink îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi se lăsă moale spre spătarul fotoliului.

— Ce dracu, doctore! spuse Prike ridicându-se. Expuneai la riscuri teribile pe alţi călători păstrând şerpii în felul acesta...

— Nu-i nicio primejdie, d-le inspector. Prin pielea groasă a sacului acestuia nu pot străbate colţii niciunei reptile. Afară de asta, şerpii mei mai erau închişi şi într'un sac de pânză. Ştiu bine că sunt prejudecăţi contra acestui mijloc de transport, dar naturalistul american, doctorul Detmars, folosea şi el această metodă...

— De ce să nu-i fi pus mai bine în furgonul de bagaje?

— Ah, nu, d-le inspector. Cobra regală e delicată. In călătorii, trebue îngrijită ca un copil. Nu vreau să-mi pierd cele două cobre al mele.

Prike, cu un aer hotărît, scutură din capul cărunt.

— Şi eu, doctore, nu pot risca să pierd alţi martori. Doi morţi ajung. Să mergem să căutăm sacul la prima oprire şi cobrele d-tale au să meargă la compartimentul-închisoare.

CAPITOLUL 19

Jack Hawley, rezemat de portieră, sfida cu privirea pe Xavier şi pe Martini.

— Să stăm jos, propuse Xavier.

— Nu încă, spuse Hawley. Am mai întâi o mică afacere de regulat, cu prietenul d-tale.

— Prietenul meu? Cum asta? Văd pentru întâia oară pe omul acesta.

—E foarte curios lucru că ai angajat un necunoscut ca să mă jefuiască, spuse Hawley.

— Să te jefuiască? urmă Xavier făcând mereu pe miratul.

— Nu juca pe idiotul. Şi cum se face că călătoriţi în acelaş compartiment?

— E al meu, afirmă Xavier cu o siguranţă bine jucată. Am coborît să mai fac puţină mişcare la ultima oprire şi, la întoarcerea mea, am găsit pe omul ăsta aici. Fără îndoială că s'a urcat acum în tren.

— Ba e aici mai de mult. Nu-i aşa? adăugă Hawley, adresându-se omului cu fes. Cum te numeşti?

— Cine, eu? Giovanni Martini, che ideia!

— Ce ţi-a şterpelit, dragul meu Hawley? întrebă Xavier cu interes.

— Ai să vezi. Desbracă-te Martini.

— Se me desbrac? exclamă Martini.

— Să rămâi gol ca un vierme.

Martini încercă să protesteze. Hawley îl scutură ca pe un prun.

— Scoate tot, de nu!...

— Ascultă, Hawley, nu-l poţi sili pe omul ăsta să...

— Nu te amesteca în ce nu te priveşte! strigă Hawley furios.

Martini, îmblânzit, începu să-şi scoată hainele. Cu nările fremătătoare, Xavier îl supraveghea cu ochii pe jumătate închişi. Hawley înşfăca fiecare vestmânt, îl întorcea, inspectând căptuşelile. Ghetele, ciorapii, fesul lui Martini, totul trecu pe sub mâinile lui. Dupăce termină, Hawley îşi reîncepu cercetările pe când Martini aştepta în picioare, cu o mutră mai stupidă ca oricând.

Hawley nu găsi nimic decât un cuţit de buzunar şi un bilet de clasa doua dela Allahalad la Bombay. Nicio urmă de săculeţ de tutun şi de rubine. Aruncând cuţitul şi biletul pe jos, Hawley îi înapoiă lui Martini hainele.

— Pune-ţi-le la loc! porunci el.

Cu o rotire a privirii inspectă compartimentul.

— Hawley, spuse Xavier, clătinând din cap ca un augur, nu crezi că-i datorezi scuze omului ăstuia?...

— Ce se află în sacul acesta? întrebă Hawley.

Cu degetul arătă sacul „Gladstone" pus pe jos .

— Habar n'am, spuse Xavier cu sinceritate.

— Habar n'ai? Și spui că e compartimentul d-tale?

— Da, desigur, dar...

— Deschide sacul!

— Ascultă Hawley, cea-i înebunit?

— Știi ce caut! strigă tânărul. Deschide sacul.

Xavier, perplex, șovăi. Martini nu l-o fi adus degeaba. Poate că ascunse ceva în el. Hawley se apropiă de Xavier, și cu fața aproape de tot de fața îngustă și galbenă a metisului, cu ochii fulgerători de furie, de ranchuină adunată dela trădarea lui Xavier, cu pumnii strânși, repetă:

— Ai să-l deschizi? Da sau nu?

Xavier își trecu limba peste buzele uscate. Hawley îl speria. Totuși, protestă, de ochii lui Martini care era acolo.

— N'am de primit ordine dela d-ta, spuse Xavier. Prea puțin...

Pumnul lui Hawley se abătu peste falca lui Xavier care se rostogoli într'un colț cu mâna pe obraz. Martini, care tocmai își punea pantalonii, se mulțumi să privească.

Hawley apucă pe Xavier de subsuoară, îl ridică și-l aruncă literalmente de cealaltă parte a compartimentului.

— Acum, deschide-l! făcu el.

Xavier aruncă o privire lui Martini. Acesta din urmă părea prea ocupat cu îmbrăcatul ca să-i vie într'ajutor. Xavier îngenunchiă și deschise sacul. Scoase din el un alt sac lungă de pânză, închis sus cu o frânghiuță.

-- Vezi bine Hawley, că nu e nimic.

Intr'adevăr, sacul negru era gol. Hawley privi sacul de pânză ținut de Xavier. Pe fund, ceva greu forma o umflătură

— Deschide și asta!

Pe Xavier îl trecuseră nădușelile

Degetele lui tremurătoare nu izbuteau să desfacă nodul.

Hawley se aplecă, ridică cuțitul lui Martini, îl deschise și tăia frânghiuța. Deschizătura se căscă, ținută tot de Xavier.

Umflătura depe fundul sacului începu să se miște. Martini scoase un țipăt. Xavier, prostește, lăsa să-i scape totul. Un cap oribil, turtit, se ivi de sub cutele pânzei și un șarpe lung începu să se târâie pe jos.

Ingrozit, Xavier se aruncă înapoi și era cât p'aci să-l răstoarne pe Hawley. Martini sări pe o banchetă.

Inelele șarpelui se prelungeau mereu. Incă nu părăsise sacul, când un al doilea cap apăru în deschizătură, și trupul mlădios brun verzui al unui alt șarpe începu să nîșire rotocoale grăbite pe podea.

— Cobra regală! murmură Xavier.

— Madona! exclamă Martini cu fervoare

Hawley, ca fascinat, rămase mut. Constată cu oroare, că ei trei, depărtându-se instinctiv de conținutul sacului lăsaseră să li se taie orice retragere. Lungimea excepțională a șerpilor cobra le îngăduia să lovească mai ușor pe oamenii aceștia, lipiți de peretele vagonului. Prima cobră, lungă de aproape zece picioare, se încolotăcea pe jos între cele două banchete. A doua cobră, ceva mai scurtă, se agita cu nervozitate la cealaltă extremitate a compartimentului, barând drumul spre portieră și lavabou, a cărui ușă era întredeschisă.

— Tu, Hawley, tu ești vinovat de toate! strigă Xavier. Știai ce se află în sac. Tu...

— Inchide gura! murmură Hawley.

Agitația lui Xavier iritase pe șarpele mai mare care se ținea în defensivă. Cu capul ridicat, cu gâtul lățit în evantai, se înălța ca un S majuscul, gata să lovească.

Pe gâtlejii cobrei, solzii aveau în lumina asfințitului zilei, o strălucire portocalie.

Hawley auzi pe Xavier clănțănind din dinți, îi simți trupul tremurând. Apoi Xavier, înebunit, apucă o pernă depe banchetă și o aruncă în capul șarpelui.

Mai repede, șarpele lovi primul. Se destinse ca un arc.

Perna, atingându-i capul, îl făcu să nu-și nimerească ținta. Cu o putere uimitoare,

capul lui triunghiular se izbi de marginea banchetei, aproape de tot de Xavier.

Fiara șuieră de mânie. După o clipă, se ridică, mai aproape de astă dată.

Cealalta cobră deveni frenetică. Se apropiă, amestecându-și inelele cu ale celuilalt, apoi se întoarse într'o parte, cu capul ridicat, ca să exploreze extremitatea banchetei opuse pe care se refugiase Martini. Hawley își aminti că auzise că cobra regală era cel mai agresiv și cel mai periculos șarpe veninos.

Xavier gemu de frică. Se strângea atât de tare de Hawley încât acesta respira cu greutate. Trebui să-l împingă ușor încolo.

— Ce rușine, Hawley! strigă Xavier. Să te ascunzi pe după mine ca un laș fără seamăn ce ești! Treci înainte, Acolo ți-e locul, mizerabile!

Intorcându-se apucă pe Hawley de umeri cu puteri înzecite de spaimă.

— Xavier, pentru numele lui Dumnezeu!

Metisul voia să se servească de Hawley ca de o pavăză, dar greutatea tânărului îl făcu să-și piardă echilibrul. Involuntar, făcu un pas înainte în direcția cobrei.

Hawley, cu o smucitură, se desprinse și se aruncă deoparte p banchetă ca să-și pule la adăpost picioarele. Văzu botul cobrei căscându-se în toată lărgimea lui.

Văzu colții întinși când capul îngrozitor se avântă. O lovitură, o șuierătură, zgomo-

tul ușor al solzilor pe podea și cobra se încolăci din nou în jurul ei propriu.

Un urlet de groază al lui Xavier se schimbă numai decât în vaet. Ca un ecou șuieratul locomotivei se porni în penumbra serii care începea.

Xavier, așezat pe capătul banchetei, își sfâșia un crac al pantalonului de tusor. In mijlocul pulpei, se vedeau două puncte roșii: semnele colților.

— M'a mușcat! M'a mușcat! Am să mor. Tu ești de vină, Hawley. M'ai omorît. Fă ceva, pentru Dumnezeu, fă ceva!

Bombay-Mailul se încrucișă mugind cu un tren express de călători care mergea spre Calcutta. Vagoanele expressului, deja luminate, proiectară o lumină gălbuie în compartimentul pe jumătate întunecat. La lumina aceasta, Hawley putu vedea fața rigidă a lui Martini, tot pe bancheta opusă, înghemuit, neindrăznind să facă o mișcare sau să-și întoarcă privirea, hipnotizat de a doua cobră. Luminile expressului dispărură. O tăcere relativă domni din nou. Hawley nu mai distingea primul șarpe rămas pe podea. Bâjbâind cu o mână, izbuti să găsească comutatorul. Compartimentul se umplu de lumină.

— Scăpați-mă! plângea Xavier.

Hawley mai avea cuțitul de buzunar al lui Martini. La urma urmelor, dacă Xavier a fost mușcat, era din vina lui. Apucă pi-

ciorul rănitului şi tăiă adânc în carne, acolo unde se vedeau urmele colţilor. Xavier răcnea:

— Ce faci?

— Incerc să fac să se scurgă o parte din otravă.

Hawley îşi retrase repede mâinile, pline de zgârieturi. Risca să se infecteze.

— Mă omori, reîncepu Xavier.

Faţa lui deveni cenuşie, ochii i se încrucişau.

— Fac ce pot!

Prima cobră se descolătăci uşor, fără a-şi slăbi duşmanul din ochi.

Hawley rupse o făşie de tussor din pantalonul lui Xavier, legând strâns pulpa mai sus de rană, spre a opri urcarea veninului. Va avea oare vreun efect? Nimic nu poate înrăuri urmările muşcăturii de cobra în afară poate de un ser specific.

— Nu mai simt nimic Hawley! strigă Xavier. Am amorţit de tot. Am să mor. Trebuie să ies de aici.

Gesticulând ca un nebun, Xavier se ridică pe pat. Făcu trei paşi şi se rostogoli pe pământ.

Cobra care-l muşcase, şuieră, gata de luptă, cu capul ridicat, cu gâtul lărgit. Văzând că omul nu se mişcă, cobra se descolăci şi veni să-l examineze. Trupul lui solzos se prelinse dealungul picioarelor şi trupului lui Xavier şi se opri lângă umeri.

Apoi părăsi această formă inertă și păru a căuta ceva deoparte și de alta. Apă poate. Hawley scoase un oftat. Cobra se opri la ușa lavaboului, tot întredeschisă. Apoi se strecură înăuntru.

Hawley se înălță din trup, liber. Portiera în fața căreia era culcat Xavier nu era barată. Avea să iasă din compartiment să se agațe de trepte și să se cațere pe acoperiș. Orice era de preferat decât să stea lângă moartea aceasta tărâtoare, solzoasă. Apoi zări pe Martini. Italianul, tot nemișcat, supraveghia a doua cobră încolăcită aproape la picioarele lui. O singură mișcare și șarpele va lovi.

Martini nu era decât un pungaș, hoțul care-i furase rubinele. Totuși, era o ființă omenească în grea cumpănă. Hawley șovăi. Putea el ajuta pe Martini? Era oare cu putință? Da, însă, riscându-se el însuși foarte mult. In Bengal, Hawley văzuse Indieni mânuind șerpi cobra. Dacă se tocmea cu Martini? Inapoiază-mi rubinele și-ți salvez viața? Nu, nu stai la tocmeală cu un om care e în fața morții.

Fără a se întoarce, Hawley trase covertura depe banchetă. Inaintă în compartiment, centimetru cu centimetru, cu ochii ațintiți asupra cobrei pe care voia s'o stăpânească. Așteptă câteva minute pe după șarpe. Cu o mișcare repede aruncă cuvertura pe capul jivinei ca să-i stânjenească

mişcările. Coada ieşea în afară. Hawley o apucă. Cu o sguduitură puternică el descolăci cobra şi cu o isbitură o pocni de pământ. Inainte ca ea să-şi poată reface inelele, Hawley puse piciorul pe şarpe. Acesta nu mai putea astfel nici să se întoarcă nici să muşte. Coada cobrei se înoda şi se dezroda, dând lovituri furioase, cu gura căscată, şi şuerând. Hawley apucă cuvertura şi înfăşură capul şarpelui. Cu inima svâcnindă, strânse cu mâinile gâtul cobrei, între capul ei şi ghiata lui. Dacă ţinea cu putere, nu avea să fie muşcat. Şarpele se sbătea, îl lovea peste picioare cu coada rămăsă liberă. Cu stânga, Hawley adună cutele cuverturei în jurul periculoasei târâtoare. El se răsuci, deschise uşa lavaboului cu o lovitură de picior, aruncă înăuntru şarpele şi cuvertura, şi închise repede.

Rezemat de perete, răsuflă adânc. Găfăelile maşinei vesteau o oprire. El văzu luminile unei gări. Faţa lui Martini exprima o adâncă uşurare, apoi toată recunoştinţa lui. Havley deschise portiera ca să coboare şi să caute ajutor pentru Xavier, care zăcea tot unde căzuse.

Pe chei, se isbi de doctorul Lenoir, urmat de Prike.

— A fost muşcat un om de o cobră, anunţă într'un suflet Hawley. Puteţi să...

— De o cobră? Care-i idiotul care a dat drumul cobrelor mele? Care-i tâmpitul ca-

re și-a permis să-mi deschidă bagajele?

— A fost un accident, spuse Hawley, fără a preciza nimic.

— Așa dar, cobrele mele sunt moarte? exclamă doctorul, cu un ton indignat. Unde sunt cobrele mele? Trebue că sunt moarte, altfel altfel d-ta n'ai mai circula în acest compartiment.

Sări peste copul lui Xavier și scutură cu desnădejde sacul negru și cel de pânză.

— Șerpii sunt în lavabo, explică Hawley. Sunt vii. Dar omul acesta...

— Când s'a întâmplat? întrebă Lenoir. interesându-se în sfârșit și de Xavier.

— Să fie patruzeci de minute cel mult.

— De când e leșinat?

— De douăzeci de minute, cred.

Doctorul dădu din cap. — Colții trebue să fi atins o vână. E grav. Totuși....

Scoase o valiză mică, pusă sub o banchetă, scoase din ea o seringă cu ac, rupse vârful unui tub de ser, și umplu seringa.

— E probabil că o să-l salvăm, continua doctorul injectând serul lui Xavier care era tot în nesimțire. Nu merită... auzi! să cotrobăiască în felul acesta prin bagajele altora!...

Inspectorul Prike, după ce asitase de afară la această mică scenă, urcă în compartiment și apucă de braț pe tânăr.

— Ei, Hawley, vacanțele d-tale ștrengărești s'au sfârșit. Imi datorezi explicații.

—Inspectore, trebuia numai decât să alerg după Martini acesta.

— Cine?

— Omul care e acolo.

Hawley se întoarse. Spre marea lui uluială, Martini se evaporase. Portiera din latura opusă a vagonului era deschisă. Hawley descărca o grindină de înjurături.

— Hai, hai, prietene, spuse Prike, făcând să zurue nişte cabriolete. 'Om vedea de ai să le mai scoţi şi pe astea!

GREAT INDIAN PENINSULA RALWAY

ITARSI
Sosirea: 21 și 20. Vineri

CAPITOLUL 20

Luna galbenă se ridicase numai puțin deasupra munţilor Mahadeo când Bombay-Mailul părăsi Itarsi. Era aproape de ora zece. Termometrul, în salonul vagonului guvernatorial, scobora, semn că răcoarea nopţii nu va întârzia. William Luke-Patson termina a doua lui examinare a dosarelor secrete D și E a guvernamentului Bengalului.

— Acelaş reultat, inspectore, spuse el. Totul e în regulă.

— Nimic lipsă.

— Pe cât îmi pot da eu seama, inspectore, nimic .

— N'ai dat de nici un document conţinând acuzări de spionaj împotriva căpitanului Worthing.

— Se poate ca asemenea documente să se fi aflat în mâinile lui sir Anthony. Eu nu aveam cunoştinţă de existenţa acestor acuzări. A fost într'adevăr bănuit Worthing?

— Eu nu ştiu nimic, spuse Prike. D-ta ce ştii despre d-na Smeganoff?

Luke-Patson zâmbi ironic.

— Ar fi fost puţin propabil ca guvernatorul să posează dosare privitoare la o persoană de acest soi. Asta ar fi mai degrabă de resortul d-tale.

Evident. In fapt, nu avem nicio dovadă că o d-nă Smeganoff să fi intrat în Indii prin căile regulate.

— Şi Beatrice Jones?

— O telegramă a poliţiei din Calcutta mi-a confirmat că a primit într'adevăr scrisoarea anonimă pomenită de lady Daniels. Cu toate astea ancheta întreprinsă n'a putut găsi urma vreunei Beatrice Jones la Karraiya Road — sau în vreun alt cartier de acelaş gen îndoelnic, mi se precizează.

— E ciudat, nu?

— Foarte! N'ai face bine să dormi puțin, Luke-Patson?

— Și d-ta, inspectore?

— Am să închid puțin ochii pe sofaua asta de-aci. De obicei, nu-mi place să dorm în cursul unei anchete. Când voi fi înhățat pe asasinul lui sir Daniels și al maharajahului, am să dorm douăzecișipatru de ore în șir.

—N 'ai nicio ideie pân'acum cine poate fi asasinul, inspectore.

Prike își turnă puțin brandy.

— Mai avem timp peste patru sute de mille până la Bombay, spuse el tărăgănat. Noapte bună, Luke-Patson.

Ocupanții vagonului oficial adormiseră însfârșit în sgomotul roților și al ventilatorului — sau cel puțin se culcaseră. Transportarea corpului lui sir Anthony la furgonul de bagaje precum și omorârea maharajahului, lăsaseră loc în vagonul particular pentru instalarea câtorva din martorii pe care inspectorul voia să-i aibă mai la îndemână. Lady Daniels într'unul din compartimente al ei. In celelalte trei, inspectorul pusese să se prepare culcușurile superioare, așa că Luke-Patson împărțea un compartiment cu căpitanul Worthing, — Eduard J. Breeze cu panditul Garnath Chundra, — iar doctorul Lenoir cu Xavier.

Ceilalți trei martori ocupau compartimente separate în vagonul vecin: Beatrice

Jones, căci lady Daniels nu voia să doarmă sub un acoperiș cu ea; Cuthbert „Cootie" Neal, reporterul fotograf, pentrucă era așa de beat că nu înceta să ragă cu o voce răgușită cântece necuviincioase; însfârșit, Jack Hawley, fiindcă inspectorul nu era încă gata să-i ia interogatorul.

Prike dorea să-i vorbească lui Xavier. Merse dealungul culoarului ca să se ducă la metis. Va fi destul de în putere ca să răspundă la întrebările lui?

Xavier își reveni în simțiri la o oră după injecția cu ser a doctorului Lenoir. Dupăce puse pe bolnav în pat în vagonul oficial, doctorul se înapoiase la propriul său compartiment unde, armat cu o frânghie cu sbilț și cu două bastoane cu furcă, făcu cobrele să reintre în sacul lor Gladstone.

In stația Itarsi, doctorul se duse să-și vadă iar bolnavul ca să-i administreze încă o doză de ser și ca să petreacă noaptea lângă el.

Inspectorul ciocăni încet în ușă. Lenoir îi deschise îndată.

— Cum îi merge bolnavului, doctore?

— Serumul meu a oprit descompunerea centrilor nervoși, răspunse d-rul șoptit.

— Poate fi salvat?

— Inima bate mai bine. Cred că va trăi.

Prike chibzui o clipă.

— I-ai făcut această speranță, doctore?

— Nu i-am spus încă nimic. Acum şi-a revenit în simţiri.

— Pot aşa dar să-l întreb?

Doctorul şovăi.

— Dacă nu stai mult cu el, spuse el în-sfârşit.

Prike intră în compartiment. Privi faţa lui Xavier, pământie sub lumina becurilor. Degetele neliniştite se mişcau slab pe cu-vertură. Privirea încă ceţoasă urmărea mişcările inspectorului. Prike se apropie de pat.

— Conştiinţa d-tale nu te mustră pentru nimic, Mr. Xavier? întrebă el deodată.

Degetele lui Xavier se înţepeniră.

— Cum?

— Doctorul Lenoir mă prevenea că peste o oră vei fi poate în lumea celor drepţi, continuă Prike, neturburat.

N'ai nimic să-mi spui?

Xavier ridică ochii spre cer apoi îi închi-se par'că ar vrea să scape de nişte cobre halucinante, cu gurile căscate, cu colţii în-tinşi.

— Nu, nimic, şopti el.

— Pentru ce mi-aţi scris privitor la căpi-tanul Worthing şi la d-na Smeganoff ?

Xavier deschise ochii. Cu o voce tremu-rătoare, băigui:

— Voiam să te amăgesc, inspectore. Ţi-neam să.... protejez un prieten.

Inspectorul se aplecă spre el. Xavier cre-

dea el oare într'adevăr că avea să moară. Fața lui nu trăda nimic.

— Așadar unul din prietenii d-tale a ucis pe sir Anthony?

Eurasianul respiră greu. Ori se credea pe patul de moarte, ori era minunat actor.

— E ciudat, spuse el, cum sângele meu hindus.. pe care am căutat să-l ascund toată viața... mă domină acum. Dacă mor... Karma al meu nu trebue să fie încărcat de păcatul... minciunii.

— Cine a asasinat pe sir Anthony? reluă Prike pe ton scurt, apăsat.

Xavier încercă să se ridice într'un cot. Sforțarea asta îl istovi. Cu ochii 'nchiși, murmură:

— Jack Hawley.

Recăzu pe pernă. Doctorul Lenoir care ascultase dialogul acesta cu cea mai mare surprindere, îi pipăi pulsul. Prike fixă un minut pe Xavier, sperând că poate secretele omului acestuia se vor desvălui însfârșit. Apoi, fără un cuvânt părăsi compartimentul.

Inspectorul se opri o clipă în culoar. Spiritul său metodic, revizuia punct cu punct declarațiile lui Xavier. Ce putea gândi? Prike nu voia să riște atât de devreme nici cea mai mică deducțiune. Așteptând, va obține alte informații dela Brahman ajutat de recentele telegrame primite din Calcutta.

Prike bătu la uşa celui de-al doilea compartiment. Edward J. Breeze apăru în pijama de mătase *vieux rose.*

— Ce mai este, inspectore, spuse el clipind din ochi pe după ochelari. Voieşti să-mi vorbeşti?

Prkie făcu un semn negativ.

Panditul Garnath Chundra coborî depe bancheta superioară şi urmă pe inspector până 'n salon.

— Pandit, începu Prike — după ce cei doi bărbaţi se aşezară faţă 'n faţă de fiecare parte a mesei — o telegramă din Calcutta mă vesteşte că s'a prezentat ieri un martor declarând că omul cu şorţul zărit în grădina palatului Guvernământului *înainte* ca bomba să fi explodat ieri dimineaţă, nu era altul decât d-ta. Te-a recunoscut. Ce ai a-mi spune?

— Martorul a spus adevărul, inspectore sahib. Eu eram acela.

— E o mărturisire compromiţătoare, Pandit.

— Nu numaidecât, inspectore sahib. Nu eu am pus bomba.

— Atunci ce făceai oare la palatul guvernamental?

— Mă amuzam, inspectore Sahib. Am odus un mesagiu Excelenţei sale guvernatorului.

— O bombă ?

— O simplă cartă. In tinereţea mea am

căpătat o anumită dibăcie care-mi îngăduie să arunc departe un carton, cu mare precizie. Mă amuza să fac ca mesagiul meu să ajungă pe o astfel de cale pe biroul guvernatorului. Pe carton scrisesem cuvintele: „Nu te bucura de triumful d-tale. E prea devreme!".

— Pentrucă guvernatorul nu suferise nimic depe urma exploziei?

— Nu. Dar făcând aluzie la succesul măsurilor represive luate de guvernator împotriva prietenilor libertăţii Bengalului.

— Pandit, îţi închipui c'aşi putea crede o astfel de poveste?

— Impresia d-tale n'are importanţă. Adevărul importă, şi este adevărul absolut.

— Ce-ţi îngăduie să afirmi că nu d-ta ai aşezat bomba?

— Pentrucă un altul este vinovatul.

Poliţiştii sunt activi. L-au şi arestat. El le-a spus că mă văzuse. Speră să mă inculpe pe mine şi să scape pe socoteala mea. Aşa procedează laşii, şi sunt nişte laşi cei ce se servesc de bombe. Am dreptate, inspectore Sahib ?

Prike se prefăcu că nu ia în seamă deducţiunile brahmanului.

— După ce ai dat greş cu atentatul de eri dimineaţă, l-ai omorît pe guvernator astă noapte. Gândindu-te că maharajahul te-a văzut, l-ai ucis ca să-l împiedici de a vorbi.

— Pentruce spui asta, inspectore sahib?

— Pentru asta.

Prike arătă panditului un pătrățel de hârtie galbenă pe care sta scris în caractere hinduse:

„Tăcere... sau moarte".

Panditul Garnath îl examină un moment Apoi declară cu ton hotărît:

— Nu un brahman a scris asta.

— După ce vezi ?

— Caracterele sunt scrise de o persoană nu prea familiarizată cu limba noastră. Forma lor e defectuoasă. Ia uită-te la litera asta. Și la asta. E un străin care a vrut să abată bănuelile asupra unui hindus.

— Sau un Hindus, Pandit, care vrea să arunce bănuiala pe un străin.

Brahmanul ridică umerii lui goi.

— Cum bine-voiți, inspectore sahib.

Prike puse la loc cartonașul în portofoliu. Voia să vorbească, dar se răsgândi. Tăcerea nopții vibră, străbătută de un șuierat ascuțit al mașinii. Trenul fu zguduit de sforțarea bruscă a frânelor. Prike se miră. Șuerăturile stăruiau, sinistre. După o zguduitură puternică, Bombay,Mailul se opri.

Prike scoase capul pe portieră. Erau departe de vreo gară. Munți întunecați se profilau în lumina difuză a lunei. Cum trenul se oprise la o cotitură, farurile mașinei se vedeau foarte bine dela vagonul particular. Cineva se coborî depe locomotivă și alergă dealungul șinelor spre un e-

norm foc de paie ale cărui flăcări dansau în noapte la o sută de picioare de maşină.

CAPITOLUL 21

Jack Hawley își părăsi culcușul când auzı șuierăturile repetate ale locomotivei. Nu putuse să doarmă. Cum să se odihnească cu cabriolete la mâini, fără ca să știe ceva de soarta rubinelor? Inspectorul îi pusese cabrioletele spunându-i: „Asta o să-ți mai taie pofta să te plimbi pe acoperișurile trenului". Ceiace-l mâhnea mai ales pe Jack Hawley, era pierderea rubinelor, şi mai presus de toate, nerecunoștința aceluia pe care-l salvase dela o moarte aproape sigură expunându-se mușcăturilor cobrei. Toată seara fusese cufundat într'o toropeală înfrigurată. Trenul abia se oprise că auzi pe cineva bătându-i în ușa din dos a vagonului.

— Hawley! strigă o voce năclăită. Hawley! Deschide-mi.

După o clipă se pomeni cu Neal în fața lui, cu aparatul de fotografiat pe spate.

— Hai, vino, îi spuse reporterul. La iuțeală.

— Cum?...

— S'o ștergem de aici. Avem timp destul.

Apucând pe Hawley de braț, Neal îl conduse dealungul trenului. Hawley zări focul

care bara șinele, apoi Neal îl împinse într'alt compartiment, și închise portiera. Lampa nu ardea decât ca veileză, dar Neal făcu întuneric complect. Totuși Hawley avusese timp să zărească capul blond al Beatricei Jones.

— Iată-l șopti Neal, triumfător. Ți-am spus eu că îl prind cu zăhărelul pe ăsta.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Hawley. Ce înseamnă focul ăsta?

— Nimic grav. E un foc de paie.

— Cum? exclamă Hawley, înghețat de teamă. *Dumneaei* te-a prins în mreji și pe d-ta? Văzând că, printr'o minune, n'am murit în cuibul cela de șerpi unde m'a trimes azi după masă, se servește de d-ta ca să mă dai gata?

— Stai jos, îi spuse Neal. Habar n'ai de ce vorbesc! O să-ți spunem totul, nu-i așa, Sonia?

Beatrice Jones păstra tăcerea. Afară, zăpăceala continua. Niște oameni risipeau focul depe șine ca să-l stingă mai repede. Călători coborau din tren. Se auzeau crâmpeie de fraze, ca: „Au să-l stingă... e un accident... un *holdup...*".

— Ascultă-mă, Hawley, reluă Neal. Am oferit d-nei Smeganoff, aci de față, două mii de rupii pentru exclusivitatea povestirii aventurilor ei, ilustrate cu fotografii. Iți dai seama: „*Frumoasa Spioana Rusă. — Cei care au murit pentru mine* — ne poves-

teşte d-na Smeganoff cea cu părul de aur". Toate astea însoţite de fotografii în rochii de bal, neglijeuri, costum de baie...

Hawley întrerupse aiurerile lui Neal.

— Duci şi rubinele mele în „Rosshia", madame Smeganoff? întrebă el copiind accentul ce şi-l luase Beatrice Jones în vagonul-restaurant.

— Nu mă numesc Smeganoff.

— Ba da, ba da! făcu Neal. *Allright!* îi ofer două mii de „dibs" pentru povestea vieţii ei. Susţinea că n'are să spuie nimic până nu te vede aici, Hawley.

— Pe mine? Dar ce-o mai fi vrând dela mine?

— Lasă-mă mai întâi să isprăvesc, spuse Neal.

Bombay-Mailul porni, trecând încet peste cenuşa risipită, şi nevoind să se lanseze cu imprudenţă poate, peste şinele debulonate. — Aşadar, reluă vorba Neal, nu vrea să facă nimic fără de Hawley. Asta-i *o. k.* pentru mine, numai că lucrul trebuie combinat şi semnat încă astă seară, pentru ca nimeni să nu-mi poată şterpeli interwievul meu mâine la Bombay. Cum oare, îmi spuneam eu, aşi putea reuni pe Hawley şi Smeganoff, devreme ce vulpoiul cela bătrân de Price l-a pus la răcoare, cu cabriolete la mâini? Imi trăsni prin minte o ideie — Neal are întotdeauna idei. Am un comarad la Khendwa, un corespondent dela *As-*

sociated News aun Photos. Ii trimit o telegramă în „pig-latin" [1])—se răstoarnă ordinea silabelor, știi asta — dându-i instrucțiile necesare, ca să oprească Bombay-Mailul. La telegraf se crede fără îndoială că este o limbă orientală oarecare, și o trimet așa, pur și simplu. Totul s'a întâmplat cum am prevăzut. Trenul se oprește în mijlocul unei zarve grozave, care-mi îngăduie să conduc pe Hawley în compartimentul lui Smeganoff, fără să fie prins...

— Ai îndrăznit să oprești Bombay-Mailul pentru o chestiune de reportaj?

— Ia ascultă-mă! Ași opri soarele din mersul lui în jurul pământului — zât, adică, dimpotrivă — sau viceversa, pentru un articol senzațional. Și ce poveste. Găsești în ea de toate — amor, tinerețe, frumusețe, intrigă, crimă, regalitate, bani...

Hawley clipi din ochi ironic față de Beatrice Jones.

— „Meister Xavier e un vechi prietien", madame Smegonoff, spuse el cu faimosul accent rus al așa-zisei cântărețe.

— Te rog, cruță-mă! îl imploră Beatrice Jones cu glas stins. Nu mă mai crezi. Bănuiești că eu ți-am luat rubinele. Și eu, abia de te cunosc — totuși d-ta ești singura persoană din Bombay-Mail în care m'ași

1) Codul liceenilor.

putea încrede. Am vrut să-ți explic întâi totul. Consimți?

Hawley rămase mut.

— Nu vă ocupați de mine, amicii mei, spuse Neal, scoțând din buzunar o ploscă turtită.

Cu toată tăcerea lui Hawley, tânără femeie începu:

— Inainte de toate, nu sunt Rusoaică. In realitate sunt canadiană. Beatrice Jones e numele meu adevărat. Voisem să deviu cântăreață. Nu vedeți că o cântăreață de operă nu ar putea să izbutească cu un nume atât de banal ca Jones? N'are nimic teatral!

— Atunci ți-ai luat numele Smeganoff?

— La Paris, acum câțiva ani. M'am împrietenit cu un grup de refugiați, vechi cântăreți ai teatrului Imperial din Petersburg. Imi procurară mici roluri prin cabaretele lor. Invățai melodii rusești, cu pronunție ca a lor. Opere ca *Boris Gudunov, Sadko, Dama de Pică.* Mă numii Smeganoff și îmi însușii dinadinsul un accent stricat când vorbeam englezește.

— Parisul e departe de Calcutta, spuse Hawley, tot neîncrezător.

Beatrice urmă:

— Intr'o zi, una din prietenele mele refugiate îmi vorbi de o companie de cântăreți de operă ruși — toți emigranți — care se forma la Vladivosstok, pentru a între-

prinde un turneu în Orient. Noi două ne puturăm face rost de banii necesari pentru a ajunge la Vladivostock. Compania îmi încredință mici roluri apoi, din lipsă de fonduri, se risipi la Singapur, lăsându-ne în mare strâmtoare.

— Tot la vreo mie de mille de Calcutta.

— Insfârșit îl întâlnii pe Mr. Xavier la Singapur. Imi îndrugă că ar fi impresario și că-mi putea găsi un angajament în India.

— Și astfel te duse la Calcutta!

Beatrice nu se turbură.

— Nu m'a dus la Calcutta. Am venit acolo eu singură și abia după ce sosii, descoperii că propunerea lui nu avea nimic deaface cu muzica. Refuzându-l, rămăsei fără un ban. Incepui deci să-mi vând rochiile și câteva inele ce-mi mai rămăseseră. Trebuia să mănânc. Apoi îl întâlni pe căpitanul Worthing.

— Care a devenit iubitul d-tale.

—Voia poate sincer să mă ia de nevastă. Il preveni că nu-l iubesc. Imi dădu douăzeci și patru de ore de gândire, dar nu-l mai revăzui.

— O fi preferat pe vreo alta?

— Și-a schimbat părerea când s'a răspândit zvonul că ași fi o spioană rusă care încercam, grație farmecelor mele, să obțiu informații secrete dela ofițerii armatei engle-

ze. Căpitanul, firește, nu-și putea compromite cariera.

— Și nu i-ai spus că erai canadiană?

— Nu m'am gândit la asta. In neștiința mea, nu mi-am dat seama decât în India că Rușii sunt priviți cu neîncredere. Nu știam nimic despre greutățile dela frontiera nord-west și despre activitatea rusă în Afganistan. Dar înțelesei că o schimbare de nume și de naționalitate ar face să fiu și mai rău judecată. Și în orice caz nu aveam defel poftă să mă mărit cu Worthing.

— Ei asta-i! făcu Hawley, a cărui neîncredere descreștea.

— Aveam și remușcări că-l compromisesem pe căpitan. Deaceea mă hotărîi să părăsesc țara cât mai repede cu putință. Nu mai aveam bani. Tot ce putusem aduna din cele vândute, abia de-mi fusese deajuns pentru cheltuelile zilnice. Nu-mi mai rămânea decât să fac să fiu expulzată.

Da. Avui curajul să scriu o scrisoare anonimă guvernatorului, informându-l că o canadiană, cu numele Beatrice Jones instalată în Karaiya Rood făcea mare rău prestigiului femeilor albe și că ar fi nimerit s'o repatrieze.

— Te terfeleai singură?

— Nu chiar — deoarece nu era adevărat. Era singurul chip de a-l ajuta pe căpitan să iasă dintr'o situație supărătoare, de care eram și eu oarecum răspunzătoare.

— Vasăzică, actualmente, ești expulzată.

Beatrice izbucni într'un hohot de râs vesel.

— Nici decum. Chiar în ziua în care am pus scrisoarea la cutie, căpitanul Worthing a venit să mă vadă, foarte încurcat de situația lui față de mine. Imi aducea un frai, un bilet gratuit și-mi cerea să părăsesc Calcutta.

— Ce gest frumos pentru un bărbat care a vrut să te ia în căsătorie.

— O, nu-l blamez de fel. Inţeleg că-i primejduiam cariera. E un lucru important cariera unui om, Jack Hawley.

— Insfârșit, ai primit biletul de întoarcere.

— Da, și m'am ascuns câteva zile așteptând data plecării. Mă gândeam că luând trenul poștal, voi avea mai mare șansă să mă strecor pe vapor. Odată în Franța, amicii mei din Paris m'ar ajuta cu siguranță. Nu mi-ar plăcea defel să reîncep viața unei cântărețe de cabaret. Totuși va trebui să mă resemnez.

— N'ai nicio rudă, un prieten ?

— Nu.

Urmă o tăcere lungă, turburată la urmă de un gâlgâit pronunțat. Neal cu plosca la gură, trăgea ultimele dușci, depe fund.

— I-ai povestit toate astea inspectorului Prike, întrebă Hawley.

— Nu.

— Dece nu?

— Eram atât de contrariată aflând de prezența căpitanului Worthing în Bombay-Mail, încât am făcut totul ca să ascund că sunt fosta d-nă Smeganoff — mai ales după asasinarea guvernatorului. Am îndrugat atâtea minciuni sau aproape așa ceva — ca să încerc să-l protejez pe căpitan — încât inspectorul Prike, fără îndoială că nu va mai voi să asculte adevărul, mai de necrezut încă decât tot restul. Worthing el însuși, pentru un moment trebuie că e încredințat că sunt o spioană rusă și că am vrut să-l urmăresc.

— Presupui că Worthing ar fi putut omorî pe guvernator din pricina povestei celeia cu spionajul? întrebă Hawley.

— Mi-e atât de frică, încât nici nu mai îndrăznesc să mă gândesc.

Cei doi tineri rămaseră tăcuți. Cântecul roților umplea tăcerea.

— E mai bine să povestești totul inspectorului, o sfătui Hawley.

— Mă va crede oare?

— Eu unul, te cred!

— Imi mai dai puțină inimă. Dar tare mă tem că am complicat și mai mult lucrurile păstrându-mi accentul rusesc, ca să-i vorbesc lui Xavier azi dimineață. După cuvintele schimbate între voi, mă gândisem că te-aș putea ajuta mai mult păstându-mi personalitatea rusească față de Xavier. Dar

de vreme ce n'am făcut decât să încurc totul, pot acorda, tot ca rusoaică, și acestui reporter interwiev-ul senzațional ce-mi cere. Cele două mii de rupii ți-ar putea servi, Jack Hawley.

— Mie? Dece?

— Am auzit povestindu-se incidentul cu șerpii cobra, urmă Beatrice cu voce emoționată. Ți-ai riscat viața pentru un om care te-a jefuit. A fost un gest frumos. Totuși el nu ți-a dovedit decât nerecunoștință. Am fost mândră de d-ta!

— Dar asta nu are nicio legătură cu...

— In toată viața mea n'am fost nicio dată de folos cuiva. Nici companiei de cântăreți ruși, nici căpitanului Worthing. A fost deajuns să fie compartimentul meu lângă al d-tale pentru ca să te pască nenorocul. Mi-ai spus că ești la greu impas. Cele două mii de rupii îți vor fi de bun ajutor.

— Suma aceasta ți-ar îngădui d-tale să ajungi la Paris, spuse Hawley.

— Nu voi mai avea nevoie de ei — poimâine.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să mai continui meseria asta de cântăreață în localuri de noapte toată viața, spuse Beatrice. Un mare muzicant mi-a spus într'o zi că n'aveam în mine focul sacru pentru teatru. Am crezut că-i voi putea dovedi că n'a avut dreptate. M'am înșelat și deastă dată, Jack Hawley.

Cel mai simplu lucru ar fi să dispar. Mâine în portul Bombay, îmi va fi uşor. Nu ştiu să înot...

— Dar ştiu eu ! exclamă Hawley.

— Chiar şi cu cabrioletele la mâini ?

— Cu sau fără, n'am să te las să te îneci sub ochii mei când...

Se opri scurt. O lumină verde lumină violent compartimentul, apoi se stinse. Hawley întrevăzu faţa scăldată în lacrimi a tinerei femei, aproape de tot de a lui. Compartimentul se umplu de un fum acru.

— Ce instantaneu, dragii mei, exclamă Neal triumfător, cu aparatul lui într'o mână şi cu „flashlight gun" într'alta. Ce tablou! Văd de pe acum titlul: *„Frumoasa şi periculoasa Spioană îmblânzită de un vrăjitor de şerpi.*

CAPITOLUL 22

Bombay-Mailul sosi la staţia Khandwa puţin după miezul nopţii. Un bărbat purtând casca de aviator aştepta trenul. Zări scăfârlia pleşuvă a lui Prike plecat în afară la o portieră a vagonului oficial. Se întâlniră pe chei. Aviatorul întinse un plic lui Prike.

— Şeful m'a însărcinat să-ţi spun că agentul F. 691 colaborează la cercetările d-tale.

— Am fost prevenit. Decând participă la anchetă?

— Nu am fost informat.

— Atunci, asta-i tot. Noroc la întoarcere.

Prike se înapoiă la vagonul lui întrebându-se încă odată care putea fi agentul F. 691. Când trenul o luă iar din loc, el ședea în fața mesei lui examinând conținutul plicului adus dela Gaya de către aviator. Petecele de scrisoare erau murdare, îngălbenite de soare. Prike scoase din portofelul său crâmpeiul de hârtie găsit de el într'una din jaluzele azi dimineață. Il reciti pentru a suta oară:

rupii. Fireşte...
cec...
mai târziu, dacă...

Apoi, slujindu-se de acest crâmpei ca de un punct de reazim, începu, ca într'un joc de cuburi de figuri, să întregească celelalte bucățele. Când avu în sfârșit restabilită scrisoarea, rămâneau încă unele goluri, agenții din Gaiga neputând regăsi toate bucățelele. Scrisoarea suna astfel:

Scumpe L...

Sper că acest pachet de... nu te va supăra. Conform înțelegerilor noastre suma trebue să urce la 20.000 rupii. Fireşte, nu aș putea... prin cec în afa-

cerea asta... mai târziu, dacă nu mi-ai promis cumva mai mult decât poţi ţine, mă voi grăbi să... sau 10.000 rupii în plus...

Primeşte, scumpe amice...

Nicio semnătură. Totuşi Prike ghici prea bine care era autorul scrisorii. Deodată. ridică ochii simţind că o persoană, intrată fără a face sgomot, citea deasupra umărului său. Era Luke-Patson.

— Unde naiba ai găsit asta, inspectore? Crezusem că am rupt scrisoarea asta şi-am aruncat bucăţelele prin portieră, departe.

— Da, într'adevăr. Mi le-a adus un avion dela Gaya.

— Păcat că nu spuseşi că te interesează. Ţi-aş fi cruţat toate aceste cercetări. Nu-mi puteam închipui că ea ţi-ar putea părea un indiciu — şi nici nu este.

— Văd şi eu, spuse liniştit Prike, nu e decât o scrisoare de afaceri. Cine a scris-o.

— Aş prefera să nu răspund, inspectore, dacă ţi-e egal.

— O, absolut egal. Posed şi alt specimen al aceluiaş scris, şi mi-a permis compararea. Scriieorul e d. Xavier. Dece zice că nu vă putea plăti prin cec cele 20.000 de rupii, Mr. Luke-Patson ?

— Fiindcă...

Luke-Patson se codi, dar nu se lăsă încurcat. Zâmbi.

— Ei, hai să-ţi spun, reluă el, nu prea e o învoială de care el sau eu avem motiv să fim mândri. Dacă nu aveam aşa mare nevoie de bani, n'aş fi consimţit.

— O afacere de cai de curse, presupun?

— Tocmai. Cum ştii fără 'ndoială, inspectore, joc mult. Mr. Xavier m'a despăgubit pentru ca unul din caii mei să nu câştige cursa Gyfkahna dela Lucknow. Nu e o tranzacţie prea onestă, inspectore, dar când omul are datorii...

— Inţeleg prea bine, spuse inspectorul cu un mic zâmbet îngăduitor.

Cu dosul mâinii strânse petecelele scrisorii şi le aruncă iar în plicul adus de aviator.

Cu un aer blajin, Prike îl privi. Observă un pachet cu haine pe care Luke-Patson îl ducea sub braţ, şi arătându-l cu degetul:

— Dar ce-ai acolo, întrebă el.

— Descopăr că nu mai am un costum alb ca să urc pe bordul hachebotului, mâine. Se murdăresc grozav când călătoreşti în sezonul ăsta! A trebuit să mă schimb de câteva ori pe zi. Servitorul meu o să-mi spele un costum. Trebue să mă duc să-l scol, căci tembelul văd că nu răspunde la sonerie.

— N'am auzit-o nici eu, spuse Prike.

— Pe semne că nu funcţionează.

Luke-Patson ieşi din salon şi trecu în bucătărie şi în compartimentul slugilor.

Peste un minut Luke-Patson reapăru, trecând spre compartimentul său.

Inspectorul se apropie de etajerele dispuse la celalt capăt al salonului. Luă o sticlă de brandy pusă pe o tavă de argint. Ridicând-o, observă pe tavă o foaie îndoită pe care era scris cu creionul numele lui în litere mare de tipar. Prike puse sticla jos, desfăcu biletul şi citi:

„Dacă inspectorul binevoeşte să vie la apropiata oprire, în furgonul de bagaje, ancheta sa va fi terminată.

F. 691"

„Iată însfârşit o dovadă de activitatea agentului F. 691 dela C. I. D., se gândi Prike. Corpul lui sir Daniels se găsea în furgonul de bagaje, din coadă şi agentul F. 691 trebue să fi descoperit pe cadavru un indiciu scăpat din vedere de inspector. Prike fu contrariat să se lase întrecut de un subordonat.

Decum Bombay-Mailul se opri în Bhusaval, Prike porni cu pas repede dealungul cheiului deşert spre furgonul mortuar. Uşile alunecătoare pe şine erau închise cu un lacăt, din porunca expresă a inspectorului după ce se transportase acolo corpul lui sir Daniels. Prike avea la el cheia şi vârând-o în lacăt, regretă că îşi uitase lampa

electrică. Uşa se dete în lături; trecură câteva clipe, apoi Prike urcă în vagonul întunecat.

— Hallo, făcu el încet. F. 691?

Inspectorul nu putu şti dacă agentul răspunsese. O descărcare sgomotoasă de aburi la locomotiva din apropiere îl asurzi complect. Mecanicul scădea presiunea şi ţăşăitul se prelungi. Nerăbdător, Prike făcu câţiva paşi în întuneric. Deodată se răsuci pe călcâie. Uşa se reînchisese îndărătul lui. Rămase câteva secunde neclintit, înlemnit. Ţâşâitul vaporilor se transformă într'un gâfâit ritmic. Podeaua furgonului tremura. Bombay-Mailul pornea din nou.

Prike îşi zicea că acela care împinsese înapoi uşa, avea acum să se facă cunoscut. El repetă:

— F. 691?

Răspunsul fu o explozie de flacără portocalie şi o detunătură.

Instinctiv, Prike sări înlături şi căzu într'un genunchi. Focul fusese tras de aşa de aproape că simţea încă pe obraz suflul arzător al descărcăturii. Apucă revolverul.

„Ce mai idiot şi eu, îşi zise: Să mă vâr într'o asemenea cursă".

Numai lipsa de precizie a unui om trăgând pe părute, prin beznă, îi salvase viaţa.

Inspectorul ridică piedica de siguranţă a automatului său. Ţinti locul presupus unde

trebuia să se afle agresorul său, dar nu trase. Mai bine să lase pe celalt să tragă întâi. Pete albe îi dansau dinaintea ochilor: reacțiune a retinei lui după lumina orbitoare a primului foc.

Pe când Prike aștepta o moarte posibilă, spiritul lui logic se încorda să descopere prin deducție pe cel care îl atrăsese în capcana asta. Da, își amintea foarte bine. O simplă neglijență din partea-i era cauza acestui grav impas. In zăpăceala care urmase descoperirea revolverului lui Worthing în dosul ventilatorului, lăsase pe masă telegrama vestindu-l de colaborarea lui F. 691. Asasinul lui sir Anthony și al maharajahului putuse citi telegrama, și riscase lovitura aceasta, servindu-se drept momeală de F. 691.

Căderea unui cufăr oarecare împoldi pe Prike să treacă dela teorie la acțiune. Degetul apăsă pe descărcător. Automaticul scuipă un foc în direcția sgomotului.

O altă detunătură îi răspunse. Prike auzi înfundându-se un glonte în cufărul vecin. Cei doi vrăjmași nu se nimeriseră.

Prike se hotărî să întrebuințeze puțină strategie. Nu putea spera ajutor înainte de oprirea următoare, căci sgomotul trenului înăbușea strigătele și detunăturile. După orarul Bombay-Mailului, dacă amintirile lui nu-l înșelau, mai trebuia așteptat cel puțin două ore, două ore de călătorie în

beznă cu un asasin și cu un cadavru. Prike se culca în patru labe şi înaintă prudent. Sgomotul uşor al mişcărilor lui se vor topi în ropotul roților. Se tupilă pe după două stive de bagaje, cu urechea întinsă. Timp de zece minute pândi fără să auză nimic care să-i poată trăda poziția potrivnicului.

Atunci Prike pipăi, inventariând lăzile îngrămădite dinaintea lui. Se hotărî pentru o cutie dreptunghiulară, conținând fără'doială boncanci de Cawnpore. Ținând cutia cu mâna stângă, ridică dreapta ținând automaticul deasupra bagajelor. Apoi repezi cutia spre cealaltă parte a furgonului unde ea recăzu, mai departe cu cincisprezece picioare.

Imediat, un trosnet de armă îi răspunse. Prike trase, țintind flacăra. Abia se turtise iar pe după baricada lui, că o altă bubuitură îi cutremură urechile. Auzi glontele sfâșiând câteva geamantane. Inamicul nefiind atins, își va corija tirul.

Prike porni iar, ocolind prudent piedicele. Deşi ochii i se obişnuiseră cu'ntunericul, nu putea desluși nicio formă. Datorită memoriei lui și simțului său de direcție, reconstitui vag de tot planul furgonului. Corpul lui sir Anthony, acoperit cu drapelul englez, se odihnea în centrul furgonului, la douăzeci de paşi de locul unde se găsea Prike. Un gol destul de larg fusese lăsat în jurul mortului.

„Trebue să-l evit, își spuse Prike. Mai bine să rămân la adăpost. Să căutăm peretele vagonului, în felul acesta nu risc să fiu atacat pela spate".

Dar se poticni prost într'un bagaj. Isbitura făcu să se răstoarne de sus un geamantan. O nouă deunătură străbătu noaptea. Prike zâmbi. Cinci gloanțe prăpădite. Numai dacă celalt nu avea rezerve, nu-i mai rămânea decât unul. Inspectorul mai avea patru. Unul singur, bine plasat, putea termina duelul. Un șuerat strident al locomotivei îi găuri auzul. Mecanicul trebue că ascultă de vreun semnal.

Prike născoci o șiretenie pentru ca asasinul să-și piardă ultimul plumb. Ascuns îndărătul unui bastion de cufere, ținându-și automaticul cu brațul întins înlături în mâna stângă, avea să tragă în aer. Adversarul, logic, va ținti spre flacără adică spre locul unde el, Prike nu o să fie. Trase. Reculul era aproape să facă să-i cadă arma dintre degete.

De data asta, asisinul era cât pece să-l ucidă pe inspector.

Prike îl crezuse în fața sa. In realitate, omul descrisese un sfert de cerc. Ultimul glonte făcu o rană sgâriată în pumnul stâng al lui Prike. La flacăra celui de al șaselea foc, Prike întrezări silueta adversarului său dar siluetă nedeslușită.

Prike se năpusti într'un salt. Se folosea de

șansa că al șaselea glonte era ultimul. In orice caz, nu trebuia lăsat celuilalt timpul să reîncarce. Prea repezit în spațiul liber, se isbi de ceva și căzu înainte. Automaticul i se rostogoli pe podea.

Pipăind obstacolul pe care era pe jumătate culcat, mâinile lui Prike atinseră carne nemișcată și rece. O exclamație de oroare îi scăpa.

Căzuse peste corpul guvernatorului.

Inspectorul vru să se ridice când ceva se abătu peste craniul lui cu o forță teribilă. O durere groaznică. Incepu să-și piardă cunoștința, pecând răsuna încă un fluerat ascuțit. Apoi el lunecă fără nădejde spre regiunile necunoscute unde domnește tăcerea.

GREAT INDIAN PENINSULA RAILWAY

—

BOMBAY (Cheiul Ballard)
Sosirea 15 și 15. Sâmbătă

CAPITOLUL 23.

Trenul se apropia de o stație: oricare ar fi, Neal, se va folosi de ea. Iși petrecu pe umăr cureaua cu camera lui fotografică, își luă „flashlight gun" al lui și-și lunecă în buzunar un flacon cu praf de magnezium.

Neal se ducea să vadă, în mod oficios, pe Excelența Sa răposată fostul guvernator al Bengalului. Ideie n'avea cum și în ce fel avea să pătrundă în furgonul încuiat, dar de asta nu-și făcea inimă rea. Trenul nu stopase încă și Neal și sărise pe chei.

Furgonul de bagaje se afla în umbră, în afară de raza luminilor gării. După o aruncătură de ochi împrejur pentru a se încredința că nimeni nu-i supraveghea mișcările, Neal împinse ușa lunecătoare care cedă sub presiunea lui.

— Ce noroc! murmura Neal și se saltă fără neîncredere înăuntrul furgonului.

Auzi răsunând pași grăbiți, apoi o formă mohorâtă atinse pe Neal, sări din vagon și se pierdu în noapte. Reporterul se dete'ntr'o parte, spăimântat. Nu cumva guvernatorul înviase? Văzuse un strigoi sau era prada unui acces de *delirium tremens?* Ca să se încredințeze, freca un chibrit. La lumna lui pâlpâitoare, întrezări corpul acoperit cu un drapel al lui Sir Anthony, — ha, îl va fotografia însfârșit!

Neîndrăsnind să atragă atenția prin prea multă lumină înainte de pozare, se apropiă repede de cadavru, îi descoperi fața prin bâjbâeli, scoase obturatorul aparatului său și ridica sus pistolul cu magnezium.

Praful explodă cu un scurt fulger de lumină. Neal o șterse din furgon la repezea-

la. Când trenul se pornea, reporterul era în compartimentul său, agitând într'o cuvetă baia developatoare în care cufundase noua lui placă.

La şase şi şaptesprezece, Bombay-Mailul se opri la Manmad. Neal isbea cu pumnii în portiera vagonului particular, certându-se gălăgios cu un gardian care-l oprea să trezească lumea. Un geam se coborâ. Căpitanul Worthing, somnoros, se plecă afară. Pe deasupra umărului său se vedea capul ciufulit al lui Luke-Patson.

— Ce-i tapajul ăsta? se răsti Worthing.

Neal îi întinse o placă fotografică încă udă.

— Hei, ia priviţi-mi asta! strigă el. Poftim! încă o crimă!

— Să nu-l deşteptăm pe Prike? propuse Luke-Patson lui Worthing.

— Hei, n'ai să poţi striga aşa de tare ca să-l mai scoli, declara Neal. Prike e mort!

— Mort! exclamă Luke-Patson. Nu se poate!

— Aruncă-ţi o privire pe placa asta, relua Neal.

Worthing luă placa. Dupăce o privi, păli.

— E limpede ca lumina zilei, continuă Neal. Il puteţi vedea în furgon lângă sir Anthony şi tot aşa de mort ca şi acela.

— Omul are dreptate, spuse Luke-Patson. Uite-te numai, Worthing.

Se putea recunoaşte inspectorul Prike

rezemat de un teanc de lăzi, ceva mai înapoi de corpul drapat în cutele drapelului. Dintr'o rană la frunte, cursese sânge pe fața inspectorului.

O exclamație de oroare scăpă lady-ei Daniels care intrase în salon și privea peste umărul lui Worthing.

— Dar când s'a întâmplat asta? întrebă ea. Inspectorul nu mai e aci în vagon?

Breeze, în pijama roză, și Brahmanul, foarte calm, înfășurându-și turbanul, se adăugară la ceilalți.

— Dacă nu mă credeți, striga Neal, duceți-vă fuga de vedeți în furgon înainte ca să plece trenul.

Reporterul se puse în capul grupului care porni alergând spre locomotivă.

Neal, cei doi secretari, Collins, un gardian și un impiegat al gării se cățărară în furgon. Niște lămpi electrice luminară cadavrul țeapăn al guvernatorului — dar nici urmă de inspectorul Prike.

— Ce farsă ni se joacă? întrebă Luke-Patson, furios.

Neal, cu gura căscată, clipea din ochi.

— Era aci, spunea elè arătând locul în furgon. Se vede pe negativ.

— Iacă ce'nseamnă să te iei după un bețivan, declară Worthing.

— Ia ascultă, reluă Neal cu tot orgoliul profesional în vocea îngălată, nu zic că nu

m'am cinstit puţin, dar aparatul meu nu bea!

Foarte intrigat, grupul reveni la vagonul particular exact în momentul când se da semnalul de plecare. Decum intrară în salon, Worthing şi Luke-Patson mirosiră aerul, schimbând priviri surprinse. Un miros tare de arnica umplea compartimentul. Inainte ca ei să poată scoate un cuvânt, inspectorul Prike deschise uşa culoarului. Nişte bandaje susţineau o compresă de tifon pe ochiul lui stâng.

— Bună ziua, domnilor ,spuse el.

— Pe marele Photo! exclamă Neal. Ceilalţi rămaseră muţi.

— Vasăzică... la urma urmei tot n'ai fost în furgon, băigui Worthing.

— O, ba da! făcu Prike, aprinzând o ţigară. De-acolo viu. Regret că nu v'am întâlnit, d-lor, dar am ieşit pe latura opusă.

— Dar bine, te crezusem... începu Luke.

— Mort?... Nu de tot. Leşinasm un moment şi mă mai doare încă grozav capul. Mulţumesc.

Toţi din toate părţile, îl asaltară pe inspector cu întrebări. In câteva fraze precise linişti lumea. Nu, nu văzuse pe adversarul lui. Omul purta pantalonaşi „shorts". Da, avea ştiri că Americanul Hawley purtă shorts şi scăpa mereu printre degete ca o svârlugă.

— O să mai vorbim de asta mai târziu, spuse Prike.

Cu o rotire de privire examină rând pe rând pe toţi călătorii care se găseau în salon: căpitanucl Worthing, în uniforma lui kaki; lady Daniels în robe de chambre, şi Brahmanul gol până la brâu în *dhoti* al lui; Luke-Patson, în costum alb călcat proaspăt; Ewdard J. Breeze în cămaşă fără haină; Neal, purtând acelaş costum care acum două zile fusese alb; şi în fine doctorul Lenoir, totdeauna corect, în bluza albă.

— Bolnavul e mai în puteri azi dimineaţă inspectore. Vrei să-l vezi?

Prike negă din cap, pe gânduri.

— Mai târziu, doctore.

Şi cu pas sigur merse la uşa care da spre compartimentul slugilor.

CAPITOLUL 24

Toată dimineaţa, Bombay-Mailul mersese dealungul pantelor Ghaţilor Apuseni. Fenomene de eroziune transformaseră munţii în catedrale de forme bizare. Atmosferei uscate a Provinciilor Centrale îi urma atmosfera umedă şi grea a coastei. Călătoria se apropia de capăt.

Prike nu stătuse cu mâinile 'n sân. Se închisese aproape o oră cu Xavier şi cu

doctorul Lenoir. Mai avusese încă o convorbire cu Worthing, mai palid ca oricând.

La Igatapuri primi pe Jack Hawley. Întrucât a doua dispariție a lui Martini ducând cu el rubinele părea a fi făcut să cadă 'n baltă definitiv proiectul lui Hawley, tânărul American istorisi toată povestea sa inspectorului: trădarea lui Xavier după descoperirea zăcămintelor de rubine în Bengal; zădarnicile lui strădanii ca să dea ochii cu guvernatorul; plecarea lui spre Bombay în nădejdea de a împrumuta bani pe rubine; furtul pungii de tutun; cum căutase să-și redobândească avutul său.

Prike îl ascultă fără să-l întrerupă.

— Xavier acesta e chiar acel Mr. X... pomenit în telegrama ce ți-am confiscat-o? întrebă el.

Hawley îi spuse că da, și-i afirmă că nu zărise pe Xavier înainte de Cheoki.

— Și chiar n'ai putut pătrunde niciodată la guvernator?

— Eram primit întotdeauna numai de secretarul lui.

— Care?

— Tipul cela atletic, roșu la față.

Prike zâmbi.

— Prea multe biftecuri și șampanie! Da, e Luke-Patson.

Trenul se opri la Kalyan. Hawley încercă să-i povestească inspectorului pătăraniile Beatricei Jones, ca să-i ajute bietei fete,

dar fu concediat cu nerăbdare. Inspectorul dădu ordin să fie reuniți toți martorii în vagonul particular. Apoi, lăsându-i sub paza milițienilor armați, coborî din vagon și dispăru în mulțime. Când trenul plecă iar, el nu se înapoiase.

Nervii martorilor erau întinși. Nimeni nu vorbea în salon. Două întrebări mute — unde-i inspectorul? Ce se va petrece?...

Sosiră la Kurla.

Prike apăru iar în vagonul alb, se așeză în fața mesii salonului, apoi își turnă liniștit un „brandy and soda" așteptând ca trenul să pornească, înainte ca să ia cuvântul.

— V'am reunit, spuse el însfârșit, mai întâi ca să vă mulțumesc mai lesne astfel pentru cooperarea dvs. la ancheta întreprinsă în vederea descoperirii asasinului lui sir Anthony Daniels; apoi ca să vă înapoez pașapoartele și să mă scuz de nlictiselile ce v'am pricinuit mai multora din dvs. Voiesc deasemenea să declar în public nevinovăția acelora cari, în cursul anchetei, au fost victimele unor bănueli nedrepte.

Inspectorul se opri, tuși să-și limpezească vocea, apoi luă o 'nghițitură de brandy.

— Lady, Daniels, reluă Prike, sper că nu v'am făcut prea mult să simțiți că vă bănuiam de asasinarea soțului dv. Cu toată coincidența cauzată de prezența unei butelii de cyanură în bagajele dv. și de moar-

tea prin cyanură a lui sir Anthony Daniels, am fost convins din capul locului că ucigaşul nu putea fi o femeie. Sir Anthony fiind ucis în apara trenului, o femeie n'ar fi avut forţa să ridice corpul să-l vâre prin fereastra lavaboului de clasa doua unde a fost găsit.

— Ce motivează siguranţa d-tale că sir Anthony a fost ucis în afara trenului? întrebă Luke-Patson, care sta în picioare îndărâtul grupului de martori.

Prike se plecă înainte, împingând încolo cu cotul nişte hârtii şi telegrame. La lungimea braţului erau puse revolverul lui Worthing şi butelia de cyanură a lady-ei Daniels.

— Simplul bun simţ, Luke-Patson, spuse el. Dacă se comitea crima în tren, ucigaşul, numai dacă nu era lipsit cu totul de judecată, s'ar fi descotorosit de corp aruncndu-l afară din tren între două staţii. Intârzierea pricinuită de cercetări ar fi încurcat urmele şi ar fi îngăduit asasinului să scape. Dat fiind că nici Jack Hawley, nici panditul Garnath nu sunt nişte oameni lipsiţi de minte, i-am scos din numărul suspecţilor. Nu, guveratorul a fost ucis în gara Gaya, şi corpul lui băgat în lavaboul compartimentului ocupat de Hawley şi de Brahman, pentru două motive. Intâi, pentruca, odată cu plecarea trenului, să nu se

descopere cadavrul, apoi pentru a arunca bănuiala pe niște nevinovați.

Omorîtorul a căutat pe dealtă parte să încrimineze pe panditul Garnath și prin trimeterea unui avertisment maharajahului de Zunjore redactat în hindustana, folosind litere hinduse.

— Asta mă scoate din cauză, declară Neal. Eu nu știu boacă din toate limbile astea păgânești.

— Pe d-ta te și eliminasem, spuse Prike, întrucât, după toate mărturiile, ai rămas toată noaptea într'o stare... să zicem de suprasaturație... și că nu te-ai mișcat din compartimentul d-tale.

„Am descoperit, din contrà, că Mr. Xavier vorbește curent mai multe dialecte hinduse. A propos, Luke-Patson, explicația pe care o dă Mr. Xavier scrisorii ce ai distrus-o d-ta, nu se potrivește cu a d-tale.

— Eu am spus că-și cumpărase un cal de curse, zise Xavier, întorcându-se cu un slab gest în direcția lui Luke-Patson.

— Asta e lesne de 'nțeles, inspectore, spuse secretarul. Date fiind condițiile particulare ale acestui contract, așa cum ți-am explicat, Mr. Xavier nu putea mărturisi adevărul.

— Asta e evident, făcu Prike pe un ton uscat. Dar vezi că Mr. Xavier nu călătorea în Bombay-Mail în momentul acela. Afară

de asta, voi elimina și pe doctorul Lenoir, pentru lipsă de motiv. In plus, un om specializat în studiul otrăvurilor n'ar fi ales cyanura, așa de lesne de descoperit.

— Doamne Sfinte! — Edward J. Breeze se ridică pe jumătate, apoi recăzu fără putere în fotoliul său. — Nu mai rămân decât căpitanul Worthing și eu.

— Mr. Breeze, spusese inspectorul, d-ta vezi, aveai un motiv să-l omori pe guvernator. Rostiseși și amenințări împotriva lui. Și ai coborît din compartimentul d-tale la Gaya unde crima s'a comis. Numai că, d-ta ai avut norocul că ai greșit compartimentul. O Americană, miss Ursula Klink, a venit să mi se plângă de numărul neobișnuit de gentlemeni care au persecutat-o. Mi te-a descris foarte exact, precizând că ai încercat să intri în compartimentul ei la patru și jumătate, Vineri dimineața, oră tocmai când sir Anthony a fost ucis. Lucrul acesta te plasează la celalt capăt al trenului. Pe dealtă parte, un impiegat al gării m'a lămurit telegrafic că un om răspunzând la semnalmentele d-tale și-a petrecut tot timpul opririi Bombay-Mailului în gara Gaya, să inspecteze instalația sanitară și țevăria de plumb a gării.

Edward J. Breeze își exprimă ușurarea lui sufletească prin cuvinte fără șir.

— Cât despre căpitanul Worthing...

Prike șovăi, căutând un cuvânt. Worthing își chinuia nervos mustăcioara.

— Revolverul de serviciu al căpitanului, reluă inspectorul, e cel care a ucis pe maharajahul de Zunjore, crimă executată tot de asasinul guvernatorului. Faptul acesta, după părerea mea, ajunge ca să-l scoată nevinovat pe căpitanul Worthing. Chiar dacă el, căpitanul, ar fi fost atât de mărginit încât să comită o crimă cu o armă care-l putea da de gol așa de lesne, nu-l cred atât de nebun ca să lase această armă în vagon după crimă. Ar fi căutat măcar s'o arunce pe partea opusă din fereastra lavaboului. Nu, rămân convins că revolverul i-a fost furat și lăsat în evidență pentru a întoarce înc'odată bănuelile asupra altuia.

Prike tăcu și-și examină auditoriul cu un aer liniștit, apoi ochii i se opriră pe Luke-Patson.

Acesta din urmă remarcă pe un ton foarte natural:

— Pari a fi stabilit alibiul pentru toată lumea, inspectore.

— Faci o mică greșeală, Mr. Luke-Patson. Ești prea modest, neglijându-te.

— Ce vrei să spui? Mă acuzi de uciderea lui sir Anthony?

— Exact, admise Prike fără a-și părăsi calmul.

CAPITOLUL 25.

— E absurd!

Roșie din fire, fața lui Luke-Patson deveni bujorie de indignare.

— Nu ai cea mai mică dovadă care să-ți permită să...

— Lasă-mă să stabilesc înlănțuirea faptelor, Mr. Luke-Patson, spuse inspectorul cu glasul lui ritos. Mai întâi de toate, am să dau scrisorii lui Mr. Xavier, ruptă de d-ta în tren ieri dimineața, spre patru și jumătate, o tălmăcire cu totul alta. In loc de o transacție mai mult sau mai puțin deochiată privind niște cai de curse, presupun că Mr. Xavier voia să-și asigure drepturile asupra unei concesiuni situate în Bengal, în care se descoperiseră zăcăminte de rubine. Socotesc că Mr. Xavier ți-a oferit 20.000 de rupii pentru a împiedeca pe un tânăr American numit Jack Hawley să obție dela guvernator reînoirea unei opțiuni asupra acestor terenuri, și din contra să faci s'o capete el, în schimbul serviciului vărsându-ți-se d-tale alte sume. Presupun că sir Anthony Daniels, descoperind compromiterea secretarului său, a...

— Asta-i! Imi amintesc acum!

Căpitanul Worthing se ridică foarte agitat.

— Imi aduc aminte că Joi, intrând în biroul lui Luke-Patson ca să iau dosarele se-

crete D. şi E., Luke-Patson primise un teanc mare de bilete de bancă. Asta mi s'a părut anormal, dar îmi amintesc foarte bine că încercând să ascundă o scrisoare, Luke-Patson a strecurat-o într'unul din dosare. Crezusem că scrisoarea făcea parte din dosar.

Prike interveni.

— Foarte bine, căpitane. Acum, nu mai întrerupe expunerea mea. Luke-Patson nu mai poate găsi ocazia să-şi retragă scrisoarea. Ea cade sub ochii lui sir Anthony pecând recitea dosarele, singur în acest compartiment-salon cu Luke-Patson. Guvernatorul, ghicind că era vorba de corupţie, îi cere să se explice. In momentul acela, trenul se opreşte la Gaya. Simţind că este pierdut, Luke-Patson propune să coboare ca să umble puţin ceva mai deoparte. Secretarul nu reuşeşte să găsească explicaţii îndestulătoare. Intrevede ce-l aşteaptă. Viitorul lui politic la Delhi e zdrobit. Pentru a recăpăta scrisoarea acuzatoare şi pentru a evita scandalul, îndeasă o fiolă cu acid prusic în gura guvernatorului, omorându-l pe loc, apoi ascunde corpul, aşa cum ştim. Revenind la vagonul particular, vrea să sfâşie scrisoarea când observă că din compartimentul său maharajahul de Zunjore îl supraveghează. Luke-Patson decide atunci să dea alarma pentru a-şi da un alibi. Aşteaptă, pentru a rupe scrisoarea, ca

trenul să fie plecat. Petecele sboară vârtej în mişcarea provocată de mersul trenului şi una din ele se agaţă printre stinghiile unei jaluzele unde am şi găsit-o eu. câteva ore mai pe urmă.

— Complect ridicol! strigă Luke-Patson. Simple presupuneri. Nu ai nicio probă a celor ce susţii.

— A. crezi?

Prike înălţă uşor din sprâncene.

— Să revenim acum la asasinatul maharajahului de Zunjore. A fost ucis cu un glonte de revolver. Ucigaşul a fost aşa de şiret ca să facă să coincidă detunătura exact cu una din cele douăsprezece descărcături de tun în onoarea maharajahului. Cu toate astea, lucirea focului de revolver putea atrage ochii cuiva înăuntrul vagonului. Cum să facă. Să tragă prin buzunarul vestonului... nu-i aşa, Luke-Patson?

— Mereu hipoteze! protestă secretarul.

— Ţi-ai schimbat hainele de îndată ce ai putut continuă Prike, dar cum să te descotoroseşti de acest veston fără să bată la ochi? In desnădejde de cauză, noaptea asta, la ora unu şi jumătate din zori, îl duceai servitorului d-tale, a cărui complicitate ai câştigat-o, ca să-l spele şi să-l repare cel mai repede cu putinţă. N'a avut vreme să-ţi execute ordinele. Luke-Patson, căci i-am luat eu vestonul. Fără o neglijenţă comisă de d-ta, aş fi putut să nu mă gân-

desc la asta. Intrucât îmi povestisesi că nu aveai un costum de schimb pentruca să urci pe bord, am fost uimit azi dimineață, după ce am scăpat din cursa ce mi-ai întins, de aparența d-tale elegantă. Să fi fost o uitare, ori socoteai că voi fi, la ceasul ăsta, întins în furgon, mort sau lipsit de cunoștință? Nu știu. Oricum, asta mi-a ajuns. Vestonul purtând urme de iarbă de pușcă l-am pus bine sub cheie, așteptând judecarea d-tale? Vrei să-l vezi?

Luke-Patson nu răspunse. Culoarea lui cărămizie se schimbă în pământie.

— N'a fost proastă ideia să mă atragi în furgon, azi noapte, Luke-Patson, continuă Prike, dar în timpul duelului nostru în întunerecul beznă, ți-ai pierdut capul, Luke-Patson... D-ta neglijezi prea multe amănunte ca să faci pe marele criminal, căci prea îți prăpădești gloanțele. Totuși, trebue să te felicit pentru puterea brațelor d-tale. Fără rezistența de fier a scăfârliei mele — un adevărat craniu de inspector — nu mai eram în lumea asta.

Turnurile și catedralele Bombayului se ridicau acum la orizont. Luke-Patson se întoarse spre una din portiere, lăsă repede jos jaluzeaua și se aruncă în gol.

Jack Hawley îl apucase însă de șolduri și-l trase înapoi. Luke-Patson se smucea cu furie. Cu o lovitură de pat de pușcă în stomac, un gardian îl înțepeni

— Inainte de a sterge putina, Luke-Patson, reluă Prike cu ironia lui liniştită, aş dori să mai luminezi încă un punct întunecos. Cum de aveai la d-ta acid prusic? Crima asta era aşadar premeditată?

— Nu! scrâşni Luke-Patson, otrava mi-era destinată mie. Umblam cu ea la mine de câtva timp, neavând destul curaj s'o sfârşesc. Nu mai aveam încotro. Trăiam peste mijloacele mele, pierderile mele la joc erau strivitoare. Nu puteam în niciun chip s'ajung să-mi achit datoriile şi credit nu mai găseam. Când Xavier mi-a oferit banii aceştia, am prins din nou nădejde. Mi-a vorbit de sume fabuloase, de o rentă foarte ridicată ce-mi va fi vărsată dacă-l ajutăm să capete zăcămintele de rubine. Când sir Anthony a descoperit contractul meu cu Xavier, când văzui aceste noi speranţe năruindu-se şi dezastrul ce mă aştepta... n'am avut energia să-i ţin piept. Am jucat totul pentru tot... şi am pierdut.

Când sfârşise a vorbi, o fulgerare trecu prin ochi lui. Gura i se schimonosi. Cu o mişcare bruscă apucă butelia de cyanură a lady-ei Daniels. Worthy se aruncă spre el, dar Luke-Patson îi dete un brânci puternic şi, destupând butelia, o duse la buze. Lady Daniels scoase un ţipăt de groază.

Asvârlind apoi butelia cu o schimă de desgust, Luke-Patson, cu capul sus, sfidă pe Prike:

— Asta-i mărturisirea mea, inspectore.
Prike asistase la scena asta ca spectator dezinteresat. Se întoarse către gardian.

— Condu-l pe Mr. Luke-Patson în compartimentul maharajahului, Anderson, şi rămâi cu el.

Doctorul Lenoir se repezise. Prike îl prinse de braţ, oprindu-l.

— Nu te deranja, doctore, spuse el calm.

Toată lumea se 'ntoarse spre el. O uimire de necrezut se citea pe toate chipurile.

— Dar s'a otrăvit, nenorocitul, strigă Lenoir. Moartea îi va fi groaznică.

Prike părea a sta pe gânduri.

— Era deştept, Luke-Patson acesta, continuă el pe un ton visător.

Lady Daniels se ridică, foarte palidă.

— Dece împiedici pe doctorul Lenoir să-i salveze? Chiar o fiară sălbatecă în agonie are drept la oarecare îngrijiri.

— Sinuciderea lui Luke-Patson ar cruţa Guvernamentului cheltuelile judecării lui, dar mă tem că va trăi ca să-şi ispăşească păcatele, doamnă.

— Dar cyanura, inspectore!...

— Nu mai era cyanură în butelia asta, încă de ieri, lady Daniels. O înlocuisem cu sare obişnuită de masă.

Bombay-Mailul se opri în cheiul de debarcare, şi fu năvălit de hamalii indigeni.

Poliţiştii de Bombay ridicară şi duseră cu ei doi prizonieri: W. Luke-Patson, acu-

zat de asasinat, şi R. Xavier, acuzat de corupere.

În salonul vagonului alb erau reuniţi inspectorul, Beatrice Jones şi Hawley. Prike redacta telegrame, Hawley, complect descurajat, privea imbarcarea. Văzu pe doctorul Lenoir urcând pe podeţ, cu sacul său „Gladstone" în mână. Miss Ursula îi urma, supraveghiând pe hamalii hinduşi şi înfundându-le vârful umbrelei sale în coaste când nu ţineau materialul ei de pictură sub unghiul voit. Edward J. Breeze îşi regăsea soţia, cu o bucurie exuberantă. Lady Daniels era înconjurată de un grup de personagii ţepene exprimându-i o simpatie cu totul oficială. Panditul Garnath Chundra se îndreptă spre podeţul de clasa treia, înconjurat de o delegaţie de studenţi din Poona mergând împreună cu el la un congres de profesori la Edimburg.

Uşa se deschise dinaintea lui Cootie Neal, ţinându-şi camera fotografică.

— Dragă inspectore! strigă el, nu uita că aş vrea să fotografiez un moment arestarea frumoasei spioane ruse.

— Miss Jones nu este o spioană, răspunse Prike. Numele Smeganoff nu era decât un pseudonim de cântăreaţă.

— Pe marele Photo! cum, cum? nu era decât un truc de publicitate al d-neaei? Şi ar fi vrut să-i mai dau două mii de rupii pentru asta, când eram cel care trebuia să

fiu plătit ca să vorbesc de ea. Uf! cântărețele astea! Toate la fel! Mi ți-o aranjez eu în ziarul meu, lasă! La revedere!

Și ieși trântind ușa.

Prike își părăsi masa.

— Dacă te-am rugat să rămâi, Hawley, e pentrucă unul din gardienii furgonului dinapoi mi-a cerut să-ți predau asta.

Și-i aruncă punga de tutun.

Hawley o apucă, trase de fermoar. Figura i se lumină. Văzu rubinele,

— Ai prins așadar pe Martini, inspectore, întrebă el.

— Agentul secret F. 691 dela C. I. D. mi-a spus că i-ai salvat viața.

— Un agent dela C. I. D.?

Prike făcu un semn afirmativ.

— F. 691 avea o misiune de îndeplinit la Allahabad, spuse el, când împrejurări neprevăzute îl puseră la ordinele lui Xavier. Pentru a nu-și compromite misiunea, primi să joace rolul de hoț.

— Doamne Sfinte! Numai la asta nu mă așteptam! exclama Hawley. Vasăzică, Martini?...

— M'a întrebat în ce chip ți-ar putea dovedi recunoștința lui și i-am spus că am putea recomanda cererca d-tale de reînoire a opțiunei, celor în drept. Sunt sigur că Guvernamentul va fi fericit să înlesnească exploatarea zăcămintelor descoperite de prietenul d-tale Burgess și de d-ta.

Hawley scutură cu putere mâna inspectorului Prike timp de mai multe secunde înainte de a se întoarce spre Beatrice Jones. Tânăra femeie strălucea.

— Ai să vezi, scumpo, ce tip cumsecade e Burgess, spuse Hawley. Şi adoră muzica.

Plin de tact, Prike se întoarse cu spatele spre cei doi tineri. Chemă pe poliţistul gardian care şi el se întoarse cu spatele.

— Anderson, spuse el, vreau să dai o fugă până la Whiteway and Laidlaw's să-mi cumpăr nişte cămăşi de primeneală. Plecăm iar, cu Pundjab-Mailul la Delhi. Deputatul de Trişinopoli a fost asasinat.

(SFARŞIT)

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA
„FORTUNA"
CAMPUS, BASSA & C°
C. VICTORIEI 14
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA

MILIOANE FORTUNA MILIOANE FORTUNA MILIOANE FORTUNA